

Khánh Vân

Đêm thu

Chương 1

Thu Phong bị đánh thức rất sớm bằng giọng quát mắt mà gần đây đã trở thành quen thuộc với cô. Cô dụi mắt ngóc dậy, thấy giường bên kia, hai bà chị của mình cũng cùng cảnh ngộ.

Như vẫn chưa thể tỉnh ngủ, chị Xuân Hương mắt vẫn nhắm, ngồi sật sờ nghiêng qua ngã lại, Thu Phong ngó cảnh này không nhin nổi, cô bụm miệng cười rúc rích:

- Hê ! Coi chị Hai lên đồng kìa, ngộ chưa !

Xuân Hồng ngáp một cái thật to rồi quay lại trừng mắt với cô:

- Hê hê cái gì, nhiều chuyện. Tụi tao chưa tỉnh nổi là vì tối hôm qua thức khuya tâm sự, ai mà như con nhái bên mày chui vào giường là ngủ say như chết.

Thu Phong trề môi:

- Tâm sự? Tâm sinh sự thì có.

- Mày...

Xuân Hồng chớp cái quạt tàu cau ném qua giường cô em gái, cô cười hì hì né tránh rồi nhăn mặt làm ngáo ộp né tránh rồi trêu tức chị.

Vừa lúc đó má quay trở lại với giọng chát chúa:

- Trời ơi ! ba đứa còn ngồi trơ đó hả? Chưa chịu tỉnh nữa sao? Bộ mấy đứa đợi lấy nước tạt nữa sao?

Mấy chị nghe nói hoảng hồn chui khỏi phòng ngay. Thu Phong phóng xuống giường chạy ra lu nước trước, hai bà chị dù nhanh chân cũng đâu kịp cô.

Thế là độc quyền cầm ống kem, cô tha hồ nhõn nhơ đi tới đi lui bên sàn nước, nhỏ kem chút đầu này chút đầu kia của bàn chải đánh răng để trêu tức họ chơi. Hai bà chị tức tối nhưng không được.

Chị Xuân Hồng trừng mắt với tiếng quát... nhỏ rí:

- Mà còn chưa chịu đưa ống kem tao méc má.

Thu Phong nhái lại như hát:

- Tao méc má... má... má...

Chị Xuân Hương ra vẻ đáng chị Hai hơn một tí với câu đe nạt:

- Em có biết hôm nay nhà có khách không? Chút nữa khách người ta đến nhà rồi, tụi mà trong mấy phút còn chưa đánh rửa mặt xong, là má chửi đó, lúc đó em lãnh.

Phết kem lên bàn chải răng một cách khoan thai và từ tốn như người phết miếng bơ lên bánh mì, Thu Phong tỉnh bơ cười khi trước câu nói dài dòng của bà chị:

- Mắc gì mà em lãnh, má mà chửi lên, em chạy ra hồ, ở nhà hai chị nghe hết.

Xuân Hồng trợn mắt:

- Còn dám giỡn?

Thu Phong còn định trêu tiếp nữa, nhưng bỗng nghe tiếng của mẹ vang lên trong gian bếp, cô hoảng hốt quăng vội ống kem qua mấy bà chị rồi múc ca nước đánh cho xong hàm răng khềnh của mình.

Nước mát lạnh làm Thu Phong tỉnh như con sáo ngoài hiên. Máng ca nước lên cốc rồi để nguyên gương mặt còn ướt nước, cô quay lại tìm cách chọc hai bà chị tiếp.

Vòng qua bờ ao, cô ngồi chồm hồm chống hai tay lên cầm ngấm hai chị đánh răng rồi ngoẹo đầu cười hì hì:

- Ê! Chị Ba đánh răng trông ghê rợn quá. Kem chảy nhòe nhoẹt xuống cằm kia. Ý, coi chừng nó nhỏ xuống ao làm chết cá của ba hết. Trời ơi, cái miệng chị tèm lem giống miệng chú hề như vậy thì làm sao mà người ta chịu.

Chị Xuân Hồng bực quá mắng câu gì đó, nhưng câu mắng của chị bị bọt kem đánh răng và cái bàn chải nằm trong miệng làm cho biến dạng đến khó mà nghe được.

Thu Phong khoái chí nhại nữa:

- Chị nói gì vậy? “Ngon nguy! Gát kao không mà biết kay” là cái gì? Chị nói tiếng Campuchia à – Cô gật gù vẻ thông thái - Ủ, chắc là tiếng Campuchia, chứ tiếng Anh hay tiếng Pháp thì em đã nghe và hiểu hết trơn rồi.

Chị Xuân Hồng đã mau mắn rửa xong mặt mũi, bèn lừ mắt với cô:

- Con quỷ nhỏ! Có chịu đi chỗ khác chơi không? Biết hôm nay là ngày gì không mà dám quậy hả?

Thu Phong lè lưỡi nhát ma:

- Hù em hả? Làm như em không biết vậy, hôm nay có người tới coi mắt hai chị chứ gì. Làm như quan trọng lắm.

Phun bọt kem xuống sàn nước. Xuân Hồng hỏi nhanh:

- Sao mà biết?

- Sao lại không biết. Em không để ý nhưng em biết hết.

- Mà nghe lỏm phải không? - Xuân Hồng kêu lên.

Cô hát mặt:

- Em đâu có thèm nghe lỏm. Ai biểu hai chi hôm qua lên giường còn rù rì hoài không cho người ta ngủ. Cái gì mà “không biết “ổng” mặt mũi ra sao, tướng tá thế nào”, cái gì mà “nghe nói ổng giàu có lắm, giỏi giang lắm”. Toàn là những tâm sinh sự lăng nhăng, nghe mà muốn nóng lạnh.

Thấy hai bà chị nhìn nhau ngượng ngùng. Cô nháy mắt hỏi:

- Hê! Không biết có hai ông ngốc nào đòi xuống đây coi mắt mấy chị vậy ta? Phải chi họ tới sớm, đã thấy cảnh chị Hai quen ngủ nường nên ngồi ngả nghiêng trên giường như lên đồng, còn chị Ba thì đánh răng bôi như mặt hề rồi. Đến chừng đó chắc mấy ổng vắt giò lên cổ mà chạy ra xa.

Nói xong cô cười vang khoái chí. Tưởng tượng cảnh hai ông tỉnh thành khờ khạo nào đó phải chạy xa tám chục thước để né hai bà chị tiểu thư nửa vời của mình làm cô mắc cười quá xá.

Xuân Hồng đã xúc miệng xong, cô múc gáo nước hầm hè dừ về phía đứa em nhiều chuyện:

- Còn nhiều chuyện giỡn nhây nữa là tao tạt gáo nước này vô người mày đó. Má có hỏi tại sao sáng sớm thay đồ thì đừng đổ thừa tội tao. Thu Phong gân cổ định chọc cho chị nổi giận hơn nữa thì giọng của má đã sát bên:

- Hay dừ há, lại còn ngồi đây bàn chuyện thế này? Thật không chịu nổi lũ con gái này. Tại sao cứ phải đợi nhắc, đợi mời không vậy? Trở về phòng cho mau.

Mấy ca nước lập tức được máng vào cốc, mấy cô gái lập tức riu riu vào nhà. Ngay cả Thu Phong cũng phải xếp càng theo vào.

Vào phòng rồi, cô mới ngạc nhiên nhìn quanh. Giường chiếu khi nãy

còn ngổn ngang, giờ đã được xếp dọn lại gọn ghê.

Trên cái bàn gỗ mấy năm trước ba tự tay đóng cho cô để làm bàn học, má đã đặt sẵn một hộp gỗ sơn mài thật to với đủ thứ linh kinh bên trong, nào là chai lọ với những hộp phấn màu nho nhỏ, cả chục cây chì và một mớ nữ trang bông tai, kẹp tóc...

“Đồ nghề trang điểm của mấy chị đây chắc”, cô le lưỡi tự nhát mình. Vậy là chuyện quan trọng thật rồi.

Với sự bực bội dễ cáu gắt mấy ngày nay mà má lại có thể chủ động xếp mền gối cho các cô, lại còn ngồi trước các hộp này tự tay trang điểm cho nữa thì quả thật là chuyện lớn rồi chứ chẳng phải giỡn chơi như cô nghĩ.

- Lau khô mặt đi chứ mấy đứa, mau ngồi xuống đây, coi chừng người ta tới mà mình vẫn chưa xong.

Giọng má dịu dàng một cách bất ngờ. Chị Xuân Hồng đã lau khô mặt mũi và ngồi xuống đối diện má. Má mở một trong các cái hũ nhỏ, lấy một tí kem thoa lên mặt chị thật đều.

Chị Xuân Hương thì người lớn hơn, chị cũng thò tay vào quẹt miếng kem và tự thoa lấy. Khi đã thoa xong kem, chị quay lại bắt gặp cái nhìn hiếu kỳ của Thu Phong, chị cười:

- Lại đây, em cũng trang điểm nhé, chị làm cho.

Cô còn đang nửa ham thích nửa ngập ngừng thì má đã chau mày gạt đi:

- Cứ kệ nó đi, nó còn nhỏ, trang điểm cái gì, con cứ lo làm đi.

Chị Xuân Hương nhúng miếng bông phấn vào cái thau nhỏ đựng nước, vắt khô rồi cười với má:

- Má quên là Thu Phong nó cũng đã mười bảy tuổi rồi à?

- Mười tám – Cô chen vào – Em mười tám mới đúng.

Má nhăn mặt:

- Con gái cái gì mà hở ra là tươm tướp vào miệng người ta, sao không bắt chước mấy chị, đang hoàng một chút đi.

Thu Phong xịu mặt ngồi yên nhưng không yên được lâu. Chị Xuân Hồng chề môi nhái cô, bị bông phấn của má phết cả vào miệng, chị hét hồn ngậm ngay miệng lại trong giọng cười không thành tiếng của cô.

Chị Xuân Hương vẫn còn đang nói về đứa em út:

- Má à, con Thu Phong cũng lớn rồi, nhưng hình như chưa bao giờ biết làm đẹp và trang điểm, nó quanh năm ở dưới này thì làm sao chứng chắc giống tụi con được, má đừng la nó hoài.

Má chất lưỡi:

- Ủ. Biết sao được, ở với ba mày suốt ngày dang nắng tắm sông riết rồi cứ như là một đứa con trai vậy. Thật tình, nói gì thì nói, ở quê chẳng cách nào bằng được thành phố. Coi con Phong đó, con gái mười tám mà chỉ học lớp mười trường làng. Người thì đen thui gầy nhom, ăn nói thì bỗ bã vô ý không chịu được.

Chị Xuân Hồng lên tiếng:

- May mà má cho tụi con ở thành phố, nếu ở dưới này thì chắc tụi con cũng quê trác giống nó rồi.

Má hừ nhẹ:

- Nói gì vậy? Dù gì nó cũng là em mày, nói vậy mà nghe được à?

Chị Xuân Hương liếc nhìn rèm mi sụp xuống của Thu Phong. Chị bỏ hộp má hồng xuống và nắm tay cô kéo lại gần:

- Đừng bí xị như vậy, thôi để chị thắt bím cho Phong nhé.

Rồi cầm cây lược chải mớ tóc rối bù của cô, thấy cô im lặng, chị nhẹ giọng:

- Chút nữa chị sẽ thoa cho em tí son, chịu chưa?

Để hài lòng như một đứa trẻ, cô cười gật đầu.

Tóc của cô loe hoe khét nắng, chị Xuân Hương chỉ tốn ba phút là thắt chúng lại thành hai cái bím thật chặt, chị cười hỏi nhỏ:

- Rồi đó, em của chị đẹp ghê chưa, vậy mới gọn gàng chứ. Giờ thì thoa son, em thích màu son nào?

Thu Phong chúm chím lên chỉ cây son có vỏ ngoài màu đỏ rực thật đẹp trong hộp. Chị Xuân Hương vừa vươn người nhặt lên thì bị má nhìn thấy. Má ngạc nhiên hỏi:

- Sao đánh cái son màu tím bạc này hả Hương? Con nên đánh son đỏ hoặc hồng, dù gì mình cũng đang ở quê, với tình hình này mà đánh son tím bạc thì người ta cười cho, không hợp đâu.

Chị Xuân Hương cười:

- Thu Phong nó thích má à, để con thoa cho em nó một tí.

Má nhăn mặt:

- Lại nữa rồi, con cứ lo phần con đi, cứ lo ra thì không kịp đâu.

- Chừng nào người ta tới vậy hả má? - Thu Phong vụt hỏi.

Hai bà chị muốn nín thở nghe câu hỏi vô ý của cô.

- Người ta nào?

- Dạ, mấy người coi mắt chị Hai, chị Ba đó.

Má ngưng tay cọ, quay nhìn cô kinh ngạc:

- Cái gì mà coi mắt? Ai nói với con như vậy?

Cô gái đầu:

- Dạ tại... hôm qua con nghe má nói ai đó muốn lấy vợ, bữa nay đến nhà mình chơi, má biểu chị Hai chị Ba chuẩn bị sửa soạn cho đẹp.

Hôm trước bên nhà cậu Chín cũng có đám Việt Kiều về coi mắt chị Mùi giống như vậy. Vả lại khuya qua con nghe....

Má chùng mắt nạt:

- Lại nghe lén chuyện người lớn à? Hay quá nhỉ?

Chị Xuân Hương vội chen vào:

- Nhỏ Phong này đừng hời lung tung làm má giận. Không có đám coi mắt nào đâu. Có mấy người trên thành phố xuống thăm nhà mình thôi.

Mở cây son và thoa nhanh lên môi cô, chị dặn dò:

- Thoa son rồi đó, ngồi ngoan ở đó chơi đi, nhớ đừng có lên tiếng nữa, son lem hết.

Má cao giọng bực dọc:

- Con nhóc đó đi ra ngoài mà chơi đi, hôm nay cho con đi chơi cả buổi sáng đó. Đừng có ở đây mà nghe chuyện rồi nói chỏ vào làm má bực.

- Kệ nó má, cho nó ngồi chơi đây cũng được, nó không có hỏi nhăng nữa đâu - Chị Xuân Hương can – Má mà cho nó đi, nó lại lên ra cái hồ kia thì mệt.

Má cau mày:

- Ngồi chơi cái gì, đâu phải chuyện đùa, thôi cứ để nó chạy đi chơi đi, ở đây không khéo lại nói nhăng làm khách khứa chường hững thì khổ.

Rồi má quay qua cô:

- Má cho con ra hồ đó. Đi chơi đi, nhớ đội nón tránh nắng là được rồi.

Có phép của má, cô mừng rỡ phóng xuống ngay. Hộp phấn của chị Xuân Hương trên giường bị cô quệt trúng rơi phịch xuống đất. Chị Xuân Hồng kêu lên:

- Con nhỏ này, nó làm hư đồ kìa má.

Sợ bị la, cô vội nhặt lên quăng nhanh vào hộp:

- Ui, xin lỗi, chưa bẻ đâu. Nó còn y nguyên hà.

Cử chỉ của cô làm má đang nhăn nhó cũng phải lắc đầu cười, má chép miệng:

- Thôi được rồi, đồ khỉ khọt, ra ngoài đi cho má với mấy chị yên thân.

Dạ nhỏ, chạy ra ngoài, cô còn nghe tiếng chị Xuân Hương cười nói:

- Nếu hồi trước má đưa luôn nhỏ Phong lên ở chung với mình thì có lẽ em nó cũng không gầy ốm và con nít như thế này đâu.

Tiếng má thờ dài:

- Thu Phong nó phá phách liếng khỉ từ nhỏ, má đem nó theo chịu sao thấu với nó. Vả lại ba tụi bây cũng muốn giữ nó lại.

Thu Phong không nghe nữa, cô chạy xuống bếp lấy chút nước rót vào lồng con chim sáo, tiếp thêm chút thức ăn cho nó. Kiễng chân đứng trên ghế nhái giọng hót của nó một hồi rồi cô mới chịu leo xuống mở cổng chạy ra ngoài.

Sáng hôm nay nắng nhẹ, cô không nghĩ đến nón mê như lời dặn của má, cứ để đầu trần len lỏi qua mấy vạt mía, mấy vườn bưởi của hàng xóm để đến con đường tắt đầy cỏ dại khô cháy.

Đi ngang một bụi bông trang, cô tiện tay ngắt một chùm rồi vừa đi vừa tỉ mỉ xé nhụy hoa hút chút mật ngọt thơm thơm ấy.

Tình cờ, tay cô quệt trúng vết son trên môi, cô tròn mắt ngó xuống ngón tay. Cây son của chị Hai ngộ thật, cái vỏ bên ngoài màu đỏ tươi mà bên trong lại là màu tím bạc phéch như vậy.

Chẳng biết với màu son này, mặt cô ra sao nhỉ? Thu Phong sờ lên đầu, mớ tóc thắt bím này nữa, không biết thêm hai thứ này, cô trông có... khá lên không? Cô lè lưỡi tự ngạo mình. Chắc là không thể khá hơn đâu, vì từ xưa đến nay cô vốn đen nhẻm và xấu xí mà.

Hơi tiếc vì hồi nãy không liếc mắt nhìn qua cái kính của hộp phấn chị Xuân Hương, cô chắt lưỡi vạt luôn một bông bưởi bên bờ giậu nhà

chú Chín và tiện tay với thêm một quả quýt ló ra gần đó.

Tiếng con mực khục khục trong sân vườn làm cô thay vì đi phải đổi tốc độ thành chạy. Cô không hiểu sao từ nhỏ đến giờ, đã bao lần cô sang hái trộm ổi nhà chú Chín mà con mực vẫn chưa quen được hơi làm thân với cô.

Thu Phong bấu môi. Con chú xem vậy mà bủn xỉn hơn chủ nhà. Có cái bông búp đỏ quạch và trái quýt còi thiếu nước mà nó cũng gầm gừ dọa cô nữa.

Con đường cỏ cháy hôm nay có một màu vàng sậm thật đẹp dưới trời sớm nắng, cô chạy một đổi đã ra được bên bờ hồ.

Đứng giữa trời quang với cái hồ trong vắt một bên, bên kia là một dốc đá thấp mọc những cây hoa dại li ti, cô nở một nụ cười rạng rỡ. Đây là thế giới của cô, là nơi mà chỉ có với thiên nhiên và sự yêu đời, vui vẻ. Cô đã đặt tên cho hồ là hồ Thanh Vân, vì những đám mây xanh trên bầu trời quang đãng luôn thích soi bóng xuống mặt nước trong vắt như gương của hồ.

Thanh Vân nguyên là một cái đầm nhỏ mà người khai thác đá và cát xưa kia, bây giờ bị bỏ không. Nước chẳng biết đã từ đâu mà đọng lại thành một cái hồ rộng. Hồ vốn không là của ai, nhưng từ khi phát hiện ra nó cách nay bốn năm, nó đã nghiễm nhiên là của cô.

Lũ trẻ chăn trâu quanh vùng cũng thêm thường cái hồ, nhưng sự kiện cách đây mấy năm, có một công nhân khai thác cát đá đã uống rượu say ngã chết dưới đáy hồ làm không chỉ bọn trẻ mà ngay cả người cũng sợ khi đến đây. Sự mê tín đôi khi cũng có điều lợi. Nhờ vậy mà Thu Phong làm chủ một vùng đất đẹp có màu sắc hoang sơ này.

Tung tăng men theo bờ cát xuống hồ, cô ngân nga một bài hát mà ba và cô hay cùng nhau hát trong những lúc vui vẻ:

“Vừa gặp anh là tôi mến ngay. Hô là hí hô là hô. Vừa gặp anh là tôi thích ngay, hô là hí hể lô hô là. Anh duyên quá, sao là duyên, hô là hí hô là hô. Ai không thích anh cười duyên, hô là hí hể lô hô là.”

Giắt tạm cái bông búp đỏ rực lên mép tai, cô ngồi phệt xuống bên hồ bóc vỏ quít và lại hát oang oang:

“Vừa thấy cô là tôi mến ngay, hô là hí hô là hô. Vừa gặp cô là tôi thích ngay, hô là hí hể lô hô là. Tôi mến ngay thì tôi bắt tay, hô là hí hô là hô. Cùng bắt tay chúng ta kết bạn, hô là hí hể lô hô là.”

Bài hát này do ba dạy cô từ thuở hai cha con dắt nhau về đây sống. Năm ấy cô lên sáu. Tuổi ham chơi không hiểu chuyện nhiều, cô chỉ thích vì ở đây tha hồ cho cô rong chơi.

Ba dạy cô rất nhiều bài, toàn là những bài vui nhộn và dễ nhớ. Sau này bài nào cô cũng đặt thêm một lời thứ hai, tuy không xuất sắc gì mấy, nhưng ba cũng gật gù khen ngợi. Và mỗi đêm trăng sáng, cha con rủ nhau ra hiên nhà uống trà tàu ngắm trăng và cùng hát những bài hát với lời nguyên gốc lẫn lời thứ hai cô đặt thêm, vui ới là vui! Múi quít đầu làm cô nhăn mặt. Quít mùa khô thật tội chưa, đèo đẹt thế này. Biết vậy khi nãy cô ra ngắt mớ sáu ngoài bờ sông chấm muối ăn còn đỡ nhạt miệng hơn.

Nhưng chê là chê thế thôi chứ cô cũng nhóp nhép ăn cho hết trái quít, vì ở đây cũng chẳng có gì xơi.

Ăn và ngồi ngắm cảnh trời mây đã chán, cô cong lưng đẩy bè chuối đang dập dềnh gần bờ xuống nước. Bè chuối này hôm trước ba chặt và để sẵn đây cho cô trước khi ra thành phố.

- Để con vẫn có chỗ chơi đùa khi không có ba – Ba nói vậy.

Thu Phong vẫn không hiểu sao dạo này ba cứ đi lên thành phố hoài. Mười mấy năm sống miền đất này, ngoài việc chăm sóc vườn cây,

ba rất ít khi đi đâu. Ngoại trừ mỗi năm một đôi lần vào dịp hè, ba đưa cô lên thành phố thăm mẹ mấy ngày.

Tuổi thơ của cô gắn với ba và với cái miền quê nằm sát bờ sông Đồng Nai này. Mười mấy năm cô có ba, cô có vườn bưởi, cô có ruộng mía, và cô có con sông mỗi ngày tắm mát, cô có cái hồ Thanh Vân nước trong xanh, có bạn bè học chung, dù nhà đứa nào đứa nấy cách nhau xa lắc.

Còn trên thành phố, cô chẳng có gì cả. Cô biết cô có má, má ruột đang hoàng, nhưng dường như má không thương yêu cô lắm.

Cô có hai chị gái, cả hai chị đều có nước da trắng, đều nhỏ chân mày mỏng và đeo bông tay toòng teng. Nhưng ngoại trừ chị Hai có đôi chút tội nghiệp cho bộ dạng quê kệch khác biệt của cô, còn thì cả hai cũng không thú vị gì với sự có mặt mỗi năm mấy ngày của cô.

Nhà của má trên thành phố là một ngôi nhà lầu đẹp và tiện nghi hơn nhà dưới quê của ba. Cô ở lại vài ngày, làm bể vài cái chén đĩa kiểu, làm dơ vài cái áo dài trắng của mấy chị, bán lộn giá vài vĩ kim, vài tép chỉ của má, và nghe mắng, nghe la vài lần rồi cũng đến lúc mong ngóng ba lên đón về.

Những lúc ba lại xuất hiện thật là sung sướng, gom mớ quần áo cũ, cô qua quít chào má và hai chị, tươi cười cầm tay ba trở về quê. Quê mới là nhà của cô, cô về để có thể tiếp tục nấu cơm cho ba ăn, giặt áo ba mặc, chăm sóc con sáo sậu và rong chơi ngoài bờ hồ.

Trời chẳng có chút gió, Thu Phong quăng đồng hồ quít lên bờ rồi phúi tay nhảy ào xuống hồ. Cô bơi theo bè chuối và lan man nghĩ ngợi.

Từ xưa đến nay vốn đã như vậy, gia đình là hai nhánh, cô và ba, má và hai chị, cứ tưởng cuộc sống thú vị ấy sẽ kéo dài như thế mãi. Vậy

mà cách đây hơn tháng, má và mấy chị tự dưng lại xách valy về hết đây.

Cô nhớ đêm hôm ấy ba và má nói chuyện với nhau ngoài hiên lâu lắm, cô mon men ra nhưng đã mấy lần đều bị đuổi trở vào nên chẳng hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Kể từ dạo đó, phòng của cô được kê thêm cái giường rộng, căn nhà gạch ba gian của nội để lại có thêm ba giọng nói đàn bà. Cô bị quản thúc, bị la rầy. Và ba thì bắt đầu quẩy túi lên thành phố.

Cô không thích ba đi, vì ba đi chuyến nào cũng về nhà ngồi lặng lẽ buồn phiền nhưng lần nào cản lại, ba cũng vuốt tóc cô cười nói:

- Có công chuyện quan trọng nên ba mới phải đi, chứ ba đâu có muốn để con ở nhà một mình. Con là cục cưng của ba mà.

Câu nói này của ba làm cô cảm động đến muốn khóc. Trời, có ai hiểu cô như ba nhỉ? Không có ba, dù trong nhà vẫn có mấy người thân, nhưng cô đúng là buồn một mình.

Có ai thích cô cười đùa đâu, những tràng cười của cô, chị Xuân Hồng cứ nói là vô duyên, là dở hơi.

Và đã mấy đêm trắng rồi, chẳng ai thích nghe cô hát hò gì cả. Họ không như ba, lúc nào cũng thương, lúc nào cũng chiều cô, vì như ba nói, cô là cục cưng của ba mà.

Càng nghĩ càng buồn, cô leo lên nằm trên bè dang tay ra ngắm trời mây. Gió đưa bè dập dềnh trôi, một hai luồng gió nhẹ phe phẩy gương mặt đầm ướt làm cô dễ chịu. Muốn quên những chuyện bức bối, cô lại quay qua hát nghêu ngao một mình:

“Nhảy trong bụi ra một con sói

Xem chú thỏ mày chạy đi đâu, đâu, đâu

Vồ bên đông, thỏ chạy sang tây

Chụp hướng nam thì nhanh chân hướng bắc.

Nhảy trong bụi ra một con cáo

Xem trống choai mà bay đi đâu, đâu, đâu.”

Bài hát còn đang được cô ngân nga say sưa, thì bỗng nhiên có tiếng con nít bật cười nho nhỏ đâu gần đó làm cô giật mình ngóc đầu dậy.

Quên mất là mình đang nằm trên bè chuối với tư thế như làm xiếc, cô lật nhào cả người xuống hồ trong tiếng kêu hốt hoảng của người nào đó.

Uống hai ngụm nước và quờ quạng một lúc, cô nín được cái bè, trôi đầu lên và ho sặc sụa:

- Trời ơi! Muốn hại tui chết sao? Ai kỳ vậy?

- Nè, em có sao không? Không sao chứ?

Gạt nước mắt mũi kèm nhèm, cô ngóc đầu nhìn.

Trên bờ hồ là một người đàn ông đang cởi giày nửa chừng. Một chiếc sấp lật ra khỏi chân, chiếc kia cũng đã lăn lóc trên nền cát gần đó. Chắc là người ấy tưởng cô sắp chết đuối nên định nhảy xuống cứu cô đây. Tạm không nổi giận nữa, cô nhìn ra mé sau lưng người ấy.

À, không chỉ có một người, ở một chỗ tương đối bằng phẳng dưới dốc đá, còn có thêm một người nữa.

Ủa. Không phải. Thu Phong vuốt mặt nhìn cho kỹ. Không phải một người mà chỉ làmột chú nhóc. Một thằng nhỏ với đôi mắt tròn xoe đang chòng chọc nhìn cô.

Cô ngó thằng nhóc bỗng dưng nhoẻn một nụ cười. Thằng nhóc ngập ngừng nhìn cô, mon men tiến lại vài bước.

- Ý, đừng, cái hồ này sâu lắm.

Tiếng kêu của cô làm người đàn ông kia sực tỉnh, anh ta quay phắt

lại để ngăn thẳng nhỏ. Đến phiên anh ta cũng quên rằng chân còn đang vướng chiếc giày, nên chỉ bước thứ hai là ngã nhào ra đất. Ôm bè chuối, Thu Phong sặc sụa cười. Khởi phải nói, cảnh tượng ngô nghê mắc cười như vậy thật hiếm có đối với một người ham vui ham đùa mà lại ở một chỗ thanh tịnh miền quê như cô. Cho nên gặp dịp, cô cười quá xá cỡ.

Trong tràng cười giòn tan của cô, có thêm tiếng cười của đứa nhỏ. Đúng là giọng cười khi nãy làm cô uống nước hồ. Tiếng cười nó góp vào nghe trong trẻo ngân vang, chứ không nham nhở tinh nghịch như giọng cười của cô.

Người đàn ông ngồi lên với bộ mặt và tóc tai dính nhoe nhoẹt đầy đất cát, chiếc giày vẫn còn dính chùm ở cổ chân, bộ dạng thật là khôi hài. Chắc cũng biết vậy, nên anh ta chỉ lắc đầu cười trừ trước những tiếng cười nhạo của cô và chú nhóc.

- Anh có bị trật chân không? - Cô hỏi khi đã tạm lắng cơn mắc cười. Gỡ luôn chiếc giày quái quỷ kia ra, người đàn ông xoay xoay cổ chân rồi lắc đầu:

- Không, cảm ơn em.

Thu Phong cười thắm. Ờn nghĩa gì đâu. Hỏi có một câu mà cũng được cảm ơn.

Không trật giò thì tốt. Bỏ qua người đàn ông khách sáo kiểu thành thị, cô đẩy bè gần vào bờ và chú mắt nhìn vào đứa nhỏ.

Chà, thằng nhóc này thật đặt biệt. Nó trắng tinh, trắng đến nỗi cô tưởng chừng làn da của nó mỏng quá dưới ánh nắng nhạt sáng hôm nay. Gương mặt nó đều đặn dễ thương. Đôi mắt to nhưng lại có cái nhìn e dè như sợ sệt.

“Thằng nhóc này nhát hít”, Thu Phong nghĩ bụng. Mà quả thật thằng

nhỏ nhất thật. Tiếng cười của nó chỉ ngân lên một chút, rồi nín ngay. Và bây giờ, nó đang ló mặt nhìn cô.

- Ê! Cưng tên gì vậy? – Cô hất hàm hỏi nó.

Thằng nhỏ chạy lại nép bên vài người đàn ông không đáp, ánh mắt nó vẫn chiếu vào cô.

Thu Phong nhìn qua người đàn ông vẫn còn ngồi trên cát quan sát cô:

- Anh là ai vậy?

Người đàn ông mỉm cười đáp:

- Tôi đi ngang qua đây thôi.

- Người thành phố chứ gì.

Anh ta gật.

Cô lại ngó qua thằng nhỏ.

- Con anh hả.

Thêm một cái gật nữa. Cô hỏi:

- Nó tên gì vậy?

Người đàn ông nhìn cô rồi lại nhìn đứa nhỏ bên cạnh, anh ta bỗng cười:

- Sao em không thử hỏi thằng bé xem.

Thu Phong nhướn mày. Bảo cô hỏi thằng nhỏ à? Sao sẵn miệng anh ta không nói phớt cho rồi? Người lớn mà làm biếng dữ.

Như đoán được ý nghĩ của cô, người đàn ông kia cười cười:

- Em cứ hỏi thử xem. Nhưng phải nói trước rằng em bé ít nói lắm, nếu hỏi được, tôi sẽ đãi em ăn kem một chiều.

Thu Phong nhướn mày. Hỏi cái tên đã không chịu nói còn treo giải thưởng nữa. Cái anh người thành phố này dị hợm thật. Nhưng.... cô nhìn lại. Thằng nhóc ngộ quá, thật tình cô cũng muốn nghe lại cái

giọng của nó, cái giọng ngân vang nho nhỏ dễ thương. Cô chặc lưỡi. Hỏi thì hỏi. Cô thì ngán gì ai. Đẩy luôn bè chuối vào bờ rồi leo lên ngòi xồm gần đấy, cô nhoẻn miệng ngọt ngào:

- Nè, cưng. Em tên gì vậy ?

Thằng nhỏ vẫn không dời mắt khỏi cô, nhưng chẳng thèm trả lời.

Người đàn ông mỉm cười ngụ ý chê cô dở.

Không chịu thua, nước chảy ròng ròng trên người xuống nền cát nhưng cô chẳng buồn gạt đi. Ngồi bệt luôn xuống, cô cười:

- Không chịu nói à? Hay cái tên em đẹp quá, sợ nói ra chị mượn đặt tên cho mình luôn? Thằng nhóc vẫn chong mắt nhìn và....im lặng. Cô gãi đầu gãi tay xoay cách khác:

- Vậy nhé, hay mình làm quen đi. Em nói tên cho chị biết, chị nói tên cho em biết. Tụi mình bắt tay thành bạn, được không?

Vẫn không có tiếng trả lời, Thu Phong vỗ nhẹ vào đầu:

- Ừ nhỉ, chị quên mất. Ba chị vẫn thường dạy câu “tiên chủ, hậu khách” mà. Em là dân thành phố đi ngang qua, vậy là khách. Còn chị là chủ nhân cái hồ này, là chủ rồi. Chị phải giới thiệu tên của mình trước, phải không?

Chìa tay ra, cô hồn nhiên nói:

- Nè, chị tên là Thu Phong, còn em tên gì?

Đôi mắt thằng bé có vẻ tròn hơn. Nó ngập ngừng nhìn bàn tay còn ướt nước đang chìa ra của cô, rồi thật đáng ngạc nhiên khi nó đặt bàn tay trắng trẻo bé xíu của nó vào đó. Cô mỉm cười thú vị:

- A, vậy chúng ta có thể là bạn rồi.

Thằng bé cũng thoáng nét cười. Cô nghiêng đầu hỏi:

- Nhưng chú bạn nhỏ ơi, chị vẫn chưa biết tên em, làm sao mà gọi bây giờ? Chẳng lẽ chị lại phải gọi “ê, nhóc”, em thấy không, cái tên

nhóc nghe dở òm. Tên thật của em chắc chắn hay hơn nhiều mà, phải không?

Thằng bé nhìn cô rồi liếc qua ba nó với một chút e dè, ngần ngừ. Thu Phong nhú mày quay qua người đàn ông:

- Này, anh đã thách tôi thì đừng cản trở chứ.

Người đàn ông giơ tay lên phân bua:

-Ồ, tôi có cản trở gì đâu, thật tình tôi cũng mong em hỏi được tên con trai tôi mà.

Không có bằng chứng cáo buộc, Thu Phong hừ nhẹ rồi quay qua thằng bé. Giọng nhỏ nhẹ lại trở về lập tức với cô:

- Nè, em bé. Ngay cả ba em cũng cho phép em nói tên cho chị biết rồi đó, chị không phải là người lạ đâu. Chị đâu phải là con sói hung dữ. Có phải khi nãy em nghe chị hát mà cười phải không? Em thấy đó, cơ thể chị Ấm nồm, xấu hoắc, nhưng chị không phải là con sói đâu. Chị hiền lắm, nếu chị dữ thì em đâu có bắt tay kết bạn với chị, đúng không? Thằng bé tròn mắt nhìn cô rồi gật đầu. Cô đắc thắng reo lên:

- Đó thấy không, em cũng cho là chị hiền, chúng ta đã là bạn rồi mà, có điều em biết tên chị, nhưng chị vẫn chưa biết tên em. Em nói cho chị nghe nhé.

Thằng bé chớp mắt nhìn cô rồi gật đầu cái nữa. Thu Phong mừng quýnh, cô hỏi ngọt như mía lùi:

- Vậy tên em là gì vậy?

Dường như đứa nhỏ có chút mấp máy môi, cô cười khuyến khích:

- Nói lớn chút xíu cho chị nghe xem. Tên em là....

Giọng thằng nhóc nghe nhỏ rí:

- Khu phong.

Cô cười:

- Ủ, phải rồi, em nhớ được tên chị à? Hay quá, nhưng còn tên em, tên em là....

- Khu phong.

-Ồ, không phải đâu. Thu Phong là tên chị, còn tên của em đó, tên mà ba mẹ gọi em đó mà, hiểu không?

Thằng bé trố mắt nhìn cô như không hiểu. Người đàn ông bật cười chen vào:

- Hoan hô em đã làm bạn được với cu Phong, tên của bé đúng là tình cờ lại trùng tên với em.

Cô kinh ngạc:

- Trùng tên?

- Đúng rồi, tên thật của bé là Nguyễn Hoàng Phong, ở nhà tôi vẫn gọi nó là cu Phong.

Cô mở to mắt nhìn lại thằng nhóc, rồi phì cười:

- Ô hô, ngộ quá ha. Em cũng tên Phong nữa à? Ủ phải rồi, xưa nay cái tên Phong vốn là con trai mà, tại ba chị thích con trai nên mới trộm tên em đặt cho chị đó thôi, phải không?

Thằng nhóc không đáp, nhưng vẻ thân thiện hiện hiện rõ trong ánh mắt. Thu Phong chỉ tay một vòng xung quanh khoe:

- Ê, cái hồ này là của chị đó ghen. Tên cái hồ là Thanh Vân, tên đẹp không? Chị đặt cho đó. Nước trong vắt, thấy không? Trong đến nổi in cả mấy trời. Cu Phong có muốn ra hồ không? Chị sẽ để em....

Người đàn ông lên tiếng:

- À, xin lỗi em, cu Phong không biết bơi, đừng rủ em bé ra đó.

Cô ngó qua giải thích:

- Ý tôi là cho nó ngồi trên bè thôi, cu Phong ngồi bè còn tôi đây bè

theo ra. Cu Phong không biết bơi nhưng tôi bơi giỏi mà. Vả lại ngồi trên bè đâu có sao đâu?

Người đàn ông lắc đầu:

- Cũng không được đâu. Cu Phong không thể xuống nước.

Cô vẫn cố thuyết phục:

- Tắm mát chút thôi, anh đừng cấm nó. Nếu tôi không lo cho cu Phong được thì còn anh đứng canh trên này nữa chi? Hồ này sâu thật đó, nhưng chẳng lẽ tôi với anh lại không canh được một đứa nhỏ sao? Nhé, tụi tôi ra hồ nhé.

- Đã bảo không được rồi mà - Người đàn ông gắt khế.

Giọng gắt gỏng của anh ta làm thằng bé giật mình, vẻ nhát nhúa sợ sệt lập tức trở về trên khuôn mặt nó. Thu Phong trợn mắt:

- Anh làm gì phải phát cáu lên như vậy. Cu Phong bị anh hù kia.

Người đàn ông quay qua con:

- Đừng xuống nước nhé con, nước sâu lắm, không tốt.

Thu Phong trề môi:

- Đứa con đã nhát mà còn hù nó nữa. Nước sâu thật nhưng ngồi bè chuối chứ bộ.

Người đàn ông cau mày quay qua, nhưng nhớ lại vẻ mặt đang cời mở lại trở thành im lìm của con, anh ta dịu giọng hơn:

- Này em, tôi đang dạy con trai tôi đó.

Thu Phong nhìn lảng đi nói mĩa mai:

- Dĩ nhiên tui cũng biết nó là con trai anh. Thì là con anh, bị anh suốt ngày đem cái này cái kia ra hù nên mới nhát hít sợ sệt như vậy đó, chứ nếu là con tui....

Câu nói hình như bị hớ thì phải. Thu Phong kịp phát hiện ra nên nín ngang.

Người đàn ông lườm cô:

- Nếu là con em thì sao? Sao lại nói giữa chừng như vậy? Ngon nói hết thử xem.

Đột nhiên, cô muốn nổi sùng:

- Nói giữa chừng bộ không được à? Tôi không thích nói hết, nói giữa chừng vậy cũng đủ hiểu rồi.

Người kia nhướn mày:

- Ai hiểu? Nói giữa chừng thì ai mà hiểu được? Ai lại bảo người miền quê chân chất lắm, ăn nói bộc trực dễ hiểu. Em thì khác một chút, nói không nói hết, thì chuyển qua nói ngang, cứ ngắt ngứ ngắt ngứ như sợ lộ ra cái gì vậy.

Thu Phong trừng mắt:

- Lộ ra cái gì?

Người kia tỉnh bơ:

- Tôi đâu có biết. Em cũng nói nửa chừng thôi nên tôi đoán như vậy.

Thu Phong tức tối:

- Có gì mà tôi sợ đâu. Người miền này thật thà, có gì mà phải giấu diếm, chẳng qua nếu tôi nói thẳng ý, ngại mấy người nghĩ quàng xiên nói tôi con nít quỉ, mới mười mấy tuổi mà mở miệng nói chuyện con cái nên ngưng lại thôi.

Ba của thằng nhỏ nhún vai:

- Tôi cũng chẳng tính, chẳng bao giờ nghĩ quàng xiên gì cả, em có muốn nói gì thì có thể nói thoải mái.

Thu Phong bấu môi:

- Vậy thì tôi cũng khỏi ngại chứ gì. Thật ra hồi nãy ý tôi muốn nói nếu mai một tôi có con, con tôi cũng dễ thương như cu Phong vậy, nhưng nhất định nó sẽ luôn vui vẻ, hay cười, nghịch ngợm, chứ không bao

giờ bị hù suốt ngày thành nhút nhát e lệ như vậy đâu.

Sự tưởng tượng luôn phong phú trong đầu nên cô lại diễn giải thêm một cách sôi nổi:

- Con cái tôi đó nhé, nếu là con gái, nhất định nó sẽ vui tính tía lia như tôi vậy, còn nếu là con trai, nó lại càng trực tính, dễ gần. Khi nhỏ nó phải là đứa nghịch ngợm phá phách, phá đến nỗi làm tôi mệt phờ nhần nhó la mắng suốt ngày tôi cũng chịu . Vì con nít mà không vui chơi, chạy nhảy thì phí hoài tuổi thơ của nó.

- Không vui chơi chạy nhảy thì phí hoài tuổi thơ - Người đàn ông lẩm bẩm lặp lại.

Thu Phong liếc nhìn anh ta:

- Hay phải không? Câu này không phải của tôi nghĩ ra đâu. Là ba tôi nói đó. Ba tôi hay cười và nói như vậy mỗi khi nghe má tôi than thở về tôi. Mỗi năm nghe má tôi nhần nhó than vãn một lần là y như rằng, ba tôi lại nói câu này, tôi nghe riết thành nhớ.

Người đàn ông ngó cô:

- Vậy chắc là tuổi thơ của cô không có chuyện phí hoài đâu nhỉ?

Cô cười toe:

- Tất nhiên rồi. Ba cho tôi tha hồ vui chơi. Lúc nhỏ chơi trò con nít, bắt dế, đào giun, câu cá, vớt cá, leo cây hái trái, thứ gì cũng được phép chơi, miễn là khéo đừng để người ta xách tai đem về mắng vồn. Lớn lên rồi thì ngoài công việc nhà, ngoài chuyện học hành, ba vẫn cho tôi có thời gian để vui chơi.

Cô chỉ vào cái bè chuối:

- Bè chuối này ba tôi làm đó. Ba nói tôi không con nít nữa, nhưng vẫn cần nơi giải trí vui đùa. Hồ này là khu vực vui chơi độc quyền của tôi.

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám.

Người đàn ông hơi ngạc nhiên nhìn cô:

- Đã mười tám rồi à? Có thật là....em mười tám?

Thu Phong cười:

- Ừa mười tám rồi, thì đã sao. Ba thì có khi nói tôi đã lớn, có khi lại nói tôi còn nhỏ lắm. Bạn trong trường gọi tôi là nhỏ Phong đệt, tên xấu hoắc, phải không cu Phong? Nhiều khi ba chị không gọi chị là Thu Phong đâu mà gọi cho vui là gió mùa thu. Chị thích ba chị gọi như vậy lắm.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn qua, thấy cu Phong tự bao giờ đứng cạnh cô gái lạ mà mỉm cười nghe chuyện. Anh ta cũng cười.

Thu Phong cũng thật vô tâm. Câu chuyện đang nói với cha bỗng chuyển qua với cậu con từ lúc nào không biết:

- Biết không, hình như tên của chị có trong một bài thơ nào đó mà có lần chị nghe ba chị ngâm nga Bài thơ thì dài, nhưng chị nhớ cái câu có tên mình thôi. Câu đó như vậy nè:

“Một trận Thu Phong rụng lá vàng
Lá từ hàng xóm bay sang...”

Thấy chưa, cái tên chị nằm trong đó đó. Còn em, tên của em có trong bài thơ nào không? Là má đặt hay là ba đặt cho em?

Cu Phong nói nho nhỏ gì đó làm Thu Phong nheo mắt cười khì:

- Ồ, không biết thì em có thể hỏi mà. Ba em thì hơi dữ, vậy em có thể hỏi má. Chị thì hay hỏi ba hơn, vì biết không, ba của chị hiền lắm. Không biết gì thì cứ hỏi, ba chị sẽ giải thích cho nghe. Ừa, đúng rồi. Chị ngược với em, ba của chị hiền nhưng má chị thì dữ, không có má thì thôi, có là chị bị rầy liền. Còn ba chị....

Rời mắt, rời tai khỏi hai đứa trẻ cùng tên Phong, người đàn ông

đứng lên nhìn ra xa xa bờ hồ trong xanh mà lam man nghĩ ngợi.

Vùng quê này thật lạ, nếu không có giấy tờ chứng minh, anh không khi nào nghĩ mình lại từng được sinh ra ở đây. Nơi đây đẹp thật, dù hơi vắng người.

Mặc dù nơi đây cách Sài Gòn không xa mấy, nhưng anh chưa từng đặt chân trở về chốn này. Ừ phải, nếu không vì cu Phong, anh không nghĩ mình trở về lại nơi đây, nơi xưa kia cha mẹ anh đã phải khổ sở rồi đi trong sự buồn tủi, đắng cay.

Giọng thánh thót của cô gái nhỏ vang lên hòa với giọng cười của con trai khiến anh thấy dễ chịu. Cô là người đầu tiên của vùng này mà anh và cu Phong tiếp xúc. Và cũng là người lạ đầu tiên mà thằng bé chịu cười, chịu nói chuyện.

Cô ta không tệ lắm. Mặc dù dân dã, quê mùa, nhưng cách nói chuyện cũng vui vẻ, thân thiện. Anh mỉm cười lắc nhẹ đầu. Thật không ngờ cô lại mười tám tuổi rồi. Ở Sài Gòn, những thiếu nữ mười tám đâu có nhỏ bé vóc dáng và hồn nhiên non nớt như cô vậy. Mười tám tuổi? Anh lại cười thầm.

Từ đầu cứ ngỡ cô chỉ là một cô bé quê mười bốn mười lăm tuổi, nên anh đâu có e dè giữ kẽ khi tiếp xúc. Bây giờ đã biết cô là một cô gái trưởng thành hẳn hoi, có lẽ anh cần phải khách sáo một chút mới được.

Điều lạ là cô gái bé choắt này lại trùng tên với cu Phong, và càng thêm lạ là cô đã gọi cho con anh nói chuyện cười vui cợt mở như thế. Nếu mà cô ta.... Có lẽ điều đang nghĩ hơi kỳ lạ và không tưởng, nên anh nhướn mày lắc đầu và cười một mình như tự nhạo báng. Những tiếng cười rúc rích đầy vui thích làm người đàn ông lơ đãng nhìn lại và sửng người không tin nổi vào mắt mình.

Thằng cu Phong chẳng nhớ đến bộ quần áo vàng nhạt đang mặc trên người sạch sẽ đến độ nào, nó đang ngồi bệt xuống bên cô gái tên Thu Phong và cùng cô nghịch đất.

- Cu Phong! Con làm gì vậy?

Tiếng kêu lớn của người đàn ông làm cả hai Phong đều giật mình ngẩng lên. Cu Phong hoảng vía đến nỗi chờ người ra ngơ ngác.

Người đàn ông ngồi thụp xuống phủi nhanh hai tay đầy cát của con.

Thu Phong nhăn mặt cự:

- Anh làm gì mà la lên làm giật mình vậy?

- Không phải chuyện của cô - Người đàn ông quát lên giận dữ - Ai cho cô đem con tôi ra nghịch dơ như vậy? Bộ hết chuyện chơi rồi hả?

Cu Phong giật mình thêm lần nữa với tiếng quát của ba nó, nó hốt hoảng òa lên khóc.

- Rồi, thấy chưa, anh lại hù con mình cho nó khóc rồi.

Người đàn ông quát mắt nhìn cô:

- Cô mau im miệng đi. Cu Phong là con tôi mà. Làm con tôi dơ dáy bẩn thỉu mà còn ngồi đó chờ vào nữa hả.

Thu Phong tức tối đứng phắt dậy:

- Ê, đủ rồi nghe, cu Phong là con anh thì anh tha hồ dọa nạt cho nó khóc, nhưng tôi là Thu Phong, là con của... ba tôi, là chủ cái hồ này, tôi có là cái gì của anh đâu mà anh lại lớn tiếng? Anh lấy quyền gì mà nạt nộ tôi?

Sự cự cãi lớn tiếng của Thu Phong làm cu Phong càng sợ hãi khóc già. Ba của nó nhăn mặt:

- Thôi được rồi, không ai dám la cô đâu, ngồi xuống đi. Đừng làm con tôi sợ.

Sự tức giận vẫn chưa làm Thu Phong nguôi, cô ngồi ra xa hơn một tí và bấu môi không lại:

- Nghĩ anh là ai mà định ở đây dọa với nạt? Tưởng nạt một cái là người ta phải sợ quá khóc lên như cu Phong à? Giỡn chơi!

Người đàn ông nhăn mặt:

- Thôi đừng lải nhải nữa! Cô có giỏi miệng thì dỡ thằng bé nín còn hơn.

Nói rồi anh ta quay xuống dịu dàng:

- Nín đi con, đừng khóc! Ba đâu có la con, ba la... chị Phong thôi.

Ngồi bên đây, Thu Phong bấu môi, nhưng tội nghiệp những giọt nước mắt và gương mặt méo máo của thằng nhóc nên cô không lên tiếng móc mĩa nữa. Ba cu Phong vỗ về con trai:

- Nín đi nhé, ngoan ba thương. Tại con lại vọc dơ nên ba mới kêu lên thôi. Bây giờ không vọc nữa thì ba đâu có la nữa, đúng không?

Cu Phong đã nín khóc, nhưng em còn thút thít và lấm lét ngó ba, ngó Thu Phong qua màn lệ. Người đàn ông móc túi lấy chiếc khăn tay trắng tinh, nhẹ nhàng lau nước mắt và xì mũi cho bé.

- Thôi đừng khóc con, ba đưa con trở ra xe nhé? Chúng ta về nhà.

Cu Phong cụp mắt xuống đất không đáp. Ba của bé hắng giọng:

- Mình ra xe, chúng ta chơi ở đây một chút cũng được rồi, đến giờ đi rồi đó.

Thằng bé vẫn không lên tiếng, nó ngẩng lên một tí chỉ để liếc nhìn Thu Phong rồi lại cụp mắt xuống lại.

Thu Phong chắt lưỡi:

- Thôi anh để tôi đỡ em cho.

Người đàn ông nhìn cô không lộ vẻ phản đối. Thu Phong rề lại cười với chú bạn nhỏ của mình:

- Cu Phong, đến giờ về rồi hả? Vây hồi nãy bắt tay làm quen, bây giờ chị với em bắt tay tạm biệt, được không?

Thằng bé lại đặt tay mình vào bàn tay rám nắng của cô, Thu Phong gật đầu:

- Em về nhà ngoan nhé. Bữa nào rảnh em nói ba chở em xuống đây chơi với chị. Chị sẽ thường ra cái hồ này chờ em. Hôm nay ra hồ chơi thôi, nhưng mai mốt có thể chị sẽ dạy em bơi, đến chừng đó hồ sâu hồ cạn gì em cũng sẽ không thềm sợ nữa đâu.

Cu Phong liếc nhìn ba rồi nó nho nhỏ với cô:

- Dạy bài hát nữa.

Thu Phong bật cười:

- Ừ há, dạy bài hát nữa, chị có đến cả mấy chục bài hát sẽ dạy hết cho em, là ba chị dạy cho đó, bài nào cũng vui, cũng ngộ như bài khi nãy vậy.

Người đàn ông nhíu mày đứng lên khi nghe có giọng gọi từ xa vọng lại. Thu Phong vẫn say sưa nói chuyện với cu Phong:

- Nhà chị hả? Nhà chị Ở gần đây thôi. Chạy một hơi là tới nhà chị ngay, nếu em mà biết nhà chị vô chơi cũng được. Nhà chị có vườn bưởi nè, có cây ổi nè, đầy sân có cây bồ quân, mùa này đã bắt đầu có trái. À quên nữa, chị còn có con sáo sậu, con sáo là của ba chị bắt về hồi....

Người đàn ông đã đi lên dốc đá, tuy mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn chừng về phía con trai.

Đứng từ chỗ cao nhất của dốc thì có thể thấy rõ con đường lộ bằng đất đỏ xa xa. Nơi đó có một chiếc xe du lịch đang đậu, và lố nhố hai ba người đang dáo dác ngó quanh, một người trong số họ còn bắt tay làm loa cất giọng gọi vang:

- Cậu Nguyên ơi!

Người đàn ông không lên tiếng, chỉ đợi người kia nhìn về hướng mình thì đưa tay lên ra hiệu. Người ấy hí hục chạy lại ngay. Đến gần, người kia thở hào hển thông báo:

- Xe sửa xong rồi. Dì Thắm nói còn cách chừng một hai cây số là tới.

Rồi như chợt nhớ điều gì, anh ta hỏi:

- Ủa, bé Phong đâu rồi cậu Nguyên?

“Cậu Nguyên” hất mặt về phía dưới. Bảo người tài xế đang tò mò nhìn cảnh trò chuyện vui vẻ của cu Phong và cô gái bé choắt Thu Phong kia ra xe chờ trước, Nguyên đi trở xuống bờ hồ. Ngay khi cô gái cười mở vui tính kia ngẩng lên, anh nói ngay:

- Xe của chúng tôi đã sửa xong, đã đến lúc phải đi tiếp rồi, cảm ơn cô đã trò chuyện với cha con chúng tôi nãy giờ.

Thu Phong không nói gì, cô nhìn cu Phong với vẻ tiếc rẻ:

- Vậy cu Phong về nhà nhé. Mai mốt có dịp mình sẽ gặp lại.

Nguyên cúi xuống bế con trai lên, anh ngần ngừ một chút khi nhận ra vẻ luyến lưu của con mình đối với cô gái kia. Anh háng nhẹ giọng hỏi:

- Nhà cô ở đây à?

Thu Phong gật đầu. Nguyên như nhớ ra điều gì, anh nói:

- Khi nãy tôi có hứa sẽ đãi cô một châu kem. Nhưng... không biết ở đây chỗ nào lại có bán kem để tôi...

Thu Phong bật cười. Cô lắc đầu:

- Dưới quê không có bán kem đâu.

- Vậy... Hay là thế này, không biết cô có tiện đi dạo một vòng lên thị xã với cu Phong không, ở trên thị xã gần đây chắc chắn là có bán.

Thu Phong vẫn lắc đầu:

- Ô không cần đâu. Anh không để ý rằng tôi áo quần nhàu nát lem luốc à? Tôi thích ăn kem thật đó, nhưng cũng biết ra chợ tỉnh mà ăn mặc như vậy thì đúng là quá khó coi. Thôi anh cứ đưa cu Phong đi ăn đi. Nếu nhớ phần tôi, anh cứ cho cu Phong ăn thỏa thích là được rồi, phải không cu Phong?

Cô cười nháy mắt với cu Phong.

Nguyên cũng đành chịu thua, không thể thuyết phục cô thêm, anh gật đầu:

- Thôi được, cô cho tôi nợ vậy. Nếu có dịp gặp lại, nhất định tôi sẽ tìm cách trả. À, nhà cô ở đâu nhỉ? Nếu cha con tôi có dịp tạt qua đây, làm sao gặp được cô.

Thu Phong khoát tay chỉ xuống hồ:

- Thì... tới đây cũng được nè. Tôi hay ở đây lắm.

Nguyên cười:

- Nhưng nếu không ở đây?

- Thì ở nhà – Cô cũng cười – Thôi được, nếu có dịp mời anh và cu Phong ghé nhà tôi chơi, tên tôi thì anh biết rồi đó. Cứ hỏi nhà ông Hai Trạng mé bên là ai cũng biết.

- Ông Hai Trạng? – Nguyên kêu lên kinh ngạc - Ở khu này có mấy ông Hai Trạng nhỉ?

Thu Phong cười:

- Tên gì thì trùng chứ tên của ba tôi không trùng được đâu. Nguyên cái xã này chỉ có một ông Hai Trạng mà thôi.

Nguyên hỏi dồn:

- Nhà cô gần đây chứ?

- Gần, chạy đường tắt một mạch là tới thôi – Cô ngạc nhiên – Sao vậy? Bộ khát nước muốn vào nhà tôi uống ngụm nước à?

Nguyên không đáp ngay. Anh chỉ chăm chú nhìn cô một lúc thật lâu làm cô cứ tưởng mặt mình có gì khác lạ nữa chứ.

- Chuyện gì vậy?

Nguyên như sực tỉnh:

- À, không. Biết tên cô rồi nhưng tôi lại chưa biết họ. Cô họ Trần à?

- Không, họ Tạ. Nhưng anh biết họ để làm chi. Ở miệt này ai lại biết họ nhau đâu.... Anh chỉ cần hỏi ông Hai Trạng là người ta chỉ liền à.

Nguyên nhướn mày cười một nụ cười hơi lạ.

- Gì vậy? – Cô thắc mắc.

Anh lắc đầu:

- À, không có gì đâu. Thôi, chúng tôi ra xe vậy.

Cúi xuống cu Phong, anh nhắc con:

- Chào chị Phong đi con.

Cu Phong giơ bàn tay nhỏ xíu lên vẫy cô. Cô vẫy lại với nụ cười:

- Chào cu Phong nha. Hẹn gặp lại.

Nguyên ẵm con bước lên dốc đá. Rồi từ trên dốc, không hiểu sao anh lại quay lại và cũng giơ tay chào:

- Chào Thu Phong!

- Chào anh!

- Chào, hẹn chút gặp lại.

Bóng cha con cu Phong đã nhỏ dần rồi khuất trên dốc đá. Còn Thu Phong ngạc nhiên đứng lại bên hồ. Cô đưa tay gãi ót. Ba cu Phong hơi mát chắc, tự nhiên lại chào hẹn chút gặp. Chẳng lẽ chút anh ta bế cu Phong quay lại thật?

Thu Phong vỗ hai tay vào nhau. Ừ há! Có thể lắm chứ, chắc là anh ta sẽ đi đâu đó một chút rồi quay lại đây cho cu Phong chơi với mình đến chiều. Hôm nay chủ nhật trời đẹp lắm mà, quanh quần vùng này,

có cảnh nào đẹp hơn ở đây đâu?

Bộ đồ mặc trên người đã khô từ bao giờ. Cô nheo mắt ngó mặt trời để định thời gian. Rồi đẩy bè chuối xuống hồ, cô bơi theo. Khi bám bè chuối để leo lên nghỉ mệt, cô lại muốn khuấy động không gian quá yên tĩnh bằng giọng hát của mình:

“Vừa gặp cô là tôi mến ngay, hô là hí hô là hổ...”

Giọng hát của cô sao bây giờ.... dờ ờm vậy không biết. Thu Phong nhăn mặt. Thằng nhỏ trùng tên với cô dễ thương quá sức. Nó đã về nhà mất rồi. Phải chi cô có đủ thời gian dạy nó một bài hát, để ở thành phố mỗi khi hát lên, nó lại nhớ một chút đến cô.

Thu Phong thở dài. Nằm sắp ôm bè chuối để nước mặc tình trôi dập dềnh, cô lẩm nhẩm hát:

“Vừa gặp em là chị mến ngay, hô là hí hô là hổ. Chị mến ngay chị xin bắt tay, hô là hí hế lô hô là...”

Bè trôi lơ lửng trên mặt hồ trong xanh. Những gợn sóng nhỏ lăn tăn óng ánh tia nắng mặt trời. Tiếng ngâm nga lẩm nhẩm của Thu Phong bị gió thổi bạt đi bốn phương tám hướng, trong đó chắc chắn có hướng của thành phố không xa.

Đêm thu

Chương 2

Thu Phong về đến nhà thì đã quá nửa trưa. Sân nhà cô vắng hoe, con chim sáo nhảy loạn trong lồng hót mừng cô chủ.

Cô chúm môi huýt một tiếng chào lại sáo sậu, rồi nhẹ chân đi vòng bên hè đi xuống nhà sau.

Nhà sau cũng chẳng có người. Thu Phong lơ đãng nhìn hai cái mâm to được đẩy điệm cẩn thận trên bàn. Rón rén bước lại gần, cô

ngiêng đầu lên nhà trên nghe ngóng. Hình như im ru. Nhẹ tay ở một nắp lồng bàn, cô trở mắt và tưởng chừng phải nín thở khi nhìn được những món ăn nằm bên trong.

Đĩa bánh hỏi với mỡ hành trải bóng trên mặt, cạnh đó là đĩa thịt heo quay vàng rộm, miếng nào miếng nấy thơm mỡ đến ngon lành.

Thêm đĩa rau giá và tô nước mắm ớt... Ôi chao! Thu Phong nuốt nước miếng. Sao mà hấp dẫn quá!

Nhón ngay một miếng thịt quay cho vào miệng, miếng thịt vừa giòn vừa béo đến mê ly, cô tò mò quay qua nhắc luôn cái lồng bàn bên kia.

À, một đĩa gỏi cá, một đĩa bánh phồng tôm, và còn cả một con con cá lóc nướng nguyên vẹn, ngon lành.

Trời! Cô lắc đầu chất lưỡi. Sao hôm nay lại có thức ăn quá thịnh soạn như vậy kìa? Trước đây cô lãnh nhiệm vụ nội trợ cho bữa ăn hai cha con. Chỉ những buổi giỗ thì mới có bánh hỏi thịt heo quay, còn thì toàn là những món rau đậu dân dã. Khi má và các chị về ở, má giành cái chuyện bếp núc và kể từ đó, thịt thà cũng có mặt thường xuyên mỗi ngày. Nhưng đặc sắc như bữa hôm nay thì chưa bao giờ cô được thấy qua.

Thu Phong chất lưỡi. Vậy cũng đủ biết khách khứa hôm nay được má coi trọng đến độ nào. Nhưng có một điều hơi lạ, là bây giờ cũng hơn một giờ rồi, vậy mà mấy món ăn này vẫn còn y nguyên.

Thế nhưng lạ gì thì lạ, cái bụng đói than thở quá xá làm cô lại quay qua cái đĩa thịt quay nhón thêm miếng nữa.

Còn đang quay lưng nhóp nhép thưởng thức hương vị béo ngậy của miếng thịt, cô không để ý đến tiếng chân từ nhà trên đi xuống. Cho đến khi cái giọng la chót chét của chị Xuân Hồng vang lên bên tai, kèm thêm cái cú đầu đau điếng, cô mới giật thót mình, đánh rơi luôn cái lồng bàn trên tay xuống đất trúng mắt cá chân bà chị yêu dấu.

Chị Xuân Hồng nhảy loi choi hét lên:

- Trời đất ơi, con quý! Đồ khỉ khọt, đau quá, ui da!

Đứng một chân để nắn bóp và suýt sao chỗ đau, chị la ầm:

- Mà dám ăn vụng phải không? Đi chơi cà nhổng suốt buổi còn lền về ăn vụng nữa. Tao méc má cho mày coi, ở nhà chưa ai ăn mà mày dám ăn, đã vậy còn quăng lồng bàn vào chân tao. Tính trả đũa cái cú đầu của tao hả?

- Hơ! Đầu có. Em lỡ tay mà.

Lính quỳnh lượm lại cái lồng bàn để lên chỗ cũ, sợ cái tiếng la ồng ồng của bà chị làm má nổi giận, cô lúng túng:

- Tại trưa rồi, em đói bụng quá chừng thấy nhà không có ai nên mới

ăn một miếng thôi mà.

Ngồi phịch xuống ghế và nắn chân, chị Xuân Hồng liếc xéo:

- Nhà không ai thì mày làm giặc à? Cho mày biết má với chị Hai vắng thì còn có tao giữ nhà chứ bộ. Mày vô nhà không đi từ nhà trên đàng hoàng mà lại chuồn qua hè. Hên cho mày là tao nhìn kỹ trước, chứ nếu tao mà tưởng trộm thì vác cây đánh u đầu rồi. Lén lén lút lút chỉ để ăn vụng, xấu hổ ghê!

Tin má vắng nhà làm cô yên tâm, Thu Phong cười hì hì giờ giọng trêu bà chị dữ tợn ngay:

- Thì đồ ăn chút nữa cũng để xơi tái thôi, ăn trước ăn sau gì cũng được mà chị Ba, chị khó như vậy thì sao mà lấy chồng được.

Chị Xuân Hồng tròn mắt chụp trái chanh ném vào cô:

- Còn dám chọc tao nữa hả? Bởi vậy mày mở miệng ra là muốn chọc người ta giận rồi. Hèn gì má cho mày đi khuất, mày mà ở đây thì có nước làm má xấu hổ chứ chẳng chơi.

Né trái chanh, Thu Phong ngồi xuống cái ghế đầu góc bên kia cười hì hì:

- Miệng em ghê gớm vậy sao? Vậy khách đâu rồi chị?

Mở lòng bàn kiểm soát lại mấy món ăn, Xuân Hồng đáp:

- Khách hả? Về rồi. Cũng may là vậy.

- Ủa sao mình không mời họ Ở lại ăn cơm?

Xuân Hồng lườm em:

- Sao mày biết không mời? Má và chị Hai làm mấy món này suốt sáng cũng nhọc công lắm chứ bộ. Tại người từ chối không ăn thôi.

- Ủa, sao vậy?

Xuân Hồng phe phẩy quạt:

- Không ăn là không ăn chứ còn sao nữa. Má mời thiệt tình lắm, nhưng họ nói có việc phải trở về, nên món ăn còn y nguyên như vậy nè.

Cô thắc mắc:

- Vậy má với chị Hai đâu rồi chị?

Xuân Hồng chép miệng:

- Đi tiễn người ta ra đầu lộ rồi. Xe họ đậu ngoài đó.

Thu Phong tròn mắt:

- Ô, vậy là họ mới về à?

- Ừ, mới ra khỏi sân tức thì.

Cô chắc lưỡi tiếc rẻ:

- Uống quá, biết vậy em về sớm một tí.

Xuân Hồng nhìn em:

- Để làm gì?

- Thì để ngó mặt người ta cho biết.

- Ngó mặt cho biết? Mà cần biết mặt người ta để làm gì?

Thu Phong chưa kịp trả lời thì chị Ba đã nhìn cô từ đầu đến chân rồi dài giọng:

- Khách người ta dân thành phố nhỏ nhả lịch sự. Nếu đang lúc nói chuyện mà mày xộc về với bộ dạng như vậy thì chắc má cũng hơi ời luôn quá.

Thu Phong bắt giắc ngó xuống quần áo mặt mũi mình. Ủ ờ nhỉ, cái quần vốn ngắn không ngắn dài không dài, cái áo kẻ sọc bèo nhèo ghê quá. Cô đưa tay sờ lên đầu. Tóc cô vốn không đều và cháy nắng, hai cái bím hồi sáng chị Xuân Hương thắt cho giờ như hai cái búi nhúi vì hàng mấy lần tung tăng vẩy vùng dưới hồ. Chà, đúng là cô lem luốt thật!

Giọng Xuân Hồng lại vang lên:

- Thấy chưa, tao đâu có nói sai. Mày ngó tẹ thật chứ bộ.

Cô lắc đầu cười ruồi:

- Công nhận trông em thì chắc ghê thật, nhưng mấy người đó coi mắt chị mà. Nếu em có xấu xí thì cũng là tôn cái vẻ đẹp của mấy bà chị hơn thôi chứ bộ. Ăn nhằm gì ai đâu. Hồi nhà chú Chín có ông Việt kiều về coi mắt chị Mùi, em cũng chui rào vô coi lại mặt ông đó chứ. Chị cô lừ mắt:

- Chui rào coi trộm chuyện nhà người ta mà còn khoe. Thật không biết sao mày đã lớn mà không tỏ ra nét na gia giáo gì hết.

Rồi chị diễn giải:

- Má không để mày ở nhà cũng phải. Đồng ý là mấy chị em mình nhìn khác nhau một trời một vực, và người coi mắt chủ yếu là chị Hai, nhưng trong nhà mà có người xộc xệ bình dân như vậy cũng không được hay lắm. Nhất là cuộc viếng thăm hôm nay là quan trọng và cần kíp như vậy đối với nhà mình.

Quyết định khơi chuyện để bà chị châu quau của mình nói phét giết thì giờ. Thu Phong co một chân lên ghế, tay cô chống cằm.

- Coi mắt thì là quan trọng rồi, nhưng có gì mà chị lại nói là cần kíp?

Xuân Hồng trịnh trọng:

- Thì chuyện coi mắt này mới vừa là quan trọng vừa cần kíp đó.

Thu Phong lỏ mắt:

- Ủa, sao vậy chị Ba? Chị hai mươi mốt, chị Hai cũng chỉ hai mươi ba, ở thành phố thì hình như hai mươi ba cũng đâu có gọi là cần kíp để lấy chồng đâu?

Xuân Hồng nhăn mặt nhìn em, cô định nói gì đó nhưng rồi nghĩ sao lại thôi, chỉ nói đơn giản :

- Mà y mà biết gì. Thôi đừng hỏi nhăng nữa.
Thu Phong gãi đầu. Lại vậy nữa rồi. Cứ làm ra vẻ bí bí mật mật mãi. Cô không biết tại sao má và mấy chị từ khi về đây cứ hay túm tụm bàn chuyện với vẻ bí mật như vậy. Cô cũng là thành viên trong gia đình, tuy là thành viên hàng... út chót, nhưng dù sao cũng đủ mười tám tuổi rồi chứ bộ, vậy mà ai cũng giấu kín với cô.

Cô xoay cách hỏi dò:

- Vậy... mai mốt hai chị đi lấy chồng một lượt à? Vậy còn ba má với em ở nhà à?

Xuân Hồng lườm cô:

- Ai ở đâu mà hai chị em cùng lấy? Mà đừng có nói bậy, má nghe được lại chửi cho.

Cô nhăn mặt khỉ nịnh nọt:

- Nếu bậy vậy chị kể em nghe chuyện đúng đi. Nếu chị kể em nghe rồi thì em đâu có nói bậy bạ nữa. Cứ bí mật hoài thì cũng có lúc em nghe lỏm được, đến chừng đó...

Xuân Hồng trợn mắt:

- Đến chừng đó thì sao? Thì lại có lúc nghĩ gì hỏi chỗ vào làm tui tao hết hồn như hồi sáng đó hả? Cho mà biết đối với má, chuyện hôm nay quan trọng lắm chứ không phải chuyện giỡn chơi đâu. Muốn tao nói sơ cho mà nghe cũng được, nhưng mà phải hứa là không được bàn về chuyện này trước mặt má, má không thích đâu.

Thu Phong gật đầu lia lịa:

- Em biết, em biết mà.

Đúng như Thu Phong đoán, chị Xuân Hồng hay lườm nguýt khó chịu, nhưng rất dễ gợi chuyện. Chị bắt đầu nghiêm mặt nói:

- Khách sáng nay đến nhà mình là con trai của một người bạn cũ của ba. Cái anh này vợ chết không lâu, gia cảnh hình như rất khá, anh muốn tìm một người để về lo lắng chăm sóc việc nhà cho anh.

Thu Phong lè lưỡi thắc mắc:

- Vậy anh ta muốn tuyển một quản gia rồi.

Xuân Hồng quạu mặt:

- Cái tật nói leo bậy bạ không bỏ được hay sao? Muốn tao kể hay lại muốn nói càn?

Thu Phong bụm miệng cười:

- Ủ, em quên. Thôi chị nói tiếp đi.

Xuân Hồng lườm em rồi tiếp:

- Ý anh đó là cần một người vợ lo lắng trong ngoài, và là một người mẹ tốt cho đứa con nhỏ.

- Đứa nhỏ nào?

- Đứa nhỏ con ảnh. Tức là con của người vợ đã chết rồi đó.

Thu Phong gật gù:

- À ra vậy. Lấy chồng có sẵn con. Vậy chắc con anh đó phá phách khó dạy lắm.

Xuân Hồng ngạc nhiên nhìn em:

- Sao mà nói vậy?

- Thì em đoán là vậy, chứ nếu không thì anh ta cũng đâu cần chạy về vùng quê này mà tìm mẹ ghẻ cho con. Chắc là quanh chỗ anh đó ở, ai cũng ngán đứa con của ảnh.

Xuân Hồng héch mũi:

- Vậy là mà đoán sai bét. Thành nhỏ đó hiền lắm, hiền đến nỗi cả buổi ở đây mà không nói câu nào, cứ nép vào lưng ba nó mà ngó người này người nọ.

Thu Phong bật cười thú vị:

- Ý ngộ, nó nhát dữ vậy à?

- Ừ, nhát lắm. Thấy nó dễ thương, chị Hai cũng thử hỏi chuyện, nhưng mà nó cứ giấu mặt vô người ba nó không chịu quay ra. Ba nó cũng nói là nó vốn nhút nhát từ nhỏ, không ai nói chuyện với nó được. Mà chắc tại nó ru rú suốt ngày ở nhà nên mà biết không, da của nó trắng ời là trắng, trắng hơn cả tao và chị Hai nữa.

Da trắng? Một thằng nhỏ nhát hất với da trắng? Khách mới đến trong sáng nay? Thu Phong giật mình ngồi ngay lên, vội vàng hỏi:

- Ủa, chị Ba, thằng nhóc đó tên gì vậy?

Xuân Hồng bật cười:

- Ừ, hơi ngộ là nó lại trùng tên với mà đó.

- Cu Phong? - Thu Phong bật dậy kêu lên - Ý! Là cu Phong?

Xuân Hồng nhìn cô ngạc nhiên:

- Làm gì la làng lên vậy? Nó trùng tên với mà thì đã sao? Tên Phong là tên thường thôi mà. Đàn ông con trai tên đó thiếu gì.

- Nhưng thằng cu Phong đó...

- Thằng cu Phong đó thì sao?

Thu Phong ngơ ngác mất một giây, rồi cô lắc đầu:

- À... Không sao. Không có gì.

Cô lại lập tức lãnh một cái lườm của bà chị:

- Đồ vô duyên.

Thu Phong ngồi trở xuống ghế. Chà, cô không ngờ lại có sự tình cờ đến như vậy, vậy là cô đã vô tình gặp khách của má cô và mấy bà chị ở ngoài hồ sáng nay rồi.

Thằng nhóc Phong, Thu Phong thấy mình đang phấn khích quá. Vậy là cái người đàn ông ba cu Phong là người đến coi mắt chị cô sao?

Với cỡ tuổi của anh thì... để xem! Có lẽ xứng với chị Hai cô rồi. Đúng rồi, với chị Hai thì xứng đôi lắm.

Thu Phong chợt nhớ đến câu chào "mát dây" lúc sáng của ba cu Phong mà cười thầm cho mình. Cô đã khai tên ba mình, nên anh ta đã biết ngay. Do đó chào là sẽ gặp cô ở nhà. Trời, cô thì lại ngốc đến nỗi tưởng anh ta đưa con quay lại, nên cứ nán ngoài hồ ngóng chờ, hết tắm tấp rồi đến ôm bè chuối ngủ cho đến giờ này. Cô mà về sớm một tí ti là sẽ hội ngộ với nhóc Phong rồi. Uổng thật!

Ngẫm nghĩ được một lúc cô thắc mắc:

- Ủa, vậy rốt cuộc ba của thằng nhỏ đó sẽ lấy chị hay lấy chị Hai?

Xuân Hồng đỏ mặt:

- Gì mà hỏi thẳng độp vậy, người ta chỉ mới gặp qua thôi. Ai mà anh đó muốn chọn ai làm mẹ cho con ảnh.

- Vậy... hôm nay khách của mình chỉ là cha con họ sao chị?

Xuân Hồng gật:

- Có thêm dì Thắm. Dì Thắm bà con với anh đó, cũng là bạn hàng trước đây của má mình. Chính dì Thắm đứng ra mai mối vụ này.

Thu Phong khấp khởi mừng thầm:

- Vậy không chừng chị Hai sẽ làm mẹ đứa nhỏ đó.

Xuân Hồng chắt lưỡi:

- Còn sớm để nói chuyện đó, nhưng cũng mong sao như vậy.

Giọng Xuân Hồng đột nhiên chững chạc hẳn:

- Nếu được như vậy thì chuyện nhà cũng đỡ lo, tao hay chị Hai cũng được, hy vọng là mọi chuyện suông sẽ.

Thu Phong không để ý đến lời chị lắm. Viễn cảnh chị Hai cô sẽ là mẹ của nhóc Phong, và cô sẽ là... dì của nó chiếm hết tâm trí.

Trời, cô sẽ là dì của thằng nhóc dễ thương đó sao? Vậy là tương lai quả thật cô sẽ có đệ tử thụ huấn bơi lội bên bờ hồ rồi.

Cô sẽ có bạn để chơi đùa, có bạn để ca hát. Cu Phong nhất hít, nó sẽ là người bạn tốt nhất, chịu nghe lời cô nhất. Nó sẽ không chê là cô vô duyên, nó sẽ không chê là cô đoảng vịn, nó sẽ là người bạn thân nhất, là đứa cháu tuyệt vời nhất mà bỗng không cô có được.

Phải đó, chị Hai tính cũng hiền, chắc chắn không là người dì ghẻ trong chuyện xưa kia đâu. Có chị làm mẹ ghẻ, cu Phong sẽ an toàn, sẽ dễ chịu hơn. Và cô nhất định sẽ giúp chị Hai trong chuyện chăm sóc và vui đùa với nó.

Tiếng bước chân và tiếng nói chuyện vắng vào từ trước sân khiến chị Hồng nhồm dậy, chị quay lại suyt cô:

- Ê, nãy giờ biết chuyện rồi, đừng có bép xép tầm bậy mà bị má la đó.

Còn đang ngập đầy thích thú với những tưởng tượng của ngày mai, cô máy móc gặt đầu.

Có tiếng má gọi vang nhà ngoài, Xuân Hồng khều Thu Phong bước ra. Má quay lại lơ đãng nhìn rồi như có chút ngạc nhiên khi thấy cô, má hỏi:

- Đã về rồi à? Sáng giờ con đi đâu?

- Dạ Ở hò?

- Lại ở hò? - Má nhú mày.

Cô vội phân bua:

- Hồi sáng má cho con ra chơi hò mà.

Má chép miệng:

- Ủ, nhớ rồi. Nhưng con làm gì ngoài ấy cả buổi sáng lặn?

Cô gãi ót:

- Con chơi ở đó rồi... ngủ quên.

Tưởng chừng má muốn rầy cô, nhưng không hiểu sao má chỉ chép miệng:

- Thôi, cũng trễ rồi, mấy đứa bưng mâm lên ăn cơm đi.

Khệ nệ cùng chị Xuân Hồng bưng thức ăn thịnh soạn lên nhà trên, Thu Phong còn nghe má nói với chị Xuân Hương:

- Chiều má với con đi công chuyện. Chắc phải ghé bác Thẩm nhờ dò coi ý tứ người ta ra sao.

Chị Xuân Hương dạ nhỏ.

Đêm thu

Chương 3

Đặt mâm cơm xuống bàn, Thu Phong lén nhìn chị Hai. Mặc trên người chiếc áo dài màu hoàng yến rực rỡ, chị ngồi khép nép trên phản, đầu hơi cúi không biết có phải vì e lệ.

Với dáng ngồi nhu mì này, cô thấy chị mình sao giống hình ảnh một bà mẹ kể hiền lành đầy nhân ái mà chuyện cổ tích xưa nay đã quên ghi chép lại.

Mỗi cuộc đời có những ngã rẽ, những đổi thay không ai lường trước được. Và Thu Phong cũng vậy.

Vào một buổi chiều trời màu xám xịt, nhà của cô lại có khách. Khách là một bà đứng tuổi ăn mặc sang trọng có cái nhìn vui vẻ, có giọng nói ồn ào.

Sự có mặt của bà khách làm má có vẻ vui mừng. Má mời bà ngồi ở nhà trên, hối chị Xuân Hương lo trà, rót nước. Sau đó má và bà khách nói chuyện, chị Xuân Hương cũng được ngồi lại gần đó. Nép bên giàn giũa là chị Xuân Hồng. Chỉ cần nhìn sơ dáng chị, Thu Phong cũng đủ đoán được chị đang bắt chước tặc nghe lỏm của cô. Tuy bên cạnh chị còn chỗ trống, nhưng Thu Phong lại không có hứng thú mon men vào. Tính tò mò của cô đi vắng một bữa, chỉ vì hôm nay cô đang buồn, cô đang... nặng nề tâm sự.

Chê câu chuyện của má và bà khách lạ, cô ra ngoài hè, chống tay lên gối ngồi ngắm trời vẩn chuyển. Rồi cô thở những hơi thật dài.

Buồn quá! Đã tám hôm rồi, ba không về.

Thường ba chỉ đi vắng năm ba bữa, nên sáng nay cô cứ ngỡ ba nhất định sẽ về, vậy mà ba để cô chờ mãi, chờ mãi cho đến bây giờ.

Đã bắt đầu vào mùa mưa rồi, hai ngày nay cứ chiều là trời đổ mưa, và bây giờ trời cũng đang kéo mưa vẩn vũ. Cô không ra hồ, chỉ loay hoay trong nhà, trước hiên, đùa với con sáo và ngắm đàn cá tham ăn của ba đớp trái bồ quân và ngóng ra cổng. Nhưng rốt cuộc cái bóng gầy gầy của ba vẫn không thấy đâu.

Nhìn trời chuyển hoài cũng mỏi cổ, cô khoanh hai tay ôm gối rồi tỉ cầm lên đó nghĩ ngợi lan man.

Không biết sao dạo này ba lại đi hoài như vậy, mỗi lần về, cô lại thấy ba như hốc hác hơn, như buồn phiền hơn. Má mấy ngày nay ít la mắng cô. Vì bận lo lắng chuyện lấy chồng cho chị Xuân Hương, có vẻ má không có thời giờ để mắt quản thúc cô nữa. Chị Xuân Hồng thì thích chuyện trò to nhỏ với chị Hai hơn với cô, nên cô càng cô đơn, càng lẻ loi hơn ở trong nhà mình.

Con sáo nhảy nhót trong lồng như nhắc cô trời sắp mưa rồi, cô nheo mắt lẩm bẩm:

- Chưa mưa đâu mà, mây rắng đợi một chút, trong nhà có khách, tao không đem mây vào đó giờ này được đâu. Chịu khó đợi nhé.

Chim sáo không biết trả lời cô, nó chỉ biết nhảy lính quính và nghiêng mắt e ngại ngắm ngó bầu trời. Nó không lên tiếng nhưng có người khác lên tiếng. Chị Xuân Hương hắng nhẹ giọng phía sau làm Thu Phong giật mình quay lại:

- Ủa, chị Hai.

- Sao em lại ngồi đây một mình? - Chị Hai hỏi.

Cô nhoen cười, không trả lời chị mà chỉ lên trời nói bằng quơ:

- Sắp mưa rồi đó chị.

Chị Xuân Hương ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô một thoáng rồi gật nhẹ đầu:

- Ủ, sắp mưa rồi.

Im lặng một lúc chị nhẹ nhàng gọi:

- Thu Phong nè.

- Dạ?

Chị nắm tay cô:

- Vào nhà đi, má đang tìm em đó.

Cô nắm tay chị ngạc nhiên:

- Vào nhà? Cái dì ở thành phố chưa về mà.

Chị Xuân Hương mỉm cười:

- Ủ, chưa về, nhưng má muốn em vào nhà, dì Thắm chưa biết em đó.

- Dì Thắm?

Cái tên đã hơi quen trong những ngày gần đây, Thu Phong theo chị vào nhà, trong bụng lạ lẫm vì sao hôm nay mình cũng được má cho trình làng với khách khứa của má?

Cái tên dì Thắm chợt làm cô nhớ ra. Phải rồi, liên quan đến thằng bạn nhỏ của cô đây mà. Dì Thắm làm mai dong. Bước qua khung cửa, cô lẩn thẩn không biết có thể nhân lúc ai nấy vui vẻ, dễ dãi mà hỏi cái dì Thắm đó về thằng nhóc Phong một chút không.

Khi Thu Phong và chị bước vào nhà, bà khách bỗng ngưng câu chuyện quay qua ngó cô chăm chăm. Ngồi bên bàn nước tiếp khách, má nhẹ giọng nói:

- Con chào dì Thắm đi.

Thu Phong cúi chào người khách. Cặp mắt sáng của bà như đang về kinh ngạc làm cô hơi e dè. Má lại ra đầu:

- Ngồi đi Thu Phong.

Chị Xuân Hương kéo cô ngồi trên phản. Bà khách vẫn chăm chú quan sát cô. Má cô cười gượng:

- Chị Thắm thấy đó. Nó đúng là đứa út của tôi, dù đã mười tám tuổi thật, nhưng nó còn khờ khạo ngốc nghếch lắm.

Bà khách cứ nhìn thật lâu, sẫm soi cô một lúc nữa rồi ngẩn ra đáp:

- Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy. Nhưng tôi thật tình đã hỏi đi hỏi lại, vì thế tin chắc là mình không lầm lẫn.

Má nhìn cô với vẻ buồn rầu:

- Nhưng chị thấy đó, nó đâu đã trưởng thành, nó khờ khạo và vô ý lắm.

Bà Thắm quay lại lắc đầu:

- Tôi cũng không biết nói sao. Vì Nguyên nó xưa nay vốn ít nói và nghiêm túc, chị nhờ tôi dò ý nhưng nửa tháng rồi nó cứ lặng lờ không trả lời dứt khoát với tôi. Đến sáng nay thì lại trực tiếp đến nhà tôi và

đề nghị như vậy đó. Nó nói rất rõ ràng.

Bà chất lười:

- Tôi biết tình cảnh của chị, cũng biết hoàn cảnh đơn chiếc, bận bịu của nó nên vì hai bên mà đứng ra gánh chuyện mai dong này, nếu một trong hai bên mà không chịu thì cũng đành thôi, chỉ có điều số tiền mà chị đã...

Má cô bối rối:

- Tôi vẫn nhớ mà chị, ngặt vì con Phong nó còn quá nhỏ, không hiểu sao cậu ấy lại...

Bà Thắm cười nhẹ:

- Chị đã quên rằng cái thời của tụi mình, mười lăm, mười sáu đã chớm yêu, mười tám, mười chín đã có con đầu lòng sao? Con bé con chị dù gì cũng đã mười tám, nó khờ là tại ru rú dưới quê thôi, chứ lên thành phố ăn mặc đàng hoàng, không cần lam lũ thì sẽ chứng chắc, trắng da dài tóc ra mà, biết đâu nó ở nhà lâu lại sang cả ra thì sao.

Câu nói của bà Thắm như đánh vào yếu điểm của má cô, bà nhìn lại vóc dáng còm nhom của đứa con gái út một lần nữa rồi chợt hỏi:

- Thu Phong nè, nghe má hỏi. Con có biết qua cái tên Vĩnh Nguyên lần nào chưa?

Cô lắc đầu, má hỏi gặng:

- Con thật sự chưa nghe qua cái tên này à?

- Dạ chưa.

Má cô cau mày lắm lắm:

- Vậy sao họ lại biết đến con nhỉ?

Cô rụt rè:

- Ai biết con hỏi má?

Má cô lơ đãng trả lời:

- Là cháu họ của dì Thắm.

Lại cái tính nhanh nhẩu hại cô:

- Là ba thằng cu Phong hỏi má?

Lập tức má cô lẫn bà Thắm đều nhìn về cô ngạc nhiên:

- Sao con biết thằng bé?

Hai cặp mắt người lớn khiến cô hơi khóps, cô ngập ngừng trả lời:

- Con... quen cu Phong mà.

- Con quen? Quen ở đâu? Bao giờ? - Má hỏi.

Cô gãi ót:

- Dạ... Ở ngoài hồ.

- Hồi nào? - Má hỏi nhanh.

- Dạ cái bữa mà nhà mình có khách đến coi mắt chị Hai đó.

Má nhìn bà khách, bà ta cũng ngạc nhiên:

- Ngoài hồ nào?

Má lắc đầu như không biết, cô giải thích:

- Là hồ Thanh Vân của con.

Bà Thắm vội nói:

- Nhưng... vô lý! Người ta làm sao gặp cháu được?

Không thích cách nói của bà, Thu Phong lắc đầu:

- Con không biết. Con chơi ở hồ. Tại cu Phong với ba nó đi ngang qua, chắc thấy hồ Thanh Vân của con đẹp nên ghé lại ngắm cảnh thôi.

- Rồi sao nữa? - Bà Thắm lại hỏi dồn.

Cô nhát gừng:

- Đâu có gì nữa.

Má nhăn mặt rầy:

- Dì Thắm hỏi con đang hoảng mà, con nói rõ ràng đi chứ.

Cô miễn cưỡng:

- Thì con với thằng Phong bắt tay kết bạn chơi, có ba nó làm chứng mà. Một hồi, hình như nghe nói xe sửa xong nên ba nó ẵm nó ra lộ đi tiếp, còn con hẹn bữa nào ẵm nó về đây chơi nữa.

Bà Thắm kêu lên:

- Sửa xe à? Vậy là lúc xe hư? Lúc đó tôi...

Bà quay nhìn má:

- Lúc đó tôi ở ngoài xe. Phải rồi, xe hư trên lộ cách đây khoảng hai cây số, nên hôm đó đến nhà chị trễ.

Má cô và bà Thắm nhìn nhau ngớ ngàng, rồi má thì thở dài, còn bà Thắm thì lắc đầu, bà nói:

- Vậy cũng chẳng trách sao nó khai tên họ con nhỏ ra rành mạch như vậy. Đến tôi cũng không biết chị có đến ba đứa con. Chị có nhớ hôm đó nó cứ hỏi cặn kẽ về tất cả mấy đứa con nhà chị không? Thì ra trong đầu nó đã có chủ đích.

Má thở dài:

- Bây giờ làm sao bây giờ?

Bà Thắm lại nhìn cô rồi gượng gạo lắc đầu:

- Tùy chị đó, tôi cũng không tiện cho ý kiến nhiều. Nhưng tôi cũng xin nói thành thật rằng Vĩnh Nguyên là một đứa tuy có chút khó tánh, nhưng nó cũng không phải là thằng cục súc, tệ hại.

Liếc nhìn gương mặt bần thần của má Thu Phong, bà Thắm thở ra rồi đứng dậy:

- Tôi về đây, không thôi trời lại mưa trắng đường. Chị cứ suy tính. Tôi nghĩ để sau vài ngày trả lời Vĩnh Nguyên cũng được. Có gì chị cứ tìm

tôi.

Má cô đứng lên tiễn khách với lời cảm ơn máy móc. Bà Thẩm đi khuất cổng rào, má mới quay vào.

Thu Phong vẫn ngồi trên phản, cô nhìn qua chị Hai nhưng chưa kịp hỏi gì thì mưa đã lất phất ngoài cửa sổ. Cô bật cười. Thấy ánh mắt ngạc nhiên và tò mò của chị Hai, cô giải thích:

- Cái dì Thẩm đó bị mắc mưa rồi.

Má trở vào, nghe câu nói của cô, lại nhìn chị Xuân Hương lắc đầu. Không trở về ghé bên bàn nước, má ngồi ghé bên phản rồi nhìn cô với cái nhìn chán nản và buồn rầu.

Hơi rùng mình trước cái nhìn của má, cô tụt xuống phản và nói nhanh:

- Để con xuống bếp lấy...

Má giữ lấy tay cô:

- Không cần lấy. Con ngồi đây với má, má có chuyện muốn nói với con.

Chị Xuân Hương định lánh đi, má cản lại:

- Con cứ ngồi đó Xuân Hương.

Và má nhìn vào màn ngoắc chị Xuân Hồng:

- Con cũng ra đây, nhà mình có lẽ không còn gì để giấu giếm mấy đứa. Nếu đứa nào cũng nghe và hiểu tình hình thì... cũng tốt.

Chị Xuân Hồng rón rén khoát màn đi ra, má cũng chỉ tay cho chị ngồi trên phản. Cái phản rộng bây giờ chỉ bốn má con ngồi quay quần vòng tròn. Ai cũng như trầm lắng khác lạ.

Rút rè co hai chân và thu người lại, Thu Phong không biết có thể viện lý do nào để né cái cuộc họp gia đình độc nhất vô nhị này. Cô nửa tò mò muốn nghe má nói chuyện gì với mình, nhưng nửa lại e ngại vì cái vẻ nghiêm trọng của má và mấy chị.

Trước đây thấy ai cũng bí mật, có hơi chút ức lòng, nhưng bây giờ, khi cái bí mật nào đó sắp hé ra trước cô thì cô lại e dè, ngần ngại khi đón nhận.

Xưa nay chỉ thích vui đùa, và ba vẫn giành hết những lo toan vương mắc trong cuộc sống để cô thoải mái vô tư, cảnh nghiêm túc chững chạc, ai nấy cứng nhắc mặt mày như vậy làm cô... ớn quá. Nhưng, làm sao trốn được đây?

Má vẫn chưa nói gì vội, cứ nhìn qua song cửa ngắm lớp bụi mưa mờ mờ bên ngoài như tính toán gì đó rồi nhẹ nhẹ lắc đầu.

Thu Phong ráng ngồi yên, cô muốn nhip chân như có tật mỗi lúc ngồi không, nhưng lại sợ má cạnh bên lại la rầy nên đành nén nhịn trong sự bồn chồn.

Băng đi một lúc, cuối cùng má thở dài nhìn lại cô:

- Má không làm khác được. Đành phải nói cho con biết thôi, Thu Phong. Chắc là ba khi biết được sẽ giận, nhưng... má không còn cách nào khác.

Chị Xuân Hương nãy giờ ngồi im lặng bỗng lên tiếng:

- Hay má để con nói cho em nó nghe.

Má nhìn chị một giây rồi gật đầu:

- Cũng được. Con giải thích từ từ để nó hiểu. Má không muốn nó bị sốc, không suy nghĩ và quyết định được gì.

Được nhường quyền, đến phiên chị Hai làm chủ tọa, chị hắng giọng rồi bắt đầu nhỏ nhẹ nói:

- Em cũng biết rồi đó. Ba má mình sống tách ra đã hơn mười năm nay. Ba đem em về quê, còn mấy chị thì theo má ở lại Biên Hòa. Tuy chị em mình mỗi năm chỉ gặp nhau một lần vào dịp hè, nhưng chị nghĩ vì mình vốn cùng một cha một mẹ sinh ra nên tình cảm vẫn đậm đà, đầm ấm như mọi gia đình hoàn hảo khác vậy.

Chà, chị rào đón hơi kỹ, nhưng Thu Phong cũng công nhận dù chưa hiểu chị muốn nói gì, cô vẫn thấy chút mũi lòng với câu nói trôi chảy đều đều của chị.

- Chắc em cũng ngạc nhiên vì hơn hai tháng nay, má và các chị lại bỏ căn nhà, căn tiệm ở Biên Hòa về đây sống với ba với em, chắc em cũng thấy ngạc nhiên vì tuần trước nhà mình lo lắng tiếp khách, những người khách thành phố mà em cho rằng đến để coi mắt chị. Và cả nhà đã quan trọng mong ngóng đến thế này về chuyện này.

Em thắc mắc nhưng chưa dám hỏi ai, có phải không?

Vẫn chưa hiểu gì, nhưng Thu Phong cũng gật nhẹ đầu. Không phải cô chưa dám hỏi ai. Cô có hỏi chứ, nhưng ai cũng không nói, cứ bảo cô còn nhỏ nhiều chuyện rồi đuổi cô đi chỗ khác chơi.

- Tất cả những thay đổi khác thường đó là vì...

Chị Xuân Hương bỗng liếc nhìn má:

- Là vì... có một sự cố xảy ra trong gia đình mình. Đó là... cách đây vài năm, má chuyển qua làm chủ hội. Công việc lúc đầu thuận lợi lắm. Nhưng khoảng nửa năm nay thì mình bị người ta dợt hội bỏ trốn, má đã ráng chèo chống đắp đầu này xoay đầu kia nhưng vô dụng.

Chị cũng thở dài:

- Căn nhà gần chợ mà mấy chị và má sống đã bị tòa án niêm phong.

- Niêm phong? Tòa án? - Thu Phong giật mình.

Chị Xuân Hương gật:

- Xe cộ vật dụng nữa, tất cả cũng bị giữ lại. Má nợ tiền người ta, nên

có người đã đưa đơn thưa kiện. Nếu ba không thể chấp giấy tờ căn nhà này và mấy mẫu vườn ruộng cho ngân hàng tính để lấy số tiền bảo lãnh tại ngoại thì má còn bị giữ trên tỉnh để chờ ra tòa.

Thu Phong bàng hoàng quay qua má, rồi lại nhìn chị hai. Thì ra đây là bí mật của nhà cô.

Giọng chị Xuân Hương lại càng dè chừng hơn:

- Dì Thắm cũng là một trong những người má nợ tiền, dì không kiện má mà còn giúp má bằng cách thuyết phục người cháu trai của dì, một người vừa chết vợ đến đây để chọn một trong hai chị làm vợ.

Cái vụ này lại càng kì quái khó hiểu, Thu Phong bật hỏi ngay:

- Nhà mình mắc nợ người ta mà, nhưng sao má lại muốn con cái lấy chồng lúc này?

Chị Xuân Hương liếc nhìn má:

- Bởi vì... bởi vì cái người cháu họ dì Thắm khá giả lắm. Anh ta cũng có quen biết ơn nghĩa chút đỉnh với nhà mình xưa kia, anh ta có thể...

Bỗng nhiên má bật khóc. Thu Phong trở mắt nhìn mấy chị rồi nhìn má. Cô chưa từng thấy má khóc. Hình ảnh quen thuộc nhất của má đối với cô là những lần má trợn mắt, la mắng, rầy rà. Chỉ có vậy thôi. Những lần ngọt ngào như hôm nay là hiếm hoi thì làm gì có chuyện cho cô thấy má khóc.

Vậy là lần này quả thật nghiêm trọng lắm, tuy bất ngờ nhưng Thu Phong cũng cảm thấy lòng buồn quá khi nghe tiếng nức nở của má. Mấy chị thì ngồi im và cũng rướm rướm nước mắt. Cô đành lọng cọng vịn cánh tay má:

- Đừng khóc nữa má. Chắc... ba sẽ lo cho má mà. Mình ráng kiếm tiền trả nợ cho người ta thì không sao rồi.

Chị Xuân Hương lắc đầu:

- Đã tính rồi, mình có ráng làm cũng không trả nợ kịp. Phát mãi căn nhà trên Biên Hòa có thể đủ. Nhưng còn tiền án phí, còn tiền lời ngân hàng mà ba mượn khi thế chấp để bảo lãnh má, còn tiền luật sư.... Đợi đến khi xét xử, thì chắc phải bán hết cái nhà này và mấy mẫu vườn, may ra....

- Bán nhà này? Bán vườn? - Cô kêu lên kinh hoàng.

Bán hết ruộng vườn này sao? Đây là đất nội để lại cho ba. Xưa kia ba đã để căn nhà trên thành phố cho má và mấy chị ở, dẫn cô về vùng quê hẻo lánh này sống rồi mà? Ruộng vườn ông bà để lại có thể ngày hai bữa nuôi sống con người, nhưng nếu bán đi thì có được bao nhiêu đâu đối với người thành phố, đối với án tòa thành phố?

- Không được đâu. Sao lại phải bán đất của nội?

Chị Xuân Hương nói ngay:

- Má cũng không muốn vậy, cho nên để cứu vãn tình thế này, má mới đành để người ta đến đây coi mắt mấy chị. Nếu họ đồng ý, mình có thể nhờ dì Thắm nói giùm, để người ta giúp mình cho mượn đỡ một số tiền để trả nợ. Chỉ cần trả nợ cho người ta, năn nỉ người ta bãi nại, thì nhà mình sẽ ráng về làm để trả lại. Nếu một trong mấy chị em mình là vợ người ta rồi thì có lẽ người ta cũng không đến nỗi khoanh tay đứng nhìn đâu.

Thu Phong chau mày hiểu ra:

- Thì ra ba cu Phong.... Anh ta có thể giúp nhà mình được.

- Đúng rồi.

- Nhưng.... Nếu đã có cách rồi, thì sao má lại khóc? Cái anh đó không chịu chọn à? Anh không thích ai à?

Chị Xuân Hương lắc đầu:

- Không phải. Đã chọn được rồi, anh ta nhờ dì Thắm đến hôm nay là để ngỏ lời với nhà mình.

Liếc nhìn Thu Phong, chị Xuân Hương chép miệng:

- Chị với Xuân Hồng cũng muốn giúp gia đình mình lắm. Nhưng không ngờ...

Chị nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ làm cô thấy bồn chồn không yên. Một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó làm cô muốn ngăn chị đừng nói, nhưng không kịp. Xuân Hương đã buông giọng:

- Không ngờ người mà anh ta chọn không phải là các chị, mà là em.

Điếng hồn, Thu Phong lắp bắp:

- Em cái gì? Cái gì là em?

- Là chọn em để lấy làm vợ! - Chị nói rõ ràng.

- Lấy...lấy làm vợ? - Cô kêu lên kinh hoàng - Sao lại...kỳ cục vậy?

Không phải đâu, không phải như vậy chứ.

- Đúng là như vậy đấy Thu Phong. Nghe tin này ngay cả má cũng ngạc nhiên. Dì Thắm chưa biết em. Được anh ta đưa một mảnh giấy rõ ràng ghi tên họ em và cả số tuổi mười tám, anh ta khẳng định em là con gái thứ ba của má nữa. Mọi chuyện rõ ràng như vậy đó, không có chuyện nhầm lẫn đâu.

Thu Phong ngơ ngác lắm lắm:

- Chắc... anh đó giỡn cho vui, chắc bữa đó đó em cạy cái làm ảnh ghét nên ảnh... chọc quê em chơi thôi mà.

Chị Xuân Hương lắc đầu:

- Mọi người ai cũng không hiểu sao lại như vậy, nhưng chị nghĩ, có thể anh ta đã gặp qua em, thấy em có nhiều tính tốt phù hợp với ảnh nên...

Thu Phong bật lùi sát vách la lớn:

- Nhưng cái anh đó tới để coi mắt mấy chị mà. Là mấy chị chứ đâu phải em. Mấy chị đẹp, mấy chị dễ thương, mấy chị cũng là dân thành thị giống anh đó. Em đen thui, ốm nhom, xấu hoắc, quê trắc. Chị Ba nói em vô duyên. Má nói em nghịch ngợm, em ham chơi, em liếng khỉ, em nhiều chuyện, có tính tốt gì đâu.

- Nhưng quả thật anh ta đã chọn em.

- Nhưng em đâu thèm anh ta chọn. – Cô kêu lên.

Má đã ngưng khóc, bây giờ lại cầm tay cô nghẹn ngào:

- Má xin con, Thu Phong! Con cũng là con ruột của má mà. Dù mười mấy năm nay má không ở gần con, nhưng lúc nào má cũng nhớ mình có một đứa con út vô tư, khờ khạo. Má vẫn muốn con được vui chơi, vô tư như vậy mãi, nhưng bây giờ....

Má lại khóc nức nở:

- Bây giờ nhà mình lâm vào cảnh ngặt nghèo lắm rồi, con giúp má lấy một lần. Nếu không, má phải vào tù, hai căn nhà phải cầm cố hoặc bán để bán tháo. Mấy chị sẽ lang thang tứ xứ, gia đình mình sẽ không còn gì hết con ơi!

Tiếng khóc của má làm Thu Phong bắn loạn.

Trời ơi! Cô phải làm sao đây? Tự nhiên cô muốn có ba lúc này. Ba là người cô tin tưởng và thương yêu nhất, nếu có mặt, chắc chắn ba sẽ nói cho cô biết mình phải làm gì.

Ba ơi, sao ba không chịu về? Con phải làm gì bây giờ? Con phải giúp má hay cứ bàng quan vô tư như trước nay? Con sợ cái nhìn chờ đợi, nài nỉ của má. Dù mỗi năm chỉ gặp một lần, nhưng má vẫn là má ruột của con. Nếu con giúp má, ưng ba thằng nhóc Phong, thì có gì đáng sợ xảy đến cho con không? Họ đem con lên thành phố, một mình con sẽ ra sao?

Thu Phong càng hoang mang, sợ hãi thì những người thân quanh cô càng thuyết phục, những lời của họ cứ lùng bùng, lùng bùng qua tai cô.

Xuân Hồng cũng lên tiếng:

- Mà phải ráng giúp má, Thu Phong! Mà có biết ở Biên Hòa, chị Hai đã có người yêu, nhưng vì chuyện này cũng phải ra mặt để người ta coi mắt. Ba má mình mới là người thân nhất trên đời, lúc này mà không cố gắng thì sao gọi là hiếu thảo.

Thu Phong mắt đã bắt đầu đỏ hoe nhìn mọi người. Ngay cả bà chị càu càu suốt ngày như Xuân Hồng cũng nói đến hiếu thảo, vậy còn cô? Cô có đành lòng nhìn thấy ba mình phải bán căn nhà ba gian cũ kỹ của nội, bán mấy miếng vườn mà phiêu bạt nơi khác không?

Nhưng nếu nhận lời lấy chồng để giúp má, thì...Trời ơi, cô đã biết gì về chuyện chồng con đâu? Ba thằng cu Phong, dù chỉ gặp một lần, nhưng cô có thể hiểu anh ta là người khó chịu. Cô phải ở chung nhà với một người khó chịu như vậy sao? Một mình cô làm sao sống được ở nhà người lạ? Một mình cô làm sao đảm đương mọi chuyện mà không có ba bên cạnh chỉ bảo ngọn ngành?

Rối trí quá không biết làm sao để trốn tránh cái bí mật chán chường của má, cái sự thật là trách nhiệm làm đứa con hiếu thảo đang đè nặng lên mình, cô bưng tai bật khóc.

Tiếng khóc của cô không ghen ngào nước mắt như má, cô khóc hu hu, khóc ồn ào như một đứa con nít bị giật mất đồ chơi, bị nhét vào tay quyển sách ngoại ngữ lạ hoắc, và bị bắt phải đọc to lên.

Má nhìn cô rồi cứ chép miệng đau khổ. Hai bà chị cũng nhìn nhau và lắc đầu.

Ngoài trời mưa đã nặng hạt hơn. Thu Phong khóc to cũng không át được tiếng mưa, tiếng sét ầm ỉ.

Mái nhà này tuy cũ, nhưng cô cùng ba đã sống hơn mười năm nay, ngày mai phải rời xa nó, cô đâu biết mình có sống được không, hay lại phải khóc thét một mình trong cái tiếng sấm chớp của giông bão bên ngoài.

Giúp má, cô phải lấy chồng, một ông chồng thành thị lạ hoắc. Mười tám tuổi thôi, nhưng cô sẽ có một thằng nhỏ ba bốn tuổi gọi là má. Cô rùng mình, nước mắt càng thêm rơi.

Cô chỉ muốn làm bạn nó, chị nó, hoặc quá lắm là dì nó thôi, chứ còn làm má người ta...Trời ơi, làm sao cô làm được.

Ôi, Ba ơi! Ba ơi!

Đêm thu

Chương 4

Thu Phong ngồi thừ trên giường, má cạnh bên tỉ tê:

- Vì con sinh vào gần cuối năm, nên còn hơn hai tháng nữa con mới đủ mười tám tuổi, mới làm đám cưới được. Cậu Nguyễn thì bận bịu công việc, muốn con về nhà cậu ấy sớm để giúp cậu ấy lo cho thằng bé.

Thấy cô im lặng nghe không nói gì, má nói tiếp:

- Mai người ta đến đây đặt sơ cái lễ hỏi, đưa con lên thành phố, làm

quen với trên đó, đợi đủ tuổi mới làm lễ cưới, con chịu không?

Cô đáp ơ hờ:

- Con không biết, sao cũng được má à.

Má gật đầu:

- Con cứ nghĩ đi, mọi việc má và mấy chị lo cho. Quần áo của con hôm qua má đã lục coi, không có cái nào lành lặn và coi được hết. Để má kêu chị Hai con chạy lên Biên Hòa mua vài bộ cho con mặc ngày mai và để đem theo. Rồi má sẽ kêu chị Ba con....

Cửa phòng có bóng người án ngữ che khuất ánh sáng bên ngoài khiến cả Thu Phong lẫn má đều ngược nhìn ra.

- Ba! – Cô kêu lên kinh ngạc.

Ba cô đã về. Thu Phong mừng rỡ bỏ chân định tụt xuống giường. Ba khoát tay:

- Ngồi đó đi.

Rồi ông quay qua má. Má cô có vẻ lúng túng dưới cái nhìn đó, bà ngập ngừng như không biết phải nói gì. Nhưng ông chỉ nhìn bà một phút rồi thờ hất ra quay đi:

- Bà có thể tạm ra ngoài được không? Tôi có chuyện cần nói với con.

Má nhìn ông, rồi lại nhìn Thu Phong với một chút ngần ngừ. Cuối cùng, má miễn cưỡng nói:

- Cũng...được....người ta chuẩn bị trước sau rồi. Mai này con anh Năm Hoa xuống bỏ cọc...

Ba nhăn mặt:

- Tôi biết rồi. Tôi đã biết cách đây ba ngày cả cái miệt này, ai mà không đồn đãi chuyện bà giới giang. Chỉ trong vòng một vài tuần đã gả bán con út của mình.

Má trợn mắt cãi:

- Ông... chứ ông muốn tôi phải làm sao? Tôi đâu có muốn gả con sớm, nhất là đứa con cưng của ông. Bộ tôi không buồn lòng à? Thu Phong nó cũng là con tôi vậy?

Mắt ba hằn tia giận dữ:

- Phải, nhưng nó đâu chỉ là con bà? Nó cũng là con tôi. Sao bà gả bán nó mà không hề hỏi qua tôi? Tôi là ba ruột của nó, nuôi nó suốt mười mấy năm trời mà? Nếu tôi không về kịp, nếu tôi không biết, thì có phải mai này bà đưa nó đi mất tăm mất dấu rồi không?

Má la lên:

- Tôi đâu muốn gả nó đâu. Tôi biết ông cưng nó nhất, lo lắng cho nó nhất. Mười mấy năm bỏ nhau, bây giờ tôi hoạn nạn, ông nghĩ tình chồng vợ cũ, đem giấy tờ ruộng vườn thế chấp lo cho tôi, tôi cũng biết ơn mà. Ngặt nỗi người ta chọn nó, tôi biết phải làm sao đây.

Ba định nói gì nhưng má cao giọng át đi:

- Mà con rề ông cũng đâu có xa lạ gì, nó là con trai anh Năm Hoa mà, ngày xưa ông giúp đỡ ba nó hết lòng như vậy, thì chẳng lẽ bây giờ chấp nhận cưới con ông về rồi, nó lại lấy oán trả ơn, đối xử tàn tệ với con gái ông?

Ba quắc mắt:

- Nhưng ít nhất bà cũng đợi tôi về, cũng để nó có tự quyết định có đồng ý thuận tình hay không, bao nhiêu năm bà không hề dòm ngó, quan tâm đến nó, bây giờ có chuyện lại lôi nó ra gả bán là sao?

Má hất mặt:

- Tôi không ép nó, chỉ là nó nghe tôi nói thật tình mới chịu chấp nhận để cứu tôi thôi. Con cứu mẹ ruột thì có gì là sai trái đâu. Nhất là nó cũng đã mười tám tuổi, nó chịu vậy mà. Vả lại biết đâu ở thành phố, nó có điều kiện tốt, sẽ sang trọng, lịch sự hơn là tiếp tục lam lũ ở cái xó này.

Ba nhìn má với một vẻ tức giận cố kiềm nén. Ông bảo Thu Phong:

- Con đi với ba ra đây.

Cô lập tức phóng xuống giường. Má định nói gì đó như để ngăn lại, nhưng không hiểu sao lại thôi.

Theo ba ra ngoài hiên, ông đứng dưới lòng con sáo, nhìn nhỏ nhảy nhót hót chào một thoáng rồi thở dài quay lại bảo cô:

- Ba muốn nói chuyện với con. Con nghĩ ở đâu yên tĩnh?

Cô đưa ngay ý kiến:

- Ra hồ đi ba, ngoài đó yên tĩnh lắm.

Ba gật đầu:

- Ừ, ra hồ.

Con đường ra hồ hôm nay như dài hơn, vì ba đi chậm rãi, lưng như còng xuống, dáng trĩu nặng nghĩ ngợi. Thu Phong đi bên cạnh bà Cô không dám lên tiếng chỉ trở nhí nhảnh như trước mà cũng bước chậm để vẫn vợ nhìn ngó kỹ con đường tắt đang đi qua. Vì biết đâu đây là lần cuối cùng cô còn đi trên lối đi quen thuộc này.

Đây là cái giếng của bà Năm, cái giếng cũ rồi nhưng mới có cái máy bơm hiện đại nằm cạnh làm bạn. Kìa là vườn nhà chú Chín, cái lỗ chó này đã bao lần cô chui vào để hái trộm, cái hàng rào này đã bao nhiêu lần cô bị xước trầy da.

Còn đôi mắt đen đang gườm gườm nhìn cô sau hàng rào kia nữa.

Đừng khục khục hăm dọa nữ Mục, tao chào tạm biệt mày đó. Không có tao thì cũng có đứa nhóc muốn vào vườn chủ mày hái trộm, mày có lẽ suốt đời phải khổ nhọc vì canh chừng vườn cho chủ thôi.

Hồ Thanh Vân đã thấp thoáng nơi xa, dưới ánh nắng chiều, hồ có vẻ

ông ả lạ thường.

Thu Phong lần lần nghĩ. Không biết khi cô đi rồi, ai sẽ là chủ nhân kế tiếp của nó. Người ta sẽ đặt cho nó cái tên gì? Có hay bằng cái tên Thanh Vân của cô không? Chắc chắn ngoài cô ra, không ai biết nó có một cái tên mỹ miều như thế.

Ba ngừng bên hồ, cô ngồi xuống một bụi đá cạnh chân ba, mắt nhìn cái bè chuối đã mềm mục dưới chân dốc đá.

Ba đưa mắt nhìn quang cảnh một lúc, rồi cũng tìm chỗ cao ráo ngồi xuống. Ông nhìn con gái nhưng ngập ngừng chưa kịp nói gì thì cô lại là người lên tiếng trước với giọng nũng nịu:

- Lần này ba đi lâu quá. Có hơn mười ngày rồi.

Ông cười gượng:

- Con nhớ ba lắm à?

Cô gật:

- Ngày nào con cũng ngóng bà về, con biết ba không có đem áo mưa, cứ sợ ba bị mắc mưa, lại cảm lạnh như cái lần cách đây mấy tháng. Cũng may mà chiều nay không mưa.

Ông nhìn cô:

- Ba về trễ hơn là tại vì...

Hơi ngập ngừng, ông im lặng một chút rồi nói:

- Là vì ba phải trở lên Sài Gòn tìm gặp cho được Vĩnh Nguyên.

Thu Phong nhồm dậy kinh ngạc:

- Vĩnh Nguyên? Anh ta là...

Ba gật:

- Ba biết. Má con định gả con cho nó.

Cô ngạc nhiên:

- Nhưng ba mới về mà, sao ba biết hết hả ba?

Ba thở dài:

- Ba hôm trước, ba có về, ba gặp chú Chín ở đầu xã, chuyện má con có khách thành phố đến hỏi cưới con, cái xã này hình như ai ai cũng đã biết. Má con gây nợ trên Biên Hòa nhiều lắm, tin tức này bà chủ động loa ra để người ta khoan đòi gắt.

Giọng cô chùng xuống:

- Khi con nhận lời với má rồi, má bàn với dì Thắm kia sao đó mà làm nhanh quá, má nói mai họ tới. Con cứ sợ ba không về kịp, thì mai này con đi sẽ không từ biệt được với ba.

Vươn tay đặt lên đầu cô, ông thở dài:

- Tội nghiệp đứa con gái bé nhỏ của ba.

Mắt cô rơm rớm:

- Vậy ba đã biết mấy ngày trước hả ba?

Mắt ông nhìn ra xa xăm:

- Ủ, nhưng ba không vào nhà, mà quyết định lên Sài Gòn. Vì Vĩnh Nguyên là con của người bạn thân của ba, nên ba muốn đến gặp nó để tìm hiểu cho rõ.

- Và ba đã gặp anh tả - Cô hồi hộp hỏi, lòng hy vọng có ba gỡ rối cho mình.

Ông gật đầu:

- Ba gặp rồi, cũng đã nói chuyện cặn kẽ rồi.

Cô vội hỏi:

- Vậy...con có cần lấy chồng nữa không ba?

Ba ngạc nhiên quay lại nhìn cô. Rồi ông chột vuốt tóc cô cười:

- Con thật còn khờ khạo mặc dù đã mười tám tuổi rồi còn gì.

Rồi ông lắc đầu tự trách:

- Có lẽ là lỗi của ba, cứ cho con chơi đùa tự do như một đứa con nít, con trẻ con hơn mấy chị quá nhiều. Đúng là con cần có một người khác quan tâm, chăm sóc, chứ ba thì cứ để con lớn theo tự nhiên mà không dạy kỹ con được mọi chuyện.

Thu Phong níu lấy tay ba:

- Con không thích như mấy chị đâu. Sống với ba vui hơn, thoải mái hơn nhiều. Ba dạy con tốt lắm mà, bằng chứng là con đi học cứ được thầy cô khen đó thôi.

- Nhưng với kiểu dạy của ba, con không lớn kịp với xã hội bên ngoài, con không có cách suy nghĩ nhạy bén để thích ứng với thời đại, xã hội bây giờ.

Cô lắc đầu quày quặt:

- Con không cần. Con không cần cái xã hội bên ngoài gì đó. Vùng này quê mùa, không bằng Biên Hòa, nhưng con thích ở đây, con không cần phải đi đâu để thích ứng với cái xã hội kiểu thành thị đó.

Ba vỗ nhẹ đầu cô mà cười:

- Nhưng sự thật thì con cũng phải đi và phải tập thích ứng, không phải Biên Hòa đâu mà là một thành phố lớn hơn, phức tạp hơn nữa. Đó là Sài Gòn.

Cô trở mặt:

- Sài Gòn? Nhưng ở đây sống thoải mái quá rồi, ba tính bỏ lên Sài Gòn sống sao?

Ba nhìn cô mất một lúc rồi lọng cọng vuốt mái tóc khét nắng của cô mà nói:

- Không phải ba đi mà chỉ có con đi thôi. Ba biết con sống ở đây vui vẻ và thoải mái. Nhưng rốt cuộc con gái lớn lên cũng phải lấy chồng chứ, phải không con?

Giọng ông như khàn lại:

- Con sẽ học cách sống trên đó. Dù bước đầu xa lạ với mọi thứ, nhưng ba tin rằng rồi con gái ba lành tính, dễ thương, người ta sẽ dễ dàng yêu quý con thôi. rồi thỉnh thoảng, con cũng có thể về lại quê chơi và thăm ba mà.

Cô sững người nhìn ba:

- Vậy ý của ba cũng là...

Ông nở nụ cười gượng gạo:

- Ủ, cho dù không đồng ý với cách gả con gấp rút nhằm mượn nợ xoay sở của má con, nhưng...ba gặp qua Vĩnh Nguyên rồi, nó là một đứa tốt tính, gả con cho nó, ba cũng yên tâm.

Cô bàng hoàng hỏi gặng lần nữa:

- Ba thật muốn con lấy chồng bây giờ hả ba? Ba thật muốn con lấy anh đó? Thật sự muốn con xa ba lên sống ở Sài Gòn?

Ông nhìn cô với đôi mắt đục buồn rồi gật đầu:

- Ủ, đừng buồn ba nhé con. Ba nghĩ lấy Vĩnh Nguyên, cũng sẽ tốt cho con.

Thu Phong mím môi im lặng. Tốt gì đâu. Cô chỉ cần ở nhà, chỉ cần sống như cũ với ba mới là tốt nhất. Nhưng biết nói gì bây giờ, khi gia đình cô đang gặp chuyện, má nài nỉ, còn ba cũng đã khuyên cô nên ra đi.

Vậy là ba cũng bó tay, vậy là chỉ còn một cách duy nhất, một con đường duy nhất để cô nhận trách nhiệm với gia đình mình.

Cô thở dài, những lúc gần đây, cô bắt đầu hay thở dài. Những tiếng thở dài đầy ứ buồn phiền, u uẩn. Thứ buồn phiền này xưa nay cô không hề có, không hề để nó trĩu nặng tâm tư mình.

Mười tám tuổi, xưa nay mọi việc lớn nhỏ thường đều được ba quyết định hoặc chỉ vẽ. Đây là lần đầu tiên cô phải quyết định một chuyện liên quan đến vận mệnh gia đình, cũng là quyết định thay đổi cả cuộc sống êm đềm của cô.

- Con sẽ nghe lời ba – Cô nói nhỏ nhẹ mà nghe như giọng của ai từ xa vọng lại.

Ba cô vuốt tóc cô rồi quay đi như cố nén buồn đau. Còn Thu Phong cũng lơ ngơ nhìn mặt hồ đang sẫm màu trước mặt.

Còn nhớ có lần nhà chú Chín gả con, cô háo hức chạy với lũ con nít xem mặt chú rể Việt Kiều trời nóng nực mà diện cái áo vest trắng tinh với cà vạt đỏ.

Đám cưới ấy có đến mười tám mâm quả, đám thanh niên vác mâm quả đi thành hàng mờ mờ hời hợt nhể nhại, mấy cô gái thành thị mang giày gót nhọn đi đứng túm tụm lọng ngọng với con đường đất lổn

ngón dẫn vào xóm như một đám rước rất vui.

Cô đã chạy về kể cho ba nghe tất cả, kể cả cảnh lên nhìn trộm chị Mùi thút thít khóc trong phòng cô dâu và từ đó thắc mắc hỏi ba lý do chị khóc. Lần đó ba cười giải thích với cô rằng chị khóc vì nỗi hoang mang, nỗi e sợ khi phải rời xa quê nhà để lấy chồng xứ lạ.

Thấy cô như chưa hiểu ra, ba cô đem một câu ca dao, một bài thơ ra đọc cho cô nghe. Câu ca dao thì cô quen thuộc, còn bài thơ lạ tai, nhưng cô nghe rất thích.

Bây giờ cô cũng như chị Mùi, cũng khăn gói để lấy chồng xứ lạ. Cô không biết mình có nước mắt để khóc không khi chính cô ửng thuận, chính má thuyết phục, và chính ba cũng đồng ý. Còn khóc gì nữa chứ, vì nếu không phải là cô, chị Hai hoặc chị Ba cũng phải lãnh trọng trách này.

Làm đũa con hiếu thảo xưa nay cô cứ ngỡ là dễ, nhưng bây giờ biết ra nó cũng khó đến không ngờ.

Nhìn thấy mái tóc bạc của ba lủ rủ trong gió và dáng ngồi trầm tư buồn bã của ông, cô cố gượng quên đi những hoang mang u ám trong đầu, mà hắng nhẹ giọng gọi:

- Ba ơi!

Ba ngẩng lên:

- Gì hả con?

Thu Phong nhớn cười mà nước mắt muốn rưng rưng vì tia buồn trong mắt ba:

- Con không biết bây giờ nói chuyện hát xướng thơ ca có kỳ không, nhưng....con muốn ba dạy cho con thuộc một bài thơ.

- Bài thơ – Ba nhú mày.

- Bài thơ mà hồi đám cưới chị Mùi, ba đã đọc cho con nghe đó. Ba có còn nhớ không?

Ba gật đầu:

- Ba nhớ rồi, đó là “Bài thơ vu qui”.

- “Bài thơ vu qui”. – Cô lẩm bẩm.

Ba quay nhìn cô chăm chú:

- Con....thật muốn ba dạy con bài này à? Đây là bài thơ, không phải bài hát.

Cô gật:

- Con biết, nhưng con muốn ba dạy con thuộc. Con muốn có một kỷ niệm tinh thần đáng giá ba tặng cho con.

Cô ngập ngừng rồi quyết định nói tiếp những gì mình đã nghĩ đến:

- Con không biết sau này sẽ ra sao nhưng con hứa với ba, con sẽ cố gắng học theo cách sống của nhà người ta, con sẽ cố gắng xử sự

đàng hoàng, sẽ là một thành viên tốt trong gia đình của họ. Con sẽ không làm ba thất vọng, không làm ba phải lo lắng buồn phiền vì con đâu.

Ba nhìn cô thật lâu, ánh mắt ngập đầy cảm động và hài lòng:

- Được, vậy mới đúng là con gái cưng của ba, Vĩnh Nguyên cũng không tệ, con hãy cố là một người vợ tốt của nó.

Câu nói của ba không hiểu tại sao lại làm cô có chút thẹn, may mà ba đã vui vẻ trở lại mà nói về bài thơ:

- Ủ, ba sẽ dạy cho con bài thơ đó để làm kỷ niệm. Bài thơ này...ba không nhớ tên tác giả, nhưng xưa kia, từ hồi còn trẻ, ba cũng có một kỷ niệm đẹp với nó, nên bao năm vẫn chưa quên. Có lẽ rồi con cũng sẽ không quên nó đâu.

Cô gật đầu quả quyết:

- Chắc chắn là vậy rồi ba, là chính ba dạy cho con mà.

Ba mỉm cười:

- Vậy ba đọc từng đoạn, con nghe nhớ nhé.

Cô gật đầu. Giọng ba trầm trầm nhẹ nhàng ngân vang như thay cho vai trò bà mẹ dạy con một bài thơ nhỏ như khuyên răn trước khi lấy chồng.

"Một lần khép nép

Lạy chào mẹ cha

Phận con là gái

Như hạt mưa sa... "

Gió lộng bên hồ lại một phen được mang âm thanh của kỷ niệm, âm thanh của tuổi vô tư gởi lên mây trời xa lắc.

Bài thơ không dài, nhưng cuộc đời làm vợ, làm mẹ sẽ dài. Hồ Thanh Vân tất nắng, ủ ê với cảnh chia ly cô chủ nhỏ bé, ngày mai phải lấy chồng chốn thị thành xa lắc.

Đêm thu

Chương 5

Thu Phong ngồi yên trên giường để chị Xuân Hương trang điểm.

Không hiểu sao mấy thứ son phấn này trước đây luôn làm cô hiếu kỳ.

Nhưng bây giờ, khi lần đầu chị Hai tỉ mỉ dùng trên gương mặt cô thì cô lại cảm thấy thờ ơ chán ghét.

Chị Xuân Hồng đóng bộ một chiếc đầm đỏ cứ lảng vảng chạy ra chạy vào từ trong buồng tới ngoài ngõ, và luôn giơ tay nhìn xuống đồng hồ.

Má đã bới đầu xong, đang coi mọi việc trong ngoài cho chu toàn trước giờ đàn trai tới.

Chỉ là một lễ dạm ngõ đơn sơ để mượn cách đón một cô dâu chưa đủ tuổi, nên quang cảnh nhà Thu Phong không nhộn nhịp lắm, bà con và láng giềng cũng chỉ lác đác dăm người chứng kiến.

Cổng không kết hoa, nhà chỉ có bàn trà và mấy đĩa bánh suông. Nếu không có bộ lư hương được đánh bóng sáng loáng, không có những bộ quần áo tươm tất của mọi người thì không ai biết nhà cô đang có chuyện quan trọng. Cái lễ xin đón dâu sớm này có lẽ lạ lùng và khác thường nhất từ trước đến nay.

Vài người hàng xóm đi ngang nhìn vào một cái, năm ba đứa nhỏ chân trần hiếu kỳ chỉ trở ngoài rào. Má phớt lờ những dè bĩu vì cách làm vội vã của mình, còn ba cô thì thẩn thờ đi tới đi lui bên hè, như buồn vì cảnh con gái mình lấy chồng trong thâm lặng tủi hổ.

Đàn trai tới không kèn không trống, không ồn ào pháo rắc, cũng không có lũ con nít hò reo. Bởi vì đàn trai chỉ vồn vện có ba nhân vật, hai người lớn và một đứa con nít.

Đàn trai tới khi chị Hai vừa bím tóc cho Thu Phong xong, mớ tóc làm chị than vãn không ít vì chỉ có bím lại mới dấu được mớ đuôi tóc cháy vàng vì nắng gió.

Khi với tay lấy cái áo dài hồng đã ủi sẵn trên mắc xuống, chị Xuân Hương quay lại và hốt hoảng vì không thấy bóng Thu Phong đâu. Chị tuôn chạy ra cửa phòng, suýt va phải má đang bước vào.

Má giữ lấy tay chị mà nhăn mặt:

- Sao lạ hấp tấp vậy con? Đàn trai đã đến đầu ngõ rồi kìa.

Chị quỳnh quát báo ngay:

- Thu Phong nó đâu rồi má ời.

Má gạt chị qua nhìn quanh khắp gian phòng trống:

- Sao lại như vậy được?

- Con cũng không biết, mới quay qua lấy cái áo...

Giọng má rít nhỏ:

- Cái con quỷ này, dám bây giờ lại đổi ý có phải chết tao không. Mau đi kiếm nó đi. Tao phải lên nhà trên tiếp khách. Lẹ lên!

Chị Xuân Hương mặt mày tái mét chạy ngó dáo dác khắp nơi. Lòng thầm mong bắt kịp cô em út ngốc nghếch cứng đầu. Đã hấp tấp ra đầu cổng, tiếng xôn xao của khách khứa và má làm cô sực nhớ mà chạy vào trong trước. Tới sau hè, chị thở phào khi thấy lại được

bóng cô em gái.

Thu Phong đứng cạnh ba bên bờ ao cá. Cả hai cha con đang lặng lẽ ngắm nhìn những con cá vô tư tung tăng bơi lội trong cái ao tù đọng nhưng đã quen thuộc với chúng từ lâu.

Hai cha con không nói gì, nhưng có lẽ mỗi đồng cảm còn nhiều hơn cả những lời nói.

Khi thấy Xuân Hương vừa thở dồn vừa trờ tới, ba cười gượng bảo con gái cưng:

- Có lẽ... đã đến giờ rồi, con vào nhà đi.

Thu Phong đưa mắt nhìn ba thật lâu, như cố ghi vào tâm khảm hình ảnh người thân yêu nhất của mình.

Khi quay người theo chị trở vào nhà, cô có nghe một tiếng thở dài của ông vọng lại. Rồi đây khi cô đi rồi, có lẽ ba sẽ cô độc lẻ loi như đáng đứng lúc nãy của ông.

Chị Xuân Hương không nói câu gì, ánh mắt chị như thông cảm với tâm trạng của đứa em nhỏ. Chị đóng cửa phòng, tự thay áo cho em. Tấm áo dài mà mới ngày hôm qua thôi, chị đã chạy lên chợ mua vội về cho nó. Mười tám tuổi, nhưng con bé chẳng hề có cái áo nào lành lặn và thơm mát.

Màu áo hồng làm nước da đen của nó càng thẫm màu, hai tà dài may vụng làm thân hình của nó càng gầy gò hơn. Con bé như non nớt quá với số tuổi mười tám.

Nhưng bù lại, dường như dưới tà áo, con bé lại có cái vẻ dịu dàng, nữ tính mà ngày thường, cái quần cộc và những cái sơ mi cũ, những cái áo thun dày không thể hiện được điểm này.

Đổi cho em đôi giày cao gót, chị lùi lại nhìn cô rồi mỉm cười rạng rỡ:

- Em không hẳn là một con bé quá nhỏ con đâu Thu Phong, hẳn là em sẽ cao hơn cả Xuân Hồng nếu em bằng tuổi nó.

Thu Phong nhìn chị nhưng như không để tâm hiểu lời chị nói.

Nắm lấy bàn tay nhỏ của em gái, giọng chị nhẹ nhàng:

- Thật đó, mong rằng ở thành phố, em sẽ có cơ hội đổi khác hơn hiện nay.

Chị còn định nói thêm thì Xuân Hồng đã khoát nhẹ màn suýt nhỏ:

- Má gọi ra kia.

Chị Xuân Hương quay qua Thu Phong :

- Ra nhé em.

Vịn tay chị, Thu Phong bước lên gian nhà trên.

Trước bàn thờ ông bà nghi ngút khói, Thu Phong thấy có lố nhố người đứng ngồi, nhưng cô không dám nhìn kỹ là ai. Chỉ loáng thoáng nhận rõ giọng cười nói ồn ào vui vẻ của bà Thắm.

Và cả giọng má hồ hởi giới thiệu:

- À, đây rồi, con gái! Bước lại chào dì Thẩm và anh Nguyên đi con. Thu Phong máy móc gật đầu về hướng cái giọng cười vui vẻ kia. Rồi quay qua bên này chào Vĩnh Nguyên.

Đôi giày cao gót lạ chân sao mà khó xoay trở quá chừng. Cô chỉ mới nghĩ đến thì đã chuệnh choạng ngã nghiêng trong tiếng kêu của nhiều người. Vĩnh Nguyên ngồi gần nên cũng đứng bật dậy đỡ lấy cô. Ai ngờ anh cũng chẳng kịp mà còn bị cô quờ tay lôi theo ngã ục ịch xuống sàn đất.

Cả gian nhà im phăng phắc trong một giây bất ngờ. Thu Phong hốt hoảng ngóc đầu dậy trước nhìn quanh.

Mắt cô gặp đôi mắt kinh ngạc trở ra khắp trong ngoài, chỉ trừ một đôi mắt mở to đen thật gần, một đôi mắt trong trẻo vô tư ấy, nhìn cái miệng hé ra ngây thơ của nó, rồi đột nhiên không biết nghĩ sao cô phá lên cười.

Tiếng cười của cô như cùng lúc với tiếng cười của người đàn ông cũng đã ngồi dậy cạnh bên, cùng lúc với tiếng ngân vang như chuông nhỏ của cu nhóc có đôi mắt tròn kia. Tiếng cười của bộ ba này thật sảng khoái, thật vui vẻ làm ảnh hưởng những bộ mặt ngỡ ngàng của những người có mặt.

Họ cũng bật cười theo. Có tiếng thở phào của vài người lẫn trong tiếng cười ấy. Âm thanh vui vẻ lan ra ồn ào và hỉ hả làm không khí trang nghiêm, trịnh trọng này giờ cũng tan biến mất luôn.

Thoạt đầu má Thu Phong và bà Thẩm cũng điếng người e ngại, nhưng rồi thấy không khí xoay chuyển thuận lợi như thế, họ cũng nhìn nhau và ngằm gật đầu yên tâm.

Nguyên đỡ Thu Phong ngồi lên ghế của anh, cạnh cu Phong, anh bảo nhỏ:

- Em cứ ngồi luôn ở đây, đi mấy đôi giày không quen cực lắm.

Hành động của anh làm một số người có mặt có thiện cảm, những ánh mắt cũng bớt soi mói hơn.

Có chỗ ngồi cạnh "đứa bạn cũ", Thu Phong thích chí quá chừng.

Gương mặt cô từ lúc đó trở nên tươi tắn và đầy thần sắc.

Cô vẫn biết mình đang là nhân vật chính trong một lễ dạ ngõ đơn sơ, nhưng dường như cô đã cảm thấy không có gì phải quá lo sợ nữa.

Nụ cười của cu Phong, cánh tay nhanh nhẹn vươn ra đỡ lấy cô khi nẩy của Vĩnh Nguyên, tất cả cho cô mơ hồ một cảm giác an toàn và bình yên. Và một người con gái khi lấy chồng xứ lạ, có còn mong gì hơn vậy đâu.

Nguyên chỉ đem theo một mâm lễ nhỏ nhưng những thứ anh trình ra cũng làm nhiều người trầm trồ.

Lại thêm một cảnh tréo ngoe khi Nguyên đỡ Thu Phong đứng lên để anh đeo mấy món nữ trang cho cô. Sợi dây chuyền mảnh dẻ thì cũng hợp với tuổi cô, chỉ có đôi bông tai là làm anh phải khựng người lờ ngờ, vì Thu Phong đâu có xỏ lỗ tai.

Bà Thắm với trách nhiệm mai dong, đã đỡ lời bằng tiếng cười xòa:

- Dì nghĩ để Thu Phong giữ lấy, chừng làm đám cưới mình đeo cũng không muộn.

"Có nghĩa là trong vòng hai tháng nữa, mình sẽ bị ép phải xỏ lỗ tai rồi", Thu Phong lảng đãng nghĩ.

Nếu chỉ để được đeo mấy thứ tòng teng lấp lánh kia, mà phải đục vành tai mình một cái lỗ đến bật máu thì thú thật, cô không ham chút nào. Nhưng... bây giờ cô đâu còn tự do nữa, ai mà cần cô thích hay không thích. Đành phải vậy thôi.

Chỉ một lúc là cũng đã đến giờ lên đường.

Lạy trước bàn thờ tổ tiên Thu Phong ngậm ngùi. Quay chào má, cô chỉ ngơ ngác tự hỏi sao gả được cô rồi mà má vẫn cầm khăn tay chặm nước mắt? Nhưng khi cô quay qua ba, ông gượng cười, còn cô lại muốn mếu. Nguyên như biết ý, anh bước đến vịn nhẹ vai cô:

- Tôi sẽ đưa em về thăm ba thường, đừng lo Thu Phong.

Cô gật gật đầu cố ngăn mình không hu hu trước, vì cô biết nếu mình tuôn nước mắt, chắc chắn ba ở lại sẽ càng đau lòng hơn nữa.

Ba khàn giọng bảo cô:

- Ngoan nhé con. Hãy là một người vợ tốt.

Cô lại gật đầu nghe lời.

Ba bắt tay Vĩnh Nguyên, ánh mắt chứa đầy những dặn dò. Anh khẽ nói:

- Con hiểu ý ba, nhất định con sẽ săn sóc Thu Phong chu đáo.

Chị Hai xách một cái túi nhỏ đựng quần áo, vật dụng của Thu Phong bước ra. Nguyên đỡ lấy cái túi rồi cầm tay con, anh gật đầu với Thu Phong.

Con ngõ thường ngày vắng hoe, bây giờ bắt đầu nháo nhác bóng con nít hàng xóm.

Thu Phong lơ ngơ nghĩ mới năm ngoái đây thôi, cô cũng lằng xằng hiếu kỳ như lũ chúng nó, bây giờ thì lại đến lượt cô đóng vai một chị Mùi xa quê, một chị Mùi nhưng vu qui không rợn rợn đình đám, mà chỉ có một bài thơ nhỏ tiến chân.

"Thưa ba, con đi đây. Ba ở lại mạnh khỏe. Mong sao con làm được. lời mình hứa với ba trước khi ra đi, để mai đây thỉnh thoảng họ có thể

cho phép con về lại thăm ba, thăm mảnh đất nghèo này. "

Thu Phong nén cơn cảm xúc để không phải ghen ngào.

Nắm tay cu Phong, cô bước thấp bước cao với con đường làng quen thuộc mà nhớ cảnh mấy cô gái thị thành rước dâu hôm nào. Nhưng Nguyên không xa lạ như anh chú rể Việt kiều áo vest trắng và cà vạt đỏ kia.

Anh chỉ mặc chiếc sơ mi trắng đơn giản như hôm đầu tiên gặp cô, thêm cà vạt xanh đậm như chút trinh trọng, vai anh khoác cái túi xách của cô, tay anh nắm tay kia của cu Phong. Hình ảnh của anh như gần gũi một chút trong mắt mọi người.

Vui sướng và lạ lẫm nhất vẫn là chú nhóc Phong. Dù chẳng hiểu chi, nhưng hôm nay chú cảm thấy rất vui vẻ. Hai tay nắm tay hai người, chú hân hoan ngó nhìn cảnh lạ xung quanh với chút e dè.

Những cái vẫy tay, những lời từ tạ rồi cũng rút, chiếc xe lăn bánh trên con lộ lầy lội đầu mùa mưa để lại nỗi tiếc nuối của miền đất tuy nghèo nàn, nhưng bao năm in dấu chân hiếu động của cô nhỏ Thu Phong.

Vĩnh Nguyên ngồi băng trước với tài xế. Cu Phong rút rề đòi anh cho nó ngồi phía sau với Thu Phong. Anh mỉm cười đồng ý ngay.

Xe chỉ vừa chạy một đổi, anh đã nghe tiếng dì Thẩm nhỏ giọng cầu nhàu bảo Thu Phong hãy mang lại giày. Giọng cô cũng nhỏ, nhưng chỉ để phân trần:

- Đôi giày này không vừa với con dâu, đau chân và khó đi lắm dì à.

Giọng dì Thẩm như kèm bực dọc:

- Nhưng ít nhất con phải nghĩ đến hôm nay là ngày gì, nghĩ đến con đang là ai chứ. Luôn tuồng thoải mái như ở quê đâu có được. Con bây giờ không phải là con gái út ông Hai Trạng nữa, mà là vợ người ta rồi.

- Dạ con...

Nguyên đành quay xuống can thiệp:

- Không sao đâu dì. Giày cao gót khó đi thật mà, em Phong đi không quen thì cứ cởi ra. Từ đây về Sài Gòn còn xa, thoải mái một chút cũng tốt.

Im lặng một giây, rồi dì Thẩm thở ra dấm dăng:

- Thôi cũng được. Nhiệm vụ của dì chỉ là mai dong, còn nhiệm vụ của con bây giờ chắc con cũng hiểu, dì không tiện nói nữa.

Nguyên vâng dạ mà cười thầm cho bà dì họ của mình.

Anh cũng hiểu bà dì không thích nét trẻ con chân chất của Thu Phong, nhưng vì không thể dành chỗ ngồi trên với tài xế, nên đành phải nín nhịn khi chứng kiến cảnh cô dâu mới tỉnh bơ tháo giày kiểu

ấy.

Xe đến chợ Biên Hòa thì ngừng lại để bà Thắm xuống. Sau khi dặn dò Vĩnh Nguyên lần nữa về việc tổ chức hôn lễ sắp tới, bà mới có vẻ yên tâm mà vào nhà.

Xe lại tiếp tục về hướng Sài Gòn, bằng sau lần này rộng rãi quá cho hai dì cháu. Nguyên không hiểu sao những tiếng cười rúc rích của con cứ nổi lên hoài. Nửa tò mò muốn góp tiếng cười, anh ngoái xuống hỏi:

- Gì vui mà hai dì cháu cười hoài vậy?

Thu Phong không đáp. Nguyên ngạc nhiên khi thấy dường như cô có nét ngượng ngùng xấu hổ.

- Gì vậy cu Phong, kể thử ba nghe xem.

- Đâu có gì đâu. - Thu Phong buột miệng cản lại.

Anh nheo mắt:

- Thật không có gì?

Cô lúng túng:

- Chỉ là... nhắc chuyện cái hồ.

- Vậy à! - Anh gật gù.

Nhưng một lúc, đợi cô không để ý, anh ngoác cu Phong đứng lại gần và hỏi nhỏ con:

- Hồi nãy có gì mà cười dữ vậy con?

Cu Phong im lìm. Đợi anh hỏi gặng mấy lần nữa nó mới chịu thì thào:

- Con chỉ hỏi sao hồi nãy chị Phong đề ba té.

Nguyên nhướn mày cố nhìn cười:

- Rồi chị Phong nói sao?

Cu cậu lắc đầu, Nguyên giải thích:

- Không phải chị Phong đề ba té, mà tại vì ba dở, không đỡ được chị Phong thôi.

Cu Phong chẳng biết có hiểu không, nhưng nó quay lại chỗ ngồi cạnh "chị" nó. Và một lúc lại vang lên tiếng cười. Lần này thì là hai giọng cười, giọng nào cũng thánh thót, cũng nắc nẻ thật hồn nhiên. Nguyên lại ngoái nhìn xuống.

Trời! Cả hai đều đang quỳ gối trên nệm, đưa lưng về phía anh. Cô vợ mới của anh đang chỉ trỏ gì đó với nhóc Phong và thằng nhóc cũng gật gù. Cảnh về nhà chồng ngộ như vậy sao? Nguyên lắc đầu cười. Anh chợt nghe tiếng con mình líu lo nói gì đó. Nguyên tưởng mình như nghe lầm, anh chắc lười thán phục. Quả là một thành tích vượt bậc của Thu Phong khi làm nhóc Phong hào hứng đến như vậy.

Quay lên nhìn con đường trải rộng trước mặt, anh mỉm cười.

Đường trước mắt dầu còn thênh thang và nhiều ngã rẽ, nhưng anh

mong mình không làm khi đã cố tâm thực hiện cái quyết định mà tin rằng có nhiều người dè bĩu là điên rồ.

Đêm thu

Chương 6

Sài Gòn thật quá mới mẻ đối với Thu Phong. Cô cứ nghệt mặt ngó cảnh đường phố nội thành với xe cộ chạy như mắc cửi.

Ngày trước một năm đôi ngày cô lên ở với mẹ trên phố chợ, nhưng Biên Hòa dù trù phú cũng không sao bằng Sài Gòn, nhất là Sài Gòn với một ngày thứ bảy như hôm nay.

Ngôi nhà xe chạy vào là một dạng biệt thự hai tầng với vườn cây cảnh bao bọc ba hướng. Khi Nguyên mở cửa xe, Thu Phong bước xuống với nhóc Phong, cặp mắt cô nhìn quanh đầy vẻ ngỡ ngàng. Trên bậc thềm gian nhà chính, đón họ là một thiếu phụ ngồi trên chiếc xe lăn, Thu Phong ngập ngừng bước tới. Nguyên định đưa tay để cô bám, nhưng thấy cô bước chắc chắn và thản nhiên, anh tròn mắt ngó xuống chân cô.

Chà! Anh lắc đầu cười. Cô dâu mới kiêu gì mà đi chân không thế này. Hèn gì mà con đường trải sỏi cô nhỏ cứ xem như pha.

Một tay dắt tay cu Phong, một tay cầm đôi giày cao gót, Thu Phong bước lên bậc tam cấp mà mắt mở to nhìn người trước mặt. Ánh mắt cô e dè, còn ánh mắt của thiếu phụ lại có chút đánh giá, dò xét.

Còn một bậc thềm, cô đứng lại và ngập ngừng khi cúi đầu:

- Chào... dì!

Người đàn bà nhướng mắt rồi mỉm cười. Cầm túi xách của Thu Phong, Nguyên vội bước lên theo đỡ lời:

- Em hãy gọi là cô. Đây là cô Minh, cô ruột của tôi.

Thu Phong lại cúi đầu:

- Dạ, cô Minh.

Lờ đi đôi giày trên tay cháu dâu, bà Minh gật đầu:

- Thu Phong phải không?

- Dạ đúng ạ.

Cô Minh quay xe lại và cười nhẹ:

- Thấy cu Phong chịu cầm tay là tôi có thể đoán ra.

Nguyên bước lên đẩy xe cho cô, anh cười tự nhiên với Thu Phong:

- Vào đi em. Đây là nhà mình rồi.

Thu Phong lọng cọng dắt tay cu Phong theo vào.

Sàn nhà bằng gặt xam trắng, độ bóng của nó làm Thu Phong tưởng tượng có thể soi mặt được. Cô mừng vì mình đang đi chân không, chứ nếu còn cà kheo với đôi giày của chị Xuân Hồng, thế nào cô cũng xoạc chân té lăn quay ra cái sàn bóng loáng này thôi.

Phòng khách rộng có một bộ salon nệm màu vàng nhạt, một cái tivi to đùng trong góc phải, thêm một bộ bàn ghế cao bên trong. Nguyên chỉ xuống ghế và bảo cô ngồi. Ngoái vào trong, anh gọi lớn:

- Dì Tư ơi!

Có tiếng dép từ bên trong khuôn cửa nhỏ. Quay lại cô, anh vỗ vỗ vào cái túi và nói:

- Để tôi đem hành lý của em lên phòng trước. Em ngồi đây nói chuyện với cô Minh nhé.

Thu Phong dạ nhỏ và nhìn anh bước nhanh lên thang lầu.

Một người đàn bà mập mập mặt có vẻ phúc hậu từ nhà sau bước lên với khay nước. Không có mặt Nguyên, bà Minh giới thiệu vắn tắt với cô:

- Đây là dì Tư, dì lo việc cơm nước và dọn dẹp trong nhà.

Thu Phong chào dì, dì Tư cũng cười đáp lễ:

- Chào cô!

Bà Minh nói:

- Thu Phong trùng tên với cu Phong, nên để tiện, chị Tư nên gọi là cô Hai.

Giọng bà có vẻ nghiêm trang và cách biệt khiến Thu Phong hơi lạ lùng. Dì Tư sửa lại thật nhanh:

- Cô Hai !

Bà Minh hắng giọng:

- Đã có cơm chưa hả chị Tư?

Dì Tư gật đầu:

- Đã có rồi, để tôi vào bày bàn.

Bà quay vào trong với vẻ kính cẩn. Còn lại Thu Phong ngồi trước bà Minh, cô e ngại trước vẻ dò xét của bà, tay cô đan vào nhau mà mấy đầu ngón tay dường như muốn lạnh. Cu Phong ngồi cạnh bên cũng im thin thít như tính nhất nhúa trước đây.

Bà Minh hắng giọng hỏi:

- Cháu là con thứ ba của anh Hai Trạng à?

Cô ngẩng lên nhìn bà với chút ngạc nhiên. Gật nhẹ đầu, cô đáp:

- Dạ, cô biết ba con?

Bà Minh nhìn xuống ly nước:

- Có biết qua.

Im lặng một lúc, rồi bà hắng giọng hỏi:

- Nguyên có nói hai tháng nữa cháu mới đủ mười tám, có phải không?

Cô lại gật đầu:

- Dạ, con sanh vào tháng chín, cuối thu.

Bà nhìn cô chăm chú:

- Cháu đã học đến đâu rồi? Ở quê vẫn còn đi học chứ?

- Dạ, năm nay con mới đậu vào lớp mười. - Ngập ngừng một chút, cô nói - Nếu không lên đây, tháng chín con vào lớp mười trường tỉnh.

- Lớp mười? - Bà Minh ngạc nhiên - Sao lại học trễ như vậy?

Thu Phong đáp vắn tắt:

- Năm con đến tuổi đi học, nhà con có vài chuyện nên con trễ hai năm.

Cô không nói rõ ra vài chuyện ấy chính là giai đoạn ba và má ly dị.

Ba đưa cô về quê nội sống, mấy năm liền ông quên bằng chuyện cho con đến trường.

Bà Minh cũng không để ý đến chi tiết cận kề, bà gật đầu:

- Nguyên nó bận công chuyện rất nhiều, nên quyết định đón cháu về sớm để tập làm quen với mọn chuyện trong nhà. Nó có nhờ tôi trong mấy tháng ở đây giúp đỡ, chỉ vẽ cho cháu.

Bà nhìn thẳng vào mắt cô và trang nghiêm nói:

- Vì ngày xưa tôi với ba cháu cũng là bạn cũ, nên việc này, tôi đã nhận lời. Có điều tính tôi vốn nguyên tắc, mong là cháu cố gắng nắm bắt những gì tôi chỉ bảo, để công sức mấy tháng về Việt Nam của tôi không bị phí hoài.

- Mấy tháng về Việt Nam? - Thu Phong ngạc nhiên lập lại.

Nguyên trở xuống trong chiếc áo sơ mi mới, đầu tóc chải gọn. Đặt chiếc cặp táp nặng chình lên bàn, anh giải thích:

- Cô Minh ở Pháp về đây chơi mấy tháng. Nên tôi cũng nhân dịp mà nhờ cô giúp đỡ trong công việc tế nhị và cần thiết này.

Thu Phong hiểu ra. Bà Minh còn định nói gì đó thì dì Tư đã bước lên:

- Tôi đã dọn cơm rồi, mời bà Minh và cậu Nguyên, cô Hai vào dùng cơm.

- Cô Hai? - Nguyên ngạc nhiên nhìn bà cô.

Bà Minh nói ngay:

- Để khỏi trùng tên với thằng bé.

Nguyên nhướn mày, nhưng không nói gì.

Mọn người lục đục đứng lên. Thu Phong bước được vài bước, bỗng khựng người quay lại. Nguyên chặn hỏi:

- Gì vậy Thu Phong?

- Còn cu Phong nữa.

Mọi người bỗng quay nhìn cô một thoáng, Nguyên liền khoát tay:

- Chúng ta cứ vào ăn, cu Phong đã có dì Tư sẵn sóc.

Sẵn sóc? Thu Phong không hiểu lắm. Dáng chú nhóc lọt tồm giữa bộ salon rộng, mắt sụp xuống im lìm khiến cô cảm thấy bất nhẫn:

- Đi vào Thu Phong ! - Nguyên nhắc lần nữa, tay anh đẩy khuỷu tay cô.

Dù muốn dắt chú bạn nhỏ theo, nhưng ánh mắt bà Minh cho cô thấy mình đành phải theo chân những người lớn vào nhà trong.

Phòng ăn cũng tương đối rộng với một gia đình ít người như gia đình này. Cái bàn ăn hình oval làm cô lóng cọng không biết ngồi vào đâu. May mà Nguyên biết ý đã kéo chiếc ghế cạnh anh cho cô. Bà Minh cũng được anh đỡ lên ghế bên kia.

Bữa ăn có các món ăn lạ, những món ngon và đặc biệt, Thu Phong vẫn không thấy ngon miệng lắm vì nhiều nguyên do. Trên bàn, bà Minh đang hỏi chuyện Nguyên:

- Mai con đi Hà Nội phải không?

Gấp cho Thu Phong miếng sườn chua ngọt, anh gật đầu:

- Dạ, đi hơi sớm.

- Máy giờ?

- Chuyến bay bảy giờ rưỡi. - Nguyên đáp - Năm giờ rưỡi con phải có mặt ở sân bay rồi.

- Vậy thì chiều nay...

Nguyên ngắt lời:

- Chiều nay con có cuộc họp, cũng không quan trọng lắm, con sẽ cố về nhà sớm.

Bà Minh gật đầu:

- Ủ, về sớm được thì tốt.

Bà chất lưỡi:

- Công việc của con sao bận rộn quá chừng, tốc độ làm việc bên Pháp cũng căng, nhưng cô thấy cũng không bằng con ở đây.

Nguyên mỉm cười:

- Tại công ty đang nhận thầu một lúc mấy công trình lớn, nên con mới tất bật như vậy, vài năm dần ổn định và khuếch trương, con nghĩ sẽ đỡ hơn.

Bà Minh nhướn mày:

- Những vài năm nữa ư? Cô chỉ sợ với kiểu làm việc bất kể thời gian như thế, con sẽ bạc tóc trước ba mươi thôi.

Nguyên bật cười không đáp. Anh quay qua Thu Phong:

- Thật sự là công việc của tôi bận rộn lắm. Em cố gắng ở lại nhà, học hỏi mọi chuyện từ cô Minh nhé. Tôi nghĩ vài tháng nữa, em sẽ quen

với cuộc sống mới thôi.

Cô gặt đầu không đáp, lòng thấy trĩu nặng vì hiểu rằng với kiểu tất bật công việc như của Nguyên, chắc khó mà anh thực hiện lời hứa đưa cô thường xuyên về thăm nhà, thăm ba rồi.

Cuộc nói chuyện lại tiếp tục trong bàn ăn với những câu hỏi, những câu phàn nàn của bà Minh. Nguyên chỉ đáp gọn để trả lời bà.

Thu Phong đã để ý dì Tư từ đầu bữa đã sắp sẵn một cái khay với một vài món ăn và chén cơm nhỏ, rồi bưng ra phòng khách. Có lẽ là dành cho cu Phong, cô thăm đoán.

Bữa ăn rồi cũng qua, Nguyên đứng dậy nói :

- Cô lo cho em Phong dùm con, con đến giờ họp rồi.

Cô Minh gặt đầu:

- Ừ, cô biết, con cứ đi đi.

Anh vừa nấn lại nút cà vạt vừa nói với cô:

- Em ở nhà nhé. Có gì cứ hỏi cô Minh, tôi bận việc. Tối ta gặp lại.

Thu Phong dạ nhỏ.

Nguyên đi với vẻ hơi hấp tấp. Tiếng xe của anh nhỏ dần theo tiếng đóng cửa của dì Tư.

Khi dì Tư trở vào, bà Minh nói:

- Đã cho cu Phong ngủ chưa, chị Tư?

Dì Tư đáp:

- Dạ rồi. Cu Phong đã lên phòng trước khi cậu Nguyên đi.

Bà Minh gặt đầu quay qua cô:

- Đi đường chắc cũng mệt, vậy cháu có muốn lên phòng nghỉ một chút không? Dì Tư sẽ chỉ phòng cho cháu.

Cô lắc đầu:

- Dạ con không quen ngủ trưa.

Bà Minh cười:

- Vậy cũng tốt, tôi ở Pháp lâu năm, về đây cũng không ngủ trưa được. Vậy tôi và cháu ra phòng khách nói chuyện.

Trở ra phòng khách, cu Phong đã không thấy. Dì Tư đặt lên cái bàn thấp một đĩa trái cây mới và bộ ấm tách trà mới pha. Thu Phong ngồi đối diện bà Minh.

Thấy cô thỉnh thoảng nhìn cái xe lăn của mình, bà nói ngay:

- Tôi bị tai nạn ở bên Pháp. Đã mấy năm rồi.

Thu Phong đỏ mặt:

- Con xin lỗi.

Bà nhìn cô với vẻ thản nhiên :

- Không sao. Tôi đã quen với những cái nhìn hiếu kỳ như thế. Nhưng tôi muốn nhắc cho cháu nhớ, là con gái ông Hai Trạng, cháu có thể

hiếu kỳ nhìn ngó những cái gì khác thường, nhưng đã là vợ thằng Nguyên, cháu cần phải chững chạc và đừng để người đối diện phải lạ lùng cho phong cách của mình.

Thu Phong nhướn mày ngồi im. Bà nói có vẻ dễ hiểu, nhưng làm sao mà có thể không nhìn và tò mò về những gì mình thấy lạ được nhỉ?

Trước đây có lần ba cô đã bảo cô tương tự như bà, nhưng cô thật tình khó mà che dấu suy nghĩ của mình được.

Bà Minh nhìn cô một lúc rồi nói:

- Cháu đang nghĩ gì?

Cô giật mình ngẩng lên:

- Hơ ! Con...

- Cứ nói thật ra, tôi cho phép.

Cô ngập ngừng:

- Con chỉ đang nghĩ... Con biết tính quá tò mò có thể chạm đến tự ái hay mặc cảm của người khác nhưng cũng hơi khó khi phải che dấu cảm xúc của mình.

Bà Minh gật gù:

- Tôi hiểu. Vậy tôi thử hỏi cháu nhé. Cháu sắp mười tám có phải không?

Cô dạ nhỏ. Bà lại hỏi:

- Vậy cháu muốn mình là người lớn hay muốn mình mãi là một đứa trẻ con chỉ biết vui không biết buồn?

Trời, nếu mà câu hỏi này bà đặt ra trước cái ngày hôm nay, chắc chắn cô sẽ trả lời bà rằng mình thích mãi là con nít chỉ biết vui không biết buồn. Nhưng bây giờ trên cổ cô có sợi dây chuyền ràng buộc, cô đã có mấy cái lạy chung với một người trước bàn thờ tổ tiên trong sự chứng kiến của gia đình, họ hàng, làm sao mà cô trả lời theo ý được đây.

Thấy cô ngập ngừng không nói, bà nói :

- Nguyên có nói qua, nên tôi hiểu cháu là một cô gái nhỏ dù đã mười tám nhưng chưa chịu trưởng thành.

Thu Phong ngẩng nhìn bà ngạc nhiên. Thật sự anh ta nhận xét về cô như vậy sao nhỉ?

Bà Minh vẫn đang nói:

- Cuộc hôn nhân này được tiến hành vì nhiều lý do. Một trong những lý do là vì thằng Phong con nó. Nhưng lý do khác là Nguyên nó cũng muốn giúp cháu, muốn giúp gia đình cháu trong tình hình hiện nay.

Thu Phong buột miệng hỏi:

- Sao lại chủ yếu vì cu Phong hả cô?

- Vì mẹ thằng Phong đã mất hai năm trước, Nguyên nó quá bận rộn, thằng Phong cần một người mẹ chăm sóc.

- Nhưng... Anh Nguyên có thể tìm cô gái khác hiền hậu, dịu dàng làm mẹ kế cho con anh cũng được mà.

Bà Minh hơi cau mày vì kiểu nói lý lẽ chen ngang của cô, nhưng bà kiên nhẫn giải thích:

- Cu Phong từ nhỏ là đứa tính khí nhút nhát khó gần. Không ai có thể cậy miệng hay làm nó vui vẻ được, ngoại trừ ba nó, Nguyên sợ con sẽ như vậy mãi, vì nó không có nhà, thằng bé lại càng co mình không dám quan tâm đến ai hay cái gì.

Bà nhìn cô:

- Chỉ có cháu, không hiểu với mối liên hệ nào mà cháu đã làm nó thích thú và yêu mến.

Thì ra là vậy. Thu Phong nghĩ đến buổi sáng hôm nào bên hồ. Cô không ngờ đó là một sáng định mệnh làm cho người đàn ông thành thị kia có quyết định lạ lùng, và đưa con gái quê như cô bị cuốn vào một cuộc phiêu lưu không tưởng.

Bà Minh nói:

- Để đưa cháu về sớm hơn lễ cưới, Nguyên nó đã thuận theo điều kiện nào đó để giúp đỡ mẹ cháu. Coi như là chúng tôi đã tỏ thành ý trước, vậy tôi mong cháu cũng sẽ vì chuyện tế nhị này mà giúp đỡ nó trong việc chăm sóc đứa con và coi sóc gia đình.

Cô ngập ngừng:

- Con đã hứa với ba con là sẽ là một người vợ tốt, một người mẹ tốt, nhưng... con thú thật rằng cho đến bây giờ, con vẫn không biết phải làm sao.

Bà Minh nhìn cô thật lâu như dò xét trong câu nói thành thật kia có gì đáng ngờ, rồi bà chậm rãi nói:

- Tôi ở lại đây một vài tháng, tôi sẽ chỉ vẽ đôi chút cho cháu.

Cô khẽ gật:

- Con xin cảm ơn cô.

Bà Minh khoát tay:

- Khoan cảm ơn tôi. Cháu có thể thay đổi sao cho xứng hợp với nhà này, đó, đã là tốt lắm rồi.

Cô rụt rè hỏi:

- Nhà ta... có nhiều bà con không cô?

Bà Minh gật :

- Khá nhiều. Và bạn bè của nó nữa, đa số là những người có tên tuổi. Cho nên tôi không muốn cháu phải trình diện họ quá sớm.

Nhìn hai cái bím tóc của cô, rồi nhìn xuống đôi chân không từ nấy

giờ, bà Minh thở dài:

- Chắc là công việc của tôi không nhẹ đâu. Hôm nay cứ để cháu quen với phòng ốc, với nhà cửa đi đã. Mai chúng ta bắt đầu bắt tay vào công việc cũng không muộn.

Thu Phong im lặng. Cô đã biết từ lâu rằng nhiệm vụ của cô cũng không nhẹ gì. Mai bắt đầu ư? Cũng được, như vậy ít nhất cô còn được một buổi tối yên tĩnh của riêng mình, để mai đây sẽ trở thành một "cô Hai" với vai trò mới.

Thu Phong bước theo Nguyên ra sân thượng. Một bóng đèn thật to và đẹp được treo trên cao, chiếu tỏ vài chậu cảnh và một bộ bàn ghế màu trắng.

Ngồi xuống ghế đối diện anh, cô hít một hơi dài khoan khoái.

- A! Mùi ngọc lan. Thì ra dưới vườn nhà anh có hoa ngọc lan.

Nguyên mỉm cười:

- Đúng rồi. Nó nằm sát mé tường bên phải.

- Thơm ghê ! - Cô hít hà.

Nguyên định cầm ấm trà dì Tư mới pha, nhưng Thu Phong đã nhồm lên đành lấy:

- Anh để tôi.

Anh ngồi yên ngắm cách cô tráng tách và rót trà một cách quen thuộc, cô cười:

- Ở quê, tôi thỉnh thoảng cùng ba tôi uống trà nên cũng không tệ với mấy chuyện này.

- Chắc là vào những lúc trăng sáng.

Thu Phong trở mắt nhìn anh:

- Sao anh biết hay vậy? Bộ ba tôi kể cho anh nghe à?

- Không - Nguyên lắc đầu cười - Tôi chỉ đoán vậy, vì một trong những thú vui tao nhã và dân dã là uống trà tàu ngắm trăng. Những thi sĩ ngày xưa của các triều đại vua chúa bên tàu cũng có thú vui đó. Họ uống trà ngắm trăng và làm thơ, ngâm thơ.

Thu Phong đặt nhẹ tách trà bốc khói trước mặt anh :

- Tôi là người miền quê, ba chỉ dạy tôi sơ sơ về nghệ thuật uống trà, ba và tôi uống trà, ngắm trăng, nhưng không ngâm thơ mà lại ca hát.

- Ca hát? - Nguyên hơi ngạc nhiên.

- Ừ, ba dạy tôi nhiều bài hát lắm, toàn là những bài vui nhộn.

Hớp một ngụm trà Nguyên vỡ lẽ:

- Thì ra là vậy. Tôi biết rồi, những bài hát mà có lần chúng ta gặp nhau bên hồ, em vô tình hát lên làm cho tôi phải bật cười đó phải không?

Thu Phong cười gật đầu:

- Ừm đúng rồi, là những bài đó.

Nguyên gật gù, im lặng một lúc, anh chợt nói:

- Thu Phong nè, có những điều tôi cần góp ý với em, nhưng cũng mong là em không lấy đó làm buồn bực.

Đã nâng tách trà lên, nhưng cô khựng người bỏ xuống và ngồi thẳng lên e dè:

- Anh nói đi.

Nguyên hắng giọng mở lời:

- Tôi đi bước nữa cũng chỉ vì muốn con trai mình có người mẹ tốt, tôi mong em hãy vì chuyện này bỏ những chữ "ê", "ừ" đi, có được không? Tôi nhớ khi nói chuyện với cô Minh, em cũng "dạ" ngọt ngào lắm mà.

Thu Phong đỏ mặt:

- Tôi... xin lỗi anh, tôi quá vô ý.

- Không cần xin lỗi tôi, chỉ mong là em có thể sửa.

Cô gật đầu:

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ sửa.

Anh nhìn cô:

- Còn nữa, vì cu Phong chỉ chịu tiếp xúc với em là người thứ hai ngoài tôi ra, nên em hãy cố làm một tấm gương sáng cho nó soi vào.

- Tấm gương sáng? - Cô tròn mắt.

- Phải, tôi biết việc này cũng không dễ vì có mấy ai được hoàn hảo đâu, nhưng tôi nghĩ nếu cố gắng, em có thể là người mẹ tốt nhất, thích hợp nhất đối với con trai của tôi.

Thu Phong im lặng. Nghĩ ngợi một lúc, cô thắc mắc:

- Sao anh lại chọn đúng tôi nhỉ? Tôi dù có thể làm cu Phong vui vẻ một tí, nhưng cái tính nhút nhát này cũng đâu phải là mãi mãi, tại vì nhóc Phong cứ ru rú ở trong nhà, tôi nghĩ nếu đến tuổi đi học, vào trường có thầy cô, bạn bè thì em có thể bình thường hồn nhiên và vô tư ngay như bao đứa trẻ khác thôi mà.

Nguyên lắc đầu:

- Thoạt đầu tôi cũng tưởng như thế.

- Thoạt đầu tôi cũng tưởng như thế, nhưng tôi đã cố tìm mọi cách rồi. Cu Phong từ năm ngoái, năm kia, tôi đã thử gửi bé đi nhà trẻ, nhưng chỉ được nửa buổi thì đành phải đem về.

- Tại sao?

Nguyên chất lưỡi:

- Đầu tiên, nó không chịu vào lớp, tôi cố gắng tách khỏi nó để đi làm, thì nó khóc vang trời. Vào công ty, chỉ được hơn một tiếng, nhà trẻ đã gọi đến, bảo nó cứ khóc mãi cho đến khi ngất đi phải đi cấp cứu.

Thu Phong cau mày:

- Có thể tại lần đầu đến trường, quang cảnh lạ làm nó quá sợ thôi.

Đốt một điếu thuốc, Nguyên phân trần:

- Tôi đã thử nhiều lần rồi, nhà trẻ công, nhà trẻ tư, nhà trẻ tốt nhất thành phố này, tất cả tôi đều đưa nó đến, thậm chí tôi còn mượn mấy lượt gia sư giữ trẻ nhưng vô hiệu.

Thở ra một luồng khói nhạt, anh trầm giọng:

- Em cũng hiểu công việc của tôi rất bận. Hai năm gần đây nó làm tôi thật chật vật khổ sở, tôi đã từng có nhiều cơ hội thành công hơn nữa, nhưng vì thương con nên đành chịu để vượt khỏi tay.

- Đến nỗi vậy sao? - Cô dăm chiêu.

Nguyên nhún vai:

- Chắc em chưa nhìn thấy cảnh tôi ngồi trong phòng làm việc, còn nó ngồi ở góc nhà, im lìm ngồi bên đồng hồ chơi hàng tiếng đồng hồ.

Tôi mãi mê với công việc tất bật, lâu lâu nhớ ra nhìn lại, thấy nó vẫn ngồi y nguyên như thế, mắt cứ nhìn lặng lờ như kẻ bị bệnh trầm cảm hạng nặng, đồ chơi đầy đó nhưng vẫn không đụng đến.

Anh thở dài:

- Em coi, có một đứa con trai duy nhất, nó xinh đẹp, dễ thương là vậy, mà sao lại có tính nhút nhát ngược ngạo lạ đời, tôi cũng khổ tâm lắm chứ. Nhìn thấy nó như vậy thì còn lòng dạ nào bỏ nó lại nhà mà đi hoài được.

Thấy cô thù người như đồng cảm, anh kể tiếp:

- Dì Thẩm có biết chuyện của tôi, nên đã đề nghị tôi lấy vợ kế, để mong thời gian tôi bận bịu, người ta sẽ thay tôi mà lo lắng chăm sóc cho cu Phong.

Thu Phong ngẩng lên:

- Cho nên hôm ấy anh đã đến nhà tôi?

Nguyên gật:

- Theo tôi biết, người mà dì Thẩm định mai mối cho tôi là hai chị lớn của em, nhưng không hiểu tình cờ sao tôi và cu Phong lại gặp em bên cái hồ đẹp đó.

Và anh cười:

- Những câu hát vui và cái dáng em nằm giữa hồ hát nghêu ngao có lẽ làm nó có ấn tượng thú vị, nên tôi thật sự rất ngạc nhiên khi thấy nó cười. Và lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi chứng kiến cảnh nó bắt tay nói chuyện với em.

Thu Phong thần thờ:

- Cho nên anh đã nghĩ đến tôi cho vai trò lạ lùng này. Nhưng sao anh không nghĩ là chị hai tôi sẽ thích hợp với nhiệm vụ này hơn. Chị Hai

hiền hậu, chừng chạc, hợp với vai trò làm vợ, làm mẹ hơn tôi nhiều.
Nguyên lắc đầu:

- Không được. Tôi chưa kịp chọn thì con tôi đã chọn rồi. Nó đã chọn em thì tức là chỉ có em mới có thể gần gũi nó, tôi lấy vợ lần này cũng chỉ vì cần người mẹ cho con trai thôi, việc gì phải tìm người thích hợp với tôi.

Thu Phong nhìn anh. Lời khẳng định của anh làm cô thấy lạ tai. Cô im lặng một chút rồi hỏi:

- Năm nay cu Phong bao nhiêu tuổi rồi hả anh Nguyên?

- Bốn tuổi.

- Xưa nay nó cứ như vậy à? Ý tôi là nhát hót và lúc nào cũng như vậy?

Nguyên lắc đầu xác nhận:

- Nó ít nói, ít cười. Và dường như càng ngày càng nặng hơn. Những khi tôi đi công tác xa, thậm chí nó không chịu ăn cơm.

Thu Phong chợt nhớ đến bữa cơm chưa và cả bữa cơm tối vừa xong, cô hỏi:

- Sao anh lại cho nó ăn riêng?

Anh nhìn cô:

- Em không biết đâu. Nó rất kén ăn. Tôi đã cố gắng lắm mới rên nó ăn riêng kiểu ấy.

- Vậy cái mâm cơm của dì Tư hôm nay, cu Phong chịu ăn hết không?

Nguyên cười:

- Không, nó không ăn hết đâu. Dì Tư cũng gian khổ lắm trong công việc dứt cơm cho nó. Nhưng xưa nay nó cứ ngậm hoài không chịu nhai, không chịu nuốt. Chỉ được một phần ba chén cơm là hay lắm rồi.

Thu Phong nhú mày lặng thinh. Nguyên nhìn cô một lúc rồi hắng giọng hỏi :

- Thật ra tôi cũng không biết rõ về hoàn cảnh nhà em lắm. Hình như em quý ba hơn má phải không?

Chợt giật mình trước câu hỏi quan tâm của anh, cô gật đầu:

- Đúng rồi. Bởi vì tôi từ nhỏ đến lớn sống với ba.

- Tại sao chỉ sống với ba? Còn má em?

Thấy cô ngần ngại, anh nói :

- Thôi không sao. Em không nói rõ cũng được.

Thu Phong vụt thở hắt:

- Không phải tôi muốn giấu diếm anh, chỉ là vì... từ lâu ba má tôi đã ly dị, vì vậy ba tôi đem tôi về quê sống cho đến giờ.

Nguyên có vẻ chú ý :

- Ly dị? Đã bao lâu rồi?

- Hồi tôi sáu bảy tuổi. Tuy mỗi năm ba có đưa tôi lên ở chung với má và mấy chị vài ngày, nhưng tôi... có sự cảm nhận là họ không thích sự có mặt của tôi lắm, nên thật tình mà nói, tôi không thích lên đó.

Nguyên cau mày:

- Vậy tại sao má em lại còn đem gả em cho tôi?

Thu Phong nhún vai:

- Má muốn gả chị Hai, chị Ba thôi, mà tại anh lại khai tên tôi ra, nên má mới quay qua thuyết phục tôi.

Nguyên hiểu ra, anh nhìn cô:

- Em gan thật, nhưng cũng... có hiểu lắm chứ? Tôi biết em vì sự khó khăn của má mà nhận lời.

Thu Phong cười gượng:

- Nói đúng hơn là tôi thoát đầu vì lời thuyết phục của má, nhưng tôi không gan góc gì đâu. Chỉ vì sau đó ba tôi cũng thuận lòng với chuyện này, ba tôi bảo đã tìm gặp anh, còn nói... anh là người tốt, ba bảo tôi đừng quá sợ.

Nguyên nhướng mày rồi bật cười :

- Tôi thường ngày cũng chẳng tốt gì lắm, nhưng nếu em đã tin tưởng tôi như vậy, thì tôi sẽ cố đóng chọn vai trò người tốt một phen.

Im lặng ngẫm nghĩ giây lát, rồi anh nói :

- Tôi đã có chút dự tính như thế này, nói rõ với em luôn để em hiểu rõ tình hình của chúng ta.

Anh hắng giọng nói nghiêm chỉnh:

- Như tôi đã nói qua, tôi lấy vợ là để con tôi có người chăm sóc, có thể em cho tôi là ích kỷ, nhưng thật mà nói, để có em về nhà, tôi đã không nề hà chuyện tốn kém và cả việc bảo lãnh số nợ nần của bà mẹ vợ.

Câu nói trần trụi của anh làm cô đỏ mặt tủi hổ, nhưng cô biết đó cũng là sự thật, làm sao cô ngăn anh đừng nói ra.

Ánh mắt anh sắc bén khi nhìn cô:

- Xin lỗi em vì cách nói này, chúng ta chỉ nói hôm nay thôi, em cũng đừng ngại là tôi sẽ day nghiêng hoặc nhắc lại chuyện này. Vì từ khi em về đây, chúng ta đã là người nhà.

Thấy cô im lặng lắng nghe, anh nói :

- Thứ nhất, tôi muốn em hiểu trách nhiệm và vai trò của em chủ yếu là ở cu Phong. Em hãy làm mẹ, hoặc làm bạn nó cũng được, làm sao cho nó vui vẻ cởi mở như em đã từng thành công khi kết bạn với nó bên hồ. Đừng để nó lớn lên với tính nhút nhát làm tôi khổ tâm ấy.

Giọng anh đều đều:

- Thứ hai, em cũng đừng e ngại chuyện chồng vợ. Tôi hứa sẽ không bao giờ làm em khó xử hay sợ hãi trong chuyện tế nhị này. Còn nữa, vì em đã cho tôi là người tốt, nên tôi đã nghĩ thêm một chuyện vì em. Nhìn vẻ tò mò của cô, anh buông giọng:

- Đó là nếu em chăm sóc cu Phong chu đáo. Khi đủ tuổi đến trường, nó chịu đi học như những đứa trẻ khác, coi tình hình, tôi sẽ giúp em học tiếp trung học.

- Học tiếp? - Cô ngẩng đầu kêu lên - Anh nói thật chứ?

Nguyên gật :

- Thật. Dĩ nhiên là phải xem tình hình lúc ấy nữa. Nếu cu Phong đến trường bình thường, vui vẻ như bao đứa trẻ bằng tuổi nó, thời giờ nó đi học, cũng là thời giờ em đi học.

Thu Phong ngập ngừng rồi gật nhẹ đầu:

- Vây... thì cũng tốt. Tôi nhất định sẽ cố gắng thuyết phục để cu Phong đến trường đúng tuổi.

Nguyên mỉm cười trước sự vui thích của cô :

- Không ngờ em ham học như vậy.

Thu Phong cười gượng:

- Được học tất nhiên là ham rồi, ru rú ở nhà mới chán chứ. Anh đừng lo, tôi sẽ ảnh hưởng cu Phong cả cái tính này. Thích học, thích bạn, chứ không thích nhốt mình hoải trong nhà như thế. Nhất là con trai như em.

Rồi cô nhắc :

- Nãy giờ anh nói hai điều rồi, còn điều thứ ba, thứ tư gì không, anh nói luôn đi.

Nguyên nhìn cô chăm chú rồi chột gật đầu:

- Có, điều thứ ba này tôi vừa mới nghĩ ra đây thôi. Đó là mong em vì cu Phong mà hạn chế chuyện bạn bè.

Cô ngờ ngác :

- Bạn bè? Tôi có bạn bè với ai đâu. Tôi chỉ mới đến cái đất này hôm qua. Nếu có thể nói mới chỉ có một người trùng tên thôi.

Nguyên bật cười :

- Không. Ý tôi không phải bạn bè suông kiểu đó.

Anh ngừng một lúc để tìm lời giải thích :

- Tôi cũng hiểu tình cảm của tuổi trẻ thì... không biết lúc nào sẽ đến, nhưng tôi muốn nói... Nếu mai một em có gặp người vừa ý, tôi nhất định sẽ thành toàn cho em. Có điều tôi mong là chuyện đó xảy ra muộn muộn một chút, để cu Phong lớn và không còn đáng lo như hiện tại.

Thu Phong chớp mắt mấy cái. Rồi cô chột hiểu. Cô có vẻ hơi nhột

nhặt, nhưng vẫn gượng cười :

- Chuyện đó thì xa xôi quá. Nhưng... tôi cũng cảm ơn anh đã nghĩ điều này giúp tôi. Đến chừng đó hãy tính đi.

Nguyên gật đầu. Rồi trầm ngâm như nghiền ngẫm điều gì nữa. Tách trà như nguội lạnh nhưng Thu Phong không màng đến. Ngập ngừng một lúc, rồi cô nói :

- Tôi cũng có chút điều cần giao hẹn với anh.

- Em nói thử nghe xem. - Nguyên ngẩng lên.

Cô bặm môi suy nghĩ rồi nói :

- Tôi thật tình cũng rất quý mến cu Phong, tôi sẽ cố gắng lo lắng cho em, nhưng tôi cũng xin phép anh cho mình có chút quyền hạn để thay đổi vài thói quen của em.

- Thay đổi thói quen? - Nguyên ngạc nhiên nhìn cô - Thay đổi vì quyền lợi của nó chứ?

Thu Phong gật:

- Tất nhiên là vậy, nếu anh đã đồng ý thì điều trước tiên tôi muốn thay đổi là mong anh cho cu Phong được ngồi vào bàn ăn như mọi người trong gia đình.

- Nhưng nó...

- Tôi biết là em biếng ăn và có thể có vài tật xấu nào đó, nhưng tôi sẽ từ từ sửa cho em, anh hứa với tôi đi, nếu cu Phong ngoan ngoãn ăn uống chừng chặc, bình thường hơn thì anh cho em ngồi chung bàn mỗi buổi ăn chứ?

Nguyên nhìn cô đăm đăm, cuối cùng anh gật đầu:

- Thôi được, nhưng đó là nếu nó ngoan hơn.

- Dĩ nhiên rồi, tôi hứa với anh là sẽ kèm em.

Nguyên có vẻ thú vị với chuyện cô vừa đề nghị, anh cười nói:

- Thì ra đây là điều em lo nghĩ trước nhất, có thể cho tôi biết là tại sao không?

Cô nhún vai :

- Chẳng có gì đặc biệt, tôi thấy cảnh một đứa bé nhay cảm và nhát nhúa như em mà mỗi bữa ăn bị bắt ăn riêng kiểu đó thật như một kiểu kỳ thị trẻ em, tôi thấy buồn cho em. Mọi người hòa đồng nhất là lúc quay quần bên mâm cơm mà. Em bị tách biệt như vậy chắc là rất tủi thân.

Anh lắng nghe rồi chợt đăm chiêu với điều thuốc. Chờ một lúc, không thấy anh nói gì, cô hỏi :

- Yêu cầu của tôi chỉ có một thì đã nói xong, anh còn điều gì cần dặn nữa không?

Nguyên dụi điều thuốc vào gạt tàn:

- Chỉ mới có bấy nhiêu thôi, tất cả những gì cần giao ước với nhau, tôi cũng đã nói hết rồi. Nếu có thêm gì nữa, chúng ta sẽ bàn lại sau.

Thu Phong gật đầu, anh nhìn đồng hồ rồi nói :

- Cũng không còn sớm nữa, em vào ngủ đi. Mai tôi đi Hà Nội, có đến mấy ngày mới về, cho nên mọi việc em cứ theo lời cô Minh. Tuy cô có chút khắc khe, nhưng cô rất tốt.

Thu Phong gật đầu:

- Tôi hiểu rồi, vậy chào anh.

- Chào em.

Xuống đến phòng, Thu Phong ngồi trước bàn lục ra quyển sổ nhỏ bìa vàng của mình, cô lật mặt sau của quyển sổ. "Bài thơ vu quy" cô đã nắn nót chép vào đây.

Cô thờ thẩn đọc lại bài thơ. Cảm giác tương lai chông chênh quá trước mặt. Có cô dâu mới nào gặp một hoàn cảnh lạc lõng như cô hiện giờ không? Ngay ngày đón cô về, người ta đã rất thành thật nói rõ vị trí của cô trong nhà, đã thành thật phân định ranh giới tình cảm.

Cô chỉ là một đứa con gái nhỏ, chưa kịp yêu ai thật, nhưng những lời nói thẳng và có vẻ trần trụi, những nụ cười tự chủ cùng vẻ khinh mạn tình cảm kia là chút e ấp ban đầu của cô như bị tạt một gáo nước lạnh đến huyệt hăng.

Cô chưa kịp kêu thì bị ném trái uất ức cao vời vợi của tự ái con gái.

Cô không muốn khóc, nhưng bài thơ vu quy trước mặt sao lại quá mờ mịt, nhạt nhòa.

Đêm thu

Chương 7

Ngày thứ nhất.

Buổi sáng Sài Gòn không giống như buổi sáng quê nhà. Không có con sáo sậu hót rả rích chào đầu ngày, không có tiếng gà gáy vang bên bờ giậu.

Buổi sáng Sài Gòn bắt đầu bằng tiếng xe nổ máy êm êm, tiếng mở và đóng cổng khi trời còn tờ mờ. Thu Phong nhòa người nhìn lên cái đồng hồ trên bàn. Đã năm giờ. Vậy là Nguyên đi rồi đây.

Còn sớm đối với người thành phố, cô cho phép mình nằm thêm vài phút trên giường mà nghĩ ngợi. Thế là cô đã bước vào ngày thứ hai với chỗ ở mới.

Phòng Nguyên dành cho cô sát với phòng cu Phong và đối diện phòng anh. Phòng được sơn màu hồng nhạt, tất cả những vật dụng trong phòng có vẻ xa xỉ quá đối với một con nhóc nhà quê như cô. Nhưng gì thì gì, phải tập làm quen với tất cả, kể cả cái nệm êm ru mà nhột người này.

Cô ngồi dậy xếp mền gối rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Vòi nước mạ kền sáng loáng khiến cô liên tưởng đến cái lu nước bên hè mà mới hôm nào cô còn dành ống kem chọc phá mấy bà chị.

Tặc lười tự nhủ đừng nghĩ hoài về ngày hôm qua như thế, kéo lại nhớ nhà, tủi thân thì khổ, cô thay một bộ áo mới và xuống dưới nhà. Vào gian bếp có ánh đèn, cô thấy dì Tư đang làm điểm tâm. Dì giật mình khi thấy bóng cô vào.

- Cô Hai dậy sớm quá. - Dì chào.

Cô cười:

- Cũng chưa sớm bằng dì và anh Nguyên.

Dì Tư gật đầu:

- Dạ, phải phải. Cậu Nguyên cũng vừa mới đi khỏi.

Thu Phong đến ngó cái chảo trên bếp:

- Dì đang làm cái gì vậy? Dì nấu bún gạo à?

Dì Tư gật:

- Dạ, tôi định xào bún gạo. Món này bà Minh thích ăn, vả lại cậu nhỏ cũng dễ dứt.

Dì Tư gọi cu Phong là cậu nhỏ nghe thật ngộ. Chắc lại là cách xưng hô mà bà Minh buộc người ta gọi đây mà. Thu Phong gật gù nghĩ ngợi, cô nhìn dì Tư một thoáng rồi chợt hỏi:

- Dì Tư nè, con có thể hỏi dì vài chuyện được không?

Buông củ cà rốt đang bào nhỏ, dì Tư ngước lên e dè:

- Dạ, nhưng nhiều chuyện tôi cũng không biết đâu cô Hai.

Thu Phong cười:

- Không phải chuyện về người nào trong nhà đâu mà dì ngại, con chỉ tò mò muốn hỏi thử, hôm qua con thấy dì lấy một chén cơm và mấy món ăn xé nhỏ đem ra phòng khách dứt cho cu Phong, vậy em có ăn hết không?

Dì Tư gật đầu ngay:

- Dạ hết.

Cô nheo mắt:

- Dì Tư nói thật à? Cu Phong thật sự ăn hết mâm cơm đó?

Dì Tư lúng túng:

- Không hết sạch, nhưng cũng.. ăn hầu hết.

- Ăn hầu hết? Hay vậy à?

Dì Tư gật gật đầu rồi quay qua cầm lại củ cà rốt.

Ghé ngồi lên bàn bếp, Thu Phong cười nói:

- Chà, nếu cu Phong ăn được như vậy thì cũng rất tốt, con cứ tưởng bị bắt ăn riêng như vậy em sẽ buồn, vậy mà ngược lại, em lại chịu ăn. Lạ thật! Vậy mai mốt, cứ để em...

- Cô... Cô Hai!

Giọng rụt rè của dì Tư làm cô nhìn lại. Cô cứ nhìn, nhưng im lặng chờ đợi. Cuối cùng, dì đành thở dài:

- Thật ra... Tại tôi nói quá, chứ nếu đã có cô Hai lo cho cu Phong, thì xin cô để tôi chỉ lo chuyện bếp núc và dọn dẹp thôi. Tôi... tôi ngại chuyện đút cơm cho cậu nhỏ lắm.

Thu Phong không lộ vẻ gì là ngạc nhiên, cô hỏi:

- Tại sao vậy dì? Dì đã bảo là dì đút em ăn được lắm mà?

Dì Tư ngượng ngập lắc đầu:

- Tôi nói thật với cô Hai vậy. Đút cậu nhỏ ăn khó lắm. Tôi vừa đút cơm vừa năn nỉ thì may ra cậu mới ăn vài muỗng.

- Vậy bữa đó...

- Mâm cơm đó lấy cho đầy đủ vậy thôi. Tôi sợ mọi người mắng mình không cố gắng nên không dám nói thật. Chứ cậu nhỏ chỉ ăn ba bốn muỗng là lắc đầu thôi rồi.

Thu Phong nhìn dì Tư, Nguyên cũng khá tinh mắt, anh hiểu được chuyện này, dù người làm muốn giấu diếm sự thật. Cô gật đầu:

- Thôi được rồi, nếu dì nói thật, tôi sẽ xin cô và anh Nguyên cho tôi thử đút cơm cho em thay dì xem sao.

Dì Tư mừng rỡ:

- Nếu vậy thì hay quá. Tôi xin nói thật với cô Hai sơ về cái cực khi đút cơm cho cậu nhỏ. Không phải tôi không ráng ép mà là vì cậu nhỏ không muốn nhai, cậu nhỏ chỉ ăn chút cơm chan canh, ráng dằm chút thịt xé nhỏ, cậu cũng lè ra, rồi hễ có mùi cá, cậu cũng không chịu được.

- Vậy à? - Thu Phong trầm ngâm.

- Dạ, cho nên hồi xưa cậu Nguyên cũng có cho cậu nhỏ ngồi trong bàn ăn chung, nhưng cực nhọc lắm, mấy lần nhà có khách, cả bàn không ai ăn uống gì được.

- Tại sao?

- Vì cậu nhỏ cứ lè thức ăn suốt buổi. Có hôm tôi nấu cá chưng. Mặc dù đã tránh không cho cậu nhỏ ăn, nhưng ngồi vào bàn được một lúc là cậu ói ra ngay. Hôm đó làm dơ luôn áo của cô Nhã ngồi cạnh. Cho nên sau nhiều lần như vậy, cậu Nguyên mới bắt cậu nhỏ ăn cơm riêng, rồi giao cho tôi phải đút.

Dì Tư thở dài:

- Tôi thấy cậu nhỏ ăn không được cũng buồn, thêm cảnh cậu bị ăn riêng một mình rất ư tội nghiệp. Nếu cô Hai có cách nào làm cậu nhỏ ăn nhiều hơn thì tốt lắm. Cậu nhỏ mà chịu ăn, cậu thích món gì tôi cũng sẽ làm cho thật ngon để cậu ăn.

Thu Phong nhướn mắt lắng nghe lời dì Tư. Chuyện này không biết cô có thể thực hiện được không. Nhưng cứ coi như đây là thử thách đầu tiên đi, cô cần phải làm được.

Dì Tư còn định nói gì nữa, nhưng dì vụt ngưng bật khi nhìn ra cửa bếp. Thu Phong ngạc nhiên quay lại. Cô tròn mắt vui vẻ và nhảy phóc xuống:

- Chào cô! Cô đã dạy rồi.

Bà Minh nhìn dì Tư, rồi quay nhìn qua cô với vẻ mặt nghiêm nghị, sau đó bà nói như ra lệnh:

- Cháu đưa tôi ra ngoài sân một chút đi, để dì Tư làm điểm tâm cho xong.

Cô dạ một tiếng rồi bước đến đẩy xe cho bà quay ra phòng khách.

Bà chỉ cho cô đẩy qua bên phải xuống một con dốc dài để ra sân.

Trời đã bắt đầu sáng rõ, hương thơm của cây cỏ như tinh khôi trong buổi sớm mai.

Thấy một ghế xích đu sát bờ tường, Thu Phong thích chí đẩy bà đến đó. Như hiểu ý cô, bà Minh nói:

- Cháu ngồi xuống ghế đó đi.

Khi cô vừa ngồi xuống đưa ghế nhẹ nhẹ, bà nghiêm mặt giáo huấn ngay:

- Có một chuyện cần phải nói cho cháu biết, nếu sáng cháu có dậy sớm, thì nên lên sân thượng tập thể dục hoặc xuống vườn hái hoa, ngắm cảnh mà chơi, không nên vào bếp mà tán gẫu với người làm kiểu đó.

Cô ngưng nhịp đẩy ghế:

- Nhưng... cháu chỉ trò chuyện với dì Tư một chút thôi. Ba cháu dạy đi đâu gặp người lớn, người lạ thì chào hỏi vui vẻ với người ta cũng là một việc nên làm mà.

Bà Minh nhíu mày:

- Phải, ba cháu dạy không sai, nhưng đó là dạy cho một đứa bé con, cháu đã là vợ của Nguyên, là người chủ thứ hai trong gia đình này rồi, cháu không cần phải chào hỏi người làm, không cần phải vui vẻ với họ.

Thu Phong ngập ngừng:

- Vui... về, cũng không được sao cô?

- Vui vẻ tất nhiên là tốt, nhưng đừng quá lố, phải tùy tình huống, tùy đối tượng. Cháu có thể vui vẻ với Nguyên, với cu Phong, nhưng tuyệt đối không có chuyện vui vẻ và trò chuyện với người làm. Người làm và nhà chủ nhất thiết phải có khoảng cách, như vậy họ mới dè chừng và nghe lời.

Thu Phong lặng im. Cô thật sự rất muốn phản đối. Người làm cũng là người như mình thôi. Chẳng lẽ bỏ tiền mướn người ta là phải trang bị luôn cái mặt lạnh để sai phách sao?

Bà Minh nói tiếp:

- Rồi cháu sẽ học cách xử sự sao cho khéo, cho đúng với vai trò, cương vị của cháu. Làm bà chủ cũng không có cảnh ngồi trên bàn bếp như khi nãy. Tôi mong rằng đây là lần cuối tôi thấy cảnh này. Hãy nghĩ mà xem nếu người ngoài mà nhìn thấy họ sẽ nghĩ sao về gia đình này? Còn gì là thể diện thẳng Nguyên nữa?

Thu Phong cụp mắt ngồi im. Cô chỉ là bà chủ giả hiệu, vậy mà cũng cần phải trau chuốt thể diện cho nhà người ta nữa. Đúng là chẳng còn tự do.

Thấy cô lặng im. Bà Minh dụ giọng:

- Không phải mới sáng sớm tôi đã muốn la rầy cháu, nhưng tôi mong cháu phải sửa cho tốt, phải triệt ngay từ đầu những hành động bình dân bộc phát kiểu này.

Nhìn khắp người Thu Phong, bà nói:

- Đây là quần áo thường ngày của cháu à?

Liếc xuống bộ đồ gấm xanh rộng thênh mặc trên người, cô lắc đầu:

- Không phải, đây là bộ đồ của chị Ba. Ở quê, con không mặc mấy thứ này, dễ bị xước gai cỏ lắm. Nhưng tại vì má và chị Hai không hiểu sao bỏ vô túi con mấy bộ đồ giống vậy, nên con phải mặc thôi.

Bà Minh cau mày:

- Đây là đồ của mấy người chị à?

Thu Phong trợn mắt. Cô như phát hiện mình đã nói hớ điều gì. Cô áp úng phân trần:

- Là tại... má cũng có nói sẽ lên phố chợ mua cho con mấy bộ đồ, nhưng mà anh Nguyên đón gấp quá, nên chị Hai chỉ kịp mua cái áo dài cho con mặc hôm qua, còn mấy bộ áo này... Chị Ba hình như cũng mới may thôi, nó còn mới tinh và đẹp lắm. Con thấy có bộ màu đỏ nữa. Bộ đó là đẹp nhất của chỉ.

Bà Minh nhớ đến cái túi nhẹ hều Nguyên xách lên lầu hôm qua, bà hỏi nhanh:

- Tất cả mấy bộ?

Thu Phong gãi đầu nhưng không thể không nói thật:

- Dạ, bốn bộ.

Nhìn Thu Phong chăm chú, bà Minh như lặng đi trước điều vừa phát hiện, bà lắc đầu một mình.

Không ngờ má ruột con bé lại có thể như thế. Con bé đã vì má, vì gia đình, chưa đủ mười tám mà gánh luôn trên vai số nợ nần của má, vậy mà bước chân ra đi cũng không có bộ quần áo ra hồn. Hành trang như vậy sao gọi là về nhà chồng?

Nhìn lại tấm áo gấm rộng mặc kín từ chị của Thu Phong, bà hỏi gặng:

- Vậy trước nay quần áo của cháu là ai mua cho?

Thu Phong ngẩng lên:

- Là ba con. Mỗi một vụ mía, ba mua cho một bộ. Dù ba mua thường thì.. không mới toanh như vậy, nhưng con cũng thích lắm, vì tha hồ mặc chà lết, vui đùa.

Nhắc về ba có lẽ làm cô vui hơn. Cô cười, nói như khoe:

- Đồ ba mua, quần thì là quần ka ki, ngắn ngắn thôi, áo thì là áo sơ mi hoặc áo thun thật rộng có sọc hoặc vẽ hình con thú gì đó trông rất vui mắt. Mặc vừa thoải mái, vừa tiện lợi. Năm nay con vào lớp mười, ba có nói đợi một hai tháng, ba sẽ mua vải trắng may cho con một bộ áo dài, nhưng...

Bà Minh hiểu những gì cô chưa nói sau cái nhưng đó. Bà im lặng nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của Thu Phong một lúc rồi gật đầu:

- Được, kể ra cháu cũng rất thành thật, tôi rất thích tính này.

Câu nói thẳng thắn của bà làm Thu Phong ngẩng nhìn hơi ngạc nhiên. Và hình như ngay cả bà Minh cũng lạ tai đối với những câu khen ngợi. Bà nghiêm mặt lại ngay và nói lảng đi:

- Cháu hãy đẩy xe đưa tôi vào nhà đi, có lẽ cu Phong đã dậy, và bữa điểm tâm đã sẵn sàng.

Thu Phong vâng lời, cô đẩy xe đưa bà vào trong.

Nắng đã chiếu những tia mỏng xuyên xuống khu vườn phía trước.

Và gió nhẹ lay những nụ hoa tinh khôi mới hé.

Ngày mới bắt đầu rồi.

Khi Thu Phong đẩy xe đưa bà Minh vào nhà, cu Phong vẫn chưa thức dậy. Cô xăng xái nói với bà:

- Để con lên đánh thức em.

Bà Minh cản lại ngay:

- Ấy đừng, giờ này còn sớm, nó không dậy trước tám giờ đâu. Mình vào ăn sáng trước đi, rồi nhân lúc nó chưa thức dậy, cháu đưa tôi ra ngoài có vài công chuyện.

Bữa điểm tâm chỉ có hai người càng buồn tẻ. Nhưng cũng may bà

Minh không hỏi chuyện Thu Phong nữa, bà ăn chậm rãi, với dáng vẻ trầm ngâm như suy tưởng những gì.

Thu Phong đã ăn hết đĩa bún gạo xào, khi cô vừa buông đũa, bà Minh đã ra hiệu dì Tư đem cho cô đĩa khác, Thu Phong lúng túng:

- Cô ạ, con đã ăn một đĩa rồi.

Mắt bà nhìn cô thẳng thắn:

- Nhưng tôi biết cháu còn ăn nữa được, hãy ăn đi, đừng ngại gì cả.

Mỗi đĩa chỉ nhỏ như lưng chén mà.

Đợi dì Tư lui ra sau, bà tiếp:

- Hôm qua ăn chung hai bữa cơm, tôi có để ý thấy cháu mỗi bữa chỉ ăn có một chén. Tại cháu không quen thức ăn, hay cháu sợ ăn nhiều chúng tôi không hài lòng?

Thu Phong vội trả lời:

- Không phải đâu cô. Thức ăn ở đây dì Tư nấu ngon lắm. Chỉ có điều ở dưới quê, cháu và ba chỉ quen ăn một chén.

- Tại sao lại như vậy? Cuộc sống ở dưới khó khăn à?

Cô lắc đầu:

- Dạ, không hẳn như vậy. Cuộc sống ở quê tuy không phong lưu lắm, nhưng về cơm gạo thì không đến nỗi thất lưng buộc bụng, chỉ có điều ba con mấy năm gần đây bị bệnh đau bao tử. Ba ăn ít lắm, chỉ có một chén, con thấy mình không làm cực như ba, mà ăn nhiều hơn không tiện nên cũng ăn bằng vậy luôn.

Bà Minh gật gù:

- Hèn gì mà cháu gầy ốm như thế. Ở đây không cần ăn một chén cho bằng ai nữa, cháu có thể ăn uống bình thường như mọi người không?

Ngập ngừng cầm đôi đũa lên lại, cô gật đầu:

- Dạ, con xin lỗi vì để cô phải dạy cả chuyện nhỏ nhặt này.

Bà Minh lắc đầu:

- Thật ra tôi chỉ để ý cách ăn uống của cháu để nếu có gì thì sửa thôi.

Nuốt vội gấp bún, cô tò mò:

- Vậy cháu...

Bà Minh nhướn mày:

- Nếu bỏ qua hành động ráng nuốt này thì cháu không có gì đáng phàn nàn. Ăn uống từ tốn như hôm qua là rất tốt. Cháu nên nhớ mình là ai, không nên hấp tấp với mọi việc, hiểu chưa?

Cô gật ngay:

- Dạ, con hiểu.

Rồi cô nhìn bà mỉm cười. Thật sự bà Minh cũng không quá khó.

Bằng chứng là cô đã được hai bằng khen của bà. Bằng khen thứ hai

này làm cô nhớ đến ba. Nếu không nhờ bệnh bao tử làm ba ăn chậm, nhai kỹ, và cô cũng bắt trước theo thì đâu được cái... cách ăn hiền như thế đâu.

Bà Minh quan sát cô một chút rồi nói:

- Cháu sắp mười tám tuổi nhưng gầy ốm quá, cứ như một đứa trẻ con chứ không giống một thiếu nữ tuổi dậy thì. Tôi nghĩ cháu cần ăn uống dinh dưỡng để có sức sống hơn nữa.

Cô tò mò:

- Ăn uống dinh dưỡng... là ăn cho no phải không cô?

Bà Minh cười lắc đầu:

- Không phải đâu. Ăn uống dinh dưỡng có nghĩa là ăn đủ chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể như chất đạm, chất béo, chất sắt, vitamin...

Có vẻ đụng đến vấn đề bà tâm đắc, nên bà nói khá trôi chảy và hùng hồn:

- Không cần phải ăn nhồi nhét cho no căng, mà chỉ cần đúng tiêu chuẩn về dinh dưỡng với đúng độ tuổi, thì chừng đó thân thể khỏe mạnh, khí chất dồi dào, kết hợp thêm với các bài thể dục thì cơ thể phát triển được đáng vóc, chưa được chứng suy dinh dưỡng nhẹ như cháu. Mặt khác, ăn uống dinh dưỡng còn giúp cho người ta giảm cân nữa. Giảm cân nhưng vẫn đầy đủ sức khỏe.

Những lời rườm rà của bà làm Thu Phong thấy... mông lung thêm.

Như hiểu suy nghĩ của cô, bà cười:

- Nghe không hiểu lắm à? Cháu khỏi ngại vì việc này, vì ở Pháp, tôi làm việc trong ủy ban dinh dưỡng địa phương mà. Chỉ cần cháu theo thực đơn ăn uống của tôi thì tôi nghĩ chắc chắn chừng vài tháng, cháu sẽ thấy có kết quả.

Thu Phong vội hỏi:

- Cô ơi, nếu vậy thể chất của em Phong...

Đang tươi cười, bà Minh trầm mặt xuống ngay. Bà lắc đầu:

- Thật ra Nguyên nó nhờ tôi giúp nó chủ yếu là việc này. Nhưng tôi đã cố gắng trong hai năm ròng rã rồi. Tôi đành phải thú nhận là tôi chịu thua. Suy dinh dưỡng chỉ có thể chữa trị ở người chịu ăn, chịu chữa. Còn cu Phong, có cố ép nó thì cũng không được.

Bà chất lưỡi chán nản:

- Nó ăn uống rất ít, thực đơn lại không có thịt cá, với kiểu ăn của nó, đứa con nít khác đã phải vào bệnh viện rồi. Cũng vì vậy mà nó cũng bạc nhược, không muốn chơi đùa, không muốn động tay động chân vào bất cứ thứ gì.

Thu Phong thần mặt suy nghĩ. Bà Minh đã là một chuyên gia về dinh

dưỡng mà còn bó tay, vậy cô là một đứa con gái chưa vào trung học, biết lấy gì để thành công trong việc chăm sóc sự ăn uống của em đây?

Như hiểu nỗi lòng của cô, bà Minh vỗ nhẹ lên tay cô và nói :

- Đừng quá lo lắng, chúng ta phải từ từ tìm cách thôi. Biết đâu nó chịu nghe lời cháu ăn uống được. Đừng nản lòng.

Thu Phong gật đầu nhìn bà. Tia mắt của bà Minh giờ đây đã bớt vẻ lạnh lùng, dường như bà đã có chút đồng cảm với cô vậy.

Hai đĩa bún đã xong, bà Minh bảo cô uống một ly nước cam đầy. Bây giờ thì có thể nói là cô quá sức no, hai đĩa bún không nhiều thật, nhưng trước đây cô đâu có quen ăn sáng, nên bây giờ cứ ngồi mà ứ thở.

Nghỉ dăm phút, chưa kịp tiêu thức ăn, bà Minh lại hỏi cô đẩy xe đưa bà đi chợ. Người tài xế taxi mà bà bảo cô ngoắc trên đường sốt sáng đỡ bà lên xe và cất xe lăn vào cốp trước khi cho xe lăn bánh.

Bà Minh bảo taxi đưa đến một siêu thị thật lớn. Nơi mà những hàng hóa được chất đầy áp dọc hai bên lối đi nhìn thật bắt mắt.

Trong khi Thu Phong còn ngơ ngác nhìn ngấm lung tung, bà Minh bảo cô đẩy bà đi đến những khu hàng để bà mua sắm. Gian hàng đầu tiên mà bà bảo cô đẩy vào là gian hàng bán giày dép.

Liếc qua kệ hàng, bà chỉ tay chọn nhanh hai kiểu giày da một cao một thấp và đôi giày vải, một đôi dép. Rồi bà quay qua cô :

- Cháu ngồi thử tất cả đi.

Bà bảo người bán :

- Lấy số chân cô này, mỗi kiểu một đôi.

Thu Phong kinh ngạc sững sờ. Cô chưa biết nói gì thì bà đã nhúu mày hỏi thúc :

- Mau lên chứ Thu Phong, chúng ta phải về sớm kẻo cu Phong thức dậy không thấy ba nó lại tủi thân mà khóc.

Cuộc thử giày thế là lập rập diễn ra. Chỉ trong vòng năm phút, cô đã xách lủng khũng một cái túi lớn đựng giày.

Hết phần giày dép, bà lại chỉ tay qua gian bán quần áo may sẵn.

Thêm mười phút cho việc lựa kiểu và ướm sơ trên mình Thu Phong, họ đã chọn được năm bộ áo mặc nhà, hai quần jean và ba cái áo thun ôm đủ màu.

Việc lựa chọn khiến Thu Phong choáng ngợp. Nhưng cô cũng không kịp cảm nhận điều gì thêm thì bà đã hỏi về rồi.

Chuyến đi mua sắm tốn gần nửa tiếng. Khi về đến nhà, đồng hồ đã chỉ tám giờ rưỡi, cu Phong vẫn chưa thức. Bà Minh bảo cô lên phòng cất mớ hàng vừa mua.

Cất xong gói hàng, cô định trở xuống nhưng khi đi ngang qua phòng cu Phong, cô ngần ngừ một giây rồi đánh bạo đẩy cửa bước vào.

Cu Phong vẫn còn nằm co trên cái giường nhỏ. Phòng em được sơn bằng nhiều màu sắc nhưng không kém vui nhộn.

Phòng đầy đồ chơi đẹp và đắt tiền, những thứ đồ chơi mà suốt tuổi thơ cô chưa một lần được sờ đến. Tất cả mớ đồ chơi ấy đều được xếp ngăn nắp trên hàng kệ nhỏ sát tường.

Có một cái ghế dầu thấp sơn hai màu cam và xanh lơ ở góc phòng, Thu Phong kéo ra giữa phòng và ngồi thử. Cô cười nho nhỏ. Ghế của cu Phong cũng suýt vừa với cô đó chứ. Chỉ có cái tư thế ngồi hơi thấp hơn với dáng cô thôi.

Tiếng cười nhỏ của cô hình như đánh thức cu Phong dậy. Em trở mình rồi nhấp nháy rên mi kèm với một tiếng rên nhỏ. Thu Phong nhướng mày. Cô lắng tai nghe. Quả thật nhóc đang ư ư? rên hoặc càu nhàu gì đó.

Lạ lùng chưa. Sao nhóc lại rên rĩ nhỉ?

Cô bật cười gọi ngay:

- Cu Phong ơi! Thức chưa?

Sự lên tiếng của cô không ngờ lại làm cu cậu rên lớn tiếng hơn, và liền đó là dính kèm tiếng nấc như đang khóc. Thu Phong ngạc nhiên đứng dậy.

- Sao vậy Phong? Em đang nằm mơ à?

Cô đến bên giường lay nhẹ em. Ngờ đâu sự đụng chạm ấy làm em hét lên inh ỏi. Tiếng thét xé tai của em làm Thu Phong hốt hoảng đứng sững như trời chồng. Có tiếng chân sầm sập lên thang lầu, rồi cửa phòng mở ra với sự có mặt của dì Tư.

Dì kéo tay cô nói nhanh:

- Cô Hai, cô Hai ra ngoài đi. Cậu nhỏ không chịu cho ai đánh thức đâu. Cô Hai ra đi!

Cô luống cuống:

- Nhưng tại sao...?

- Cô mau ra đi. Không nghe tiếng động nữa thì cậu nhỏ mới chịu nín. Trời, sao lạ vậy? Thu Phong theo dì Tư ra khỏi phòng với vẻ ngơ ngác, kinh ngạc. Cu Phong vẫn nằm co rúm trên giường, mắt nhắm nghiền mà miệng thì cứ thét lên mãi.

Bà Minh chờ cô dưới chân cầu thang với vẻ mặt lo lắng. Cô chưa kịp nói gì thì bà đã bảo nhanh :

- Ta ra salon đi. Ta và cháu nói về vấn đề này.

Thu Phong ngồi phịch xuống salon mà cứ ngây người. Thần chí cô như bị tiếng thét kia làm lạc mất nửa phần. Bà Minh nhìn cô rồi lắc

nhẹ đầu :

- Trước sau gì ta cũng phải bàn về một số thói hư tật xấu của cu Phong cho cháu biết mà đề phòng. Tôi định lát trưa đợi nó ngủ sẽ có rộng thì giờ hơn. Ai ngờ cháu lại có ý muốn đánh thức nó.

Thu Phong lúng túng:

- Con xin lỗi. Con cứ ngỡ...

Bà Minh chất lưởi:

- Tôi không trách cháu. Chính tôi năm ngoái cũng bị nó hù muốn đứng tim với kiểu khóc thét đó.

- Nhưng tại sao... em lại có cái tật kỳ cục vậy hờ cô?

Bà Minh lắc đầu :

- Tôi cũng không biết. Tôi có nghe nói mẹ của cu Phong xưa kia hơi yếu thần kinh hay bị giật mình hoảng sợ mỗi khi nghe tiếng động lớn và thành linh. Nó có thai cu Phong vào thời mưa bão. Nên tôi suy đoán rằng có thể cảm giác sợ sệt sấm chớp của nó lúc đó ảnh hưởng đến thần kinh của cu Phong sau này.

Thu Phong hoang mang:

- Không ai có thể chữa cái bệnh này sao hả cô?

- Hình như Nguyên đã có đưa nó đi bác sĩ, nhưng ngoài chuyện chuẩn đoán là nó ốm yếu suy nhược, họ khuyên là bồi bổ và cho nó tập dần với tiếng động nhỏ trong lúc ngủ để đừng quá sợ hãi như thế.

- Vậy anh Nguyên có làm theo lời khuyên của bác sĩ không ạ?

Bà Minh nhún vai :

- Tôi cũng không biết. Nhưng nếu có thử có lẽ đã thất bại. Cách đây hai năm, nhà của nó là một căn nhà mặt tiền ở trung tâm thành phố , nhưng bây giờ lại dọn vào khu biệt thự mới yên tĩnh và ít người kiểu này thì cháu có thể hiểu nó đã thất bại trong việc săn sóc và chữa trị thẳng bẻ rồi.

- Chỉ có những lúc bé ngủ như vậy thôi phải không ạ?

Bà Minh gật:

- Theo như tôi biết là vậy. Trong lúc nó ngủ, cần phải thật im lặng. Phòng nó tuy nhỏ, nhưng thằng Nguyên đã cho thiết kế là phòng cất âm tốt nhất. Nó mặc tình ngủ đến bao lâu cũng được, chỉ khi nào nó dậy, nó kéo chiếc nhỏ để ba nó lên thay áo.

- Ba nó? - Thu Phong kinh hoàng - Anh Nguyên đi từ sáng sớm rồi mà cô?

- Tôi biết. Nếu không có ba nó, thì cũng không ai được vào, nó đợi chán sẽ ra ngoài, tí tê khóc thầm một chút sẽ khỏi.

- Khóc thầm? Ngày nào anh Nguyên đi làm cũng vậy sao ạ?

Bà Minh mỉm cười :

- Ủ. Cũng may là Nguyên nó thường nhận làm những công việc mà thời giờ không gò bó như công chức. Nó lại là cổ đông của công ty, nên việc đến muộn được chấp nhận vì nó cũng hay về muộn.

Bà Minh nhìn nét mặt còn vương nét bàng hoàng của Thu Phong, bà chép miệng:

- Tôi cần phải nói rõ với cháu là công việc của cháu thật không đơn giản. Sống chung suốt ngày đêm bên một đứa nhỏ khó chịu và lảm nhảm như cu Phong thì đến tôi cũng chịu thua. Nhưng tôi tin là cháu sẽ tìm được cách sửa đổi từ từ nó.

Thu Phong thần thờ gật nhẹ đầu. Chắc chắn cô sẽ cố gắng rồi, vì đâu còn cách nào khác. Không ngờ thằng bạn nhỏ của cô lại... ghê gớm như vậy.

Định thần lại một lúc, cô nhìn bà Minh :

- Cô có thể cho cháu biết thêm về những tật khác của em không ạ? Cháu muốn làm quen trước về mọi việc.

Bà Minh tươi nét mặt một chút:

- Cháu đã quyết định đổi mặt với chuyện này rồi à? Được, vậy để tôi liệt kê sơ cho cháu nghe nhé.

Bà hắng giọng:

- Về ngủ thì cháu đã biết rồi đó. Không được làm ồn. Về ăn có lẽ cháu cũng đã đoán ra. Không chịu ăn. Về tắm thì chỉ có ba nó đem nó vào tắm chung là tốt nhất, nếu không có ba nó thì phải chịu khó lau mình cho nó bằng nước ấm, mà thậm chí có khi nó cũng không chịu cho cởi áo để lau mình, cứ trần mình mà khóc thét kiểu như khi nãy thôi.

Thu Phong tròn mắt:

- Vậy anh Nguyên đi vắng nhà mất đến mấy ngày...

Bà Minh giải thích :

- Thỏa thuận chắc chắn là sẽ đón được cháu về nên nó đăng ký đi chuyến này, chứ trước đây chỉ cần kíp lắm nó mới đi xa, và chỉ đi cao lắm là hai ngày.

- Nhưng lần này anh đi đến mấy ngày lận.

Bà Minh gật đầu:

- Có lẽ nó muốn cho cô có dịp để thực tập thử hoàn cảnh, thật ra nó quyết định đi đại thôi, vì chuyến đi này quan trọng lắm đối với nó, cũng không biết cháu kèm được cu Phong không. Nhưng dù sao cũng có tôi ở đây, cháu đừng sợ. Chúng ta sẽ tùy tình hình mà định liệu.

Chưa bao giờ Thu Phong lại hiểu sâu sắc sự quý giá khi có mặt của

bà Minh ở cạnh cô lúc này, cô nhìn bà cảm động:

- Cháu cảm ơn cô. Mong cô giúp cháu.

Bà Minh cười nhẹ:

- Được, chúng ta cùng thử mọi cách thôi. À, còn thêm một tật nữa của nó mà tôi suýt quên kể. Thành cu Phong còn có tật là nó muốn gì thì không chịu nói với ai, nhưng nếu người ta làm trái ý nó, nó sẽ khóc. Và hễ khóc lâu quá mà người đó vẫn chưa hiểu ý, vẫn còn làm nó giận thì nó sẽ...

- Nó sẽ tức đến ngất đi?

Bà Minh lắc đầu:

- Không, không nặng đến như vậy, nhưng lại tệ theo kiểu khác, nếu vẫn không vừa ý, nó sẽ... tè ra quần.

Thu Phong kinh ngạc:

- Tè ra quần? Bốn tuổi rồi mà tè đại ra quần sao cô?

- Ủ, nó khóc chán rồi thì tè, mặc cho chỗ đó là chỗ nào, xung quanh là những ai, và đang có sự kiện trọng đại gì. Cho nên thằng Nguyên bị nó làm khổ sở lắm. Rất ít khi nó đi dự tiệc từng được. Mà công việc của nó thì phải cần ra ngoài giao tiếp mới tốt.

Bà nhìn cô rồi tiết lộ:

- Hôm Nguyên quyết định đi theo để đón cháu, tôi đã cản lại vì ngại chuyện này. Gì chứ một lễ hội cũng cần phải trang nghiêm, nếu nó lại lộ tật thì lại làm mất mặt gia đình bên ấy, làm phiền lòng cả mọi người.

Thu Phong chớp mắt nhớ lại:

- Nhưng hôm ấy em rất vui, không hề nhăn nhó gì, thậm chí lúc cháu trật chân té, em còn cười vui vẻ với cháu nữa.

Bà Minh cười gật đầu:

- Nó ngoan khác thường hôm đó là tại vì thằng Nguyên cứ rủ rỉ bên tai nó là đi xuống dưới đón cháu về chơi. Nó nghe đến tên cháu nên mới chịu yên đó chứ.

Thu Phong đáp ứng:

- Cháu... cháu thật sự được nó quý vậy sao?

Bà Minh đáp:

- Đúng là vậy đó. Tôi cũng có chút ngạc nhiên với điều này, nhưng có lẽ cháu đã khơi gợi được tò mò, thú vị của nó. Vì vậy tôi hết sức mong rằng cháu sẽ thành công trong việc sống chung và giáo dục nó tốt hơn.

Thu Phong im lặng. Bây giờ cô mới thấy hết được nỗi khó khăn của mình. Đành rằng cu Phong có chút cảm tình với cô, nhưng như vậy có đủ cho nó nghe lời cô không?

Nhớ lại lời hứa dễ dàng chắc chắn với bà Minh, với Nguyên hôm qua, cô thấy nặng nề làm sao.

Ồi, thằng nhóc có nước da trắng, nó đôi mắt tròn xoe, có giọng cười như chuông ngân kia ời, sao "chị" thấy quá khó khăn khi làm bạn với em như thế này.

Ngày đầu tiên, một ngày thất bại, và suýt mất hết hồn vía vì những tiếng khóc thét đến điếc tai. "Cu Phong ời, đã thức dậy rồi thì phải tỉnh chứ. Sao mà bèo nhèo giống chú heo anh cả trong chuyện chị Phong kể hôm trước quá vậy?"

Đêm thu

Chương 8

Ngày thứ tư

Ngồi trước gương, Thu Phong rẽ ngôi và tự thắt hai cái bím tóc. Cô vừa tắm mát sau khi chạy bộ một vòng quanh khu nhà.

Hôm nay đã là buổi sáng thứ tư rồi, và cô đang chuẩn bị một kế hoạch thử sức với chuyện đánh thức cu Phong.

Cột hai cái bím ngắn gọn gàng bằng hai sợi dây thun nhỏ, cô nheo mắt mỉm cười như tự động viên mình. Nhất định cô sẽ cố để đánh thức được em dậy.

Kế hoạch cô đề ra đã được bà Minh e dè đồng ý cho làm thử, không biết sẽ có kết quả như thế nào đây.

Nhưng dù cho thế nào, thì quá lắm cô cũng chỉ chịu nghe em khóc thét thêm lần nữa mà thôi, tiếng thét mà xem chừng đã quen thuộc với nhà này. Còn nếu thành công, cô sẽ tập cho em một thói quen khác, tốt hơn cái tật kỳ quặc cũ nhiều.

Đã hai hôm nay, trong khi dứt cơm cho em, cô tìm cách điều tra về chuyện "tiếng thét kinh hoàng" buổi sáng hôm trước. Phải kiên nhẫn tốn hết mấy ngày trời tỉ tê và phải khéo hỏi lắm em mới chịu thủ thỉ nói nguyên do.

Em bảo em kinh sợ tiếng động vì nghĩ tiếng động đó là do có "kẻ dữ" lén vào phòng em.

Thu Phong không biết kẻ dữ là kẻ nào. Đến khi đem chuyện hỏi bà Minh. Bà mới nhớ ra và bảo:

- "Kẻ dữ" à? Trong kinh thánh thường gọi kẻ ác, hoặc lũ quỷ xấu xa là kẻ dữ. Cu Phong xưa nay đâu có thường tiếp xúc với ai, nên có lẽ

kẻ dữ trong tâm tưởng nó không phải là một người nào cố định, mà chỉ là nó sợ hãi nên tưởng tượng ra thôi.

Đêm qua khi đưa em về phòng, cô đã ngồi bên giường kể cho em nghe một câu chuyện cổ tích. Thấy em có vẻ thích thú, cô đánh bạo hỏi:

- Cu Phong! Em có thích thay vì ba thì chị sẽ vào đánh thức em dậy không?

- Đánh thức? - Cu Phong tròn mắt không hiểu.

- Có nghĩa là chị sẽ như con gà mẹ trong câu chuyện cổ tích chị vừa kể đó, sáng sớm đánh thức đàn con của mình dậy để đi kiếm mồi.

Anh nhóc chớp chớp mắt:

- Vậy chị Phong nói... nói.

Cô cười gật đầu :

- Phải rồi, chị sẽ nói: "Cúc cúc, cúc cúc, các con ơi! Dậy đi, sáng rồi".

À quên mất, chị phải nói là: "Cúc cúc, cúc cúc, cu Phong ơi! Dậy đi, sáng rồi", có được không?

Cu Phong cười toe khoái chí khi nghe có cả tên mình trong đó. Nó mím mím để cô hỏi đến hai ba lần mới gật đầu, nhưng còn giao hẹn rằng trong cái câu cúc cúc đó phải có tên nó.

Thu Phong bật cười gật đầu:

- Tất nhiên rồi, bởi vì chị đâu có gọi gà con, chị gọi cu Phong mà, cho nên phải có tên của em chứ, phải không?

Thế rồi cô dạy em thò tay móc ngoéo giao ước là nghe câu gọi đó thì em không cần sợ kẻ dữ, vì có mặt chị Phong thì chẳng có kẻ dữ nào dám ở trong phòng đòi bắt em nữa. Thu Phong nắm rõ lợi thế này, vì cô đã dò ra trong mắt của em, "chị Phong oai phong và bản lãnh ghê lắm".

Có thật là mình có bản lãnh không? Thu Phong nhìn vào gương và lè lưỡi.

Cô biết mình chẳng có bản lãnh cao siêu gì hết, nhưng thú thật là nếu trong phòng em có kẻ dữ nào xuất hiện thật, thì cô cũng sẽ như gà mái tơ, giơ nanh vuốt ra mà chống trả với con diều hâu tới cùng để bảo vệ lũ con yếu đuối của mình. Chỉ có vậy thôi. Vì cu Phong vốn là bạn nhỏ của cô mà.

Đồng hồ chỉ bảy giờ rưỡi. Đúng giờ mình chọn rồi. Cô xuống dưới nhà. Bà Minh đang ngồi dưới phòng khách, vừa thấy cô, bà đã lăn xe tới:

- Thu Phong, tôi định nói với cháu, mình có thể đổi lại là tám giờ rưỡi mới thử được không?

- Sao vậy cô?

Bà bồn chồn:

- Bảy giờ tôi sợ hơi sớm đối với nó. Nó đã ngủ quen đến chín mười giờ.

Thu Phong nhìn bà ngại ngùng đáp:

- Cháu cũng biết làm lần đầu mà như vậy thì hơi khó, nhưng bảy giờ rưỡi đối với nhiều đứa nhỏ cũng không là sớm đâu. Nếu mình có thể đánh thức cu Phong dậy bảy giờ rưỡi mỗi ngày thì mai mốt em mới có thể tập dậy đến trường như mấy đứa trẻ khác.

Thấy Thu Phong có vẻ kiên quyết, bà Minh im lặng rồi gật đầu:

- Thôi được. Cháu cứ thử với bảy giờ rưỡi vậy. Hy vọng là thành công.

Thu Phong nhoẻn cười:

- Cháu sẽ cố.

Để bà Minh ngồi dưới với ánh mắt trông chờ, cô trở lên lầu. Dừng trước phòng chú nhóc vài phút để lấy bình tĩnh và dũng khí, cô mở nhẹ cánh cửa ra.

Ánh sáng nhạt của nắng sớm đã len vào phòng, nhưng cu Phong vẫn nằm co ro trên giường. Thu Phong đứng lặng ngắm cái dáng nhỏ bé đó vài phút, cô nhẹ bước đến bên cạnh:

- Cúc cúc, cúc cúc, cu Phong ơi! Dậy đi, sáng rồi!

Giọng cô êm và mượt như thế, vậy mà tác dụng lại phản nghịch.

Cu Phong giật mình rồi bắt đầu trở mình nhăn mặt rên rĩ. Thu Phong cau mày lo lắng. Cô cố êm giọng gọi lại lần thứ hai, thứ ba, nhưng anh nhóc cứ oằn người giữa đồng mền gối và bắt đầu chuyển qua tiếng nấc nho nhỏ.

Kịp hiểu ra là em sẽ khóc thét, cô ngồi đợi luôn lên giường và cầm lấy bàn tay đang bấu lấy chăn nệm của em:

- Cu Phong! Là chị đây. Chị Phong đây mà. Em dậy đi. Cu Phong!

Cu Phong giờ đây có lẽ không cần biết ai là chị Phong, em quấy đập lung tung vào người cô và bắt đầu khóc thét lên.

Nhăn mặt chịu đựng những cái đập và cả tiếng thét vang trời ghê gớm kia, cô nghiêng rặng xóc em ngồi dậy và ôm chặt lấy người em.

Lay thân em, cô kêu lên:

- Cu Phong, là chị Phong đây mà, không có ai đâu. Không phải kẻ dữ đâu, là chị Phong của em mà.

Cô phải lay và gọi đến mấy lần, tiếng thét mới tắt hẳn. Người em dịu lại và cuối cùng đã chịu nép trong lòng cô với tiếng thút thít nho nhỏ.

Ôm lấy em, cô vỗ về và nói dịu dàng:

- Đừng sợ cu Phong, có chị ở đây rồi. Sáng hẳn rồi kìa. Em thử mở mắt nhìn coi.

Mắt cu cậu vẫn nhắm nghiền, nhưng tay đã vòng ôm người cô và trong khi cô nói, tiếng thút thít có vẻ ngưng lại một chút như để đủ thì giờ lắng nghe.

Thu Phong cười thầm. Vậy là bắt thóp yếu điểm của chú rồi nhé.

Thật ra ngay từ tiếng gọi đầu, cô đoán là cu cậu đã bị đánh thức rồi, nhưng có lẽ vì quen tật nhõng nhẽo và thêm tính nhát nhúa sợ hãi, nên cứ nhắm tịt mắt mà la hét vung vít như cổ tật thôi.

- Nào chú Phong, cúc cúc, cúc cúc, trời sáng rồi. Sao mấy chú gà đã dậy kiếm mồi còn chú Phong thì vẫn còn chưa chịu mở mắt như vậy? Cô cười nhỏ:

- Chà! Hôm nay nắng đẹp ghê, chị Phong đang định rủ cu Phong ra sân tưới cây, vậy mà cu Phong vẫn còn ngủ nướng. Tính sao bây giờ? Chả lẽ đành xuống rủ bà cô?

Mắt nhấp nháy như phát chút tín hiệu, em lí nhí nói gì đó, cô ghé sát tai vào miệng em ngạc nhiên:

- Ủa, cu Phong ngủ còn mơ cái gì vậy ta?

- Bà... bà cô không có... tưới cây được... - Chú chàng lâu bầu.

- Tại sao?

Vẫn cái giọng cầu nhàu như hờn dỗi giải thích:

- Bà cô... mắc ngồi xe.

Thu Phong làm điệu bộ sửng sốt:

- Ủa vậy sao? Ừ há! Bà cô ngồi xe không đi được, vậy thì ai tưới cây với chị Phong đây?

- Khu phong!

- Chà, là khu phong à? Vậy còn không mau dậy?

Cuối cùng thì cu cậu đã chịu mở mắt. Sau vài giây chớp chớp như lạ lùng với gương mặt của cô sát bên. Thu Phong vuốt mũi em cười:

- Bây giờ đã dậy rồi, giỏi quá! Vậy thì cu Phong thích chị Phong lấy kem cho em đánh răng, hay thích dì Tư lấy?

- Chị Phong.

Cô gạt đầu đỡ em ngồi dậy:

- Vậy chị lấy kem trét vô bàn chải nhé. Em theo chị đi.

Nhóc lồm cồm bò xuống giường trong sự uể oải, Thu Phong vừa xếp mền gối cho em vừa cười ngạo bộ mặt say ngủ của em.

Đưa tay dụi dụi mắt, chú chàng như không muốn mình giống cái chú heo biếng lười kia.

Xếp xong mền gối, cô quay người định dắt tay em đi thì cu Phong đã khựng lại.

- Gì vậy cu Phong?

Nhóc chỉ cái ghế thấp sơn hai màu của nó.

- Ủ, là ghế của em, chị biết rồi – Cô gật - Chị cũng có ngồi thử rồi, không vừa với chị gì hết.

- Chị Phong ... cầm ghế.

- Cầm ghế? – Cô ngạc nhiên - Chị cầm ghế làm gì? Mình vô phòng tắm đánh răng mà.

- Chị Phong cầm ghế chứ. – Thằng nhỏ vẫn chỉ tay lập lại.

Thu Phong chắt lưỡi. Thôi kệ vậy. Cầm ghế thì cầm ghế, chắc là cầm ghế cho nó đứng xúc miệng đây mà. Nhưng có điều cái ghế này nhỏ xíu, nó có đứng kiềng chân cũng đâu có đủ chiều cao với tới lavabo? Nhưng thắc mắc chỉ là thắc mắc thôi, anh bạn nhỏ của cô hà tiện lời nói thấy mờ, anh ta cũng đâu có biết diễn tả hay giải thích được gì. Xách luôn cái ghế nhỏ vào phòng tắm cuối hành lang, cô trợn mắt khi nhóc chỉ tay vào bồn tắm ngụ ý bảo cô đặt ghế trong đó.

- Cu Phong ...Ngồi trong bồn tắm súc miệng à?

Nhóc gật. Cô ngạc nhiên:

- Ai dạy cu Phong như vậy?

- Ba.

Cô nhướn mày. Thì ra là...."cậu Hai". Cậu tập cho con thêm một tật lạ mà cô Hai không biết chứ. Tự dưng lại có chuyện đem cái ghế bỏ vô bồn tắm để đánh răng. Kỳ khôi không?

Bồn tắm màu xanh ngọc thật đẹp. Chính cô mấy ngày rồi cũng chưa có can đảm tắm vậy mà cu nhóc lại chễm chệ ngồi trong đó đánh răng. Sang chưa kìa?

Cô chắt lưỡi ăm chú nhóc vào bồn và để chú ngồi yên trên ghế, cô lẩm bẩm:

- Thôi được, trong bồn thì trong bồn. Có nuôi cá đâu mà sợ cá ngáp trúng bọt kem.

Cho "cậu nhỏ" ngồi yên trong ghế rồi, cô quay lại hứng ca nước, lấy kem trên bàn chải đánh răng nhỏ xíu rồi đưa cho em:

- Nè, cu Phong, đâu, em đánh răng thử chị Phong coi em có giỏi không?

- Còn của chị đâu?

- Chị cái gì?

- Bàn chải chị Phong?

Cô cười:

- Chị đã....

Ngưng bắt câu giải thích. Thu Phong ngẩn người ra ngồi nhìn xuống đôi mắt mờ tròn thắc mắc và cái bàn chải chờ đợi của nhóc, cô nhướn mày đứng dậy:

- Ủ há, chị Phong cũng phải đánh luôn.

Trét kem lên cây bàn chải vẫn còn chưa khô của mình, cô chắt nhẹ lưỡi:

- Làn nữa cũng có sao, sạch răng hơn cũng tốt mà, phải không cu Phong?

Thế rồi ngồi lên thành bồn, cô nhìn chú nhóc:

- Nè, chị cũng đã có kem, có bàn chải rồi, mình bắt đầu nhé. Một, hai, ba.

Tiếng bàn chải cọ nhẹ vào hàm răng khênh của cô và hàm răng sữa nhỏ xíu của nhóc nghe như khúc dao đầu của một bài hát tươi vui nào đó, giống như khúc dao đầu của một ngày mới, một ngày mà tiếng khóc thét kinh dị kia tạm thời bị đẩy lùi.

Sau một hai ba chà răng đến một hai ba phụ bọt xuống bồn. Chà, cái trò súc miệng trong bồn tắm này cũng làm Thu Phong cảm thấy thích thú. Súc miệng bằng nước sạch, phun cái phèo xuống bồn bóng loáng. Khoái ghê! Thích còn hơn phun xuống cái lavabo trên kia nữa. Rửa mặt mũi sạch sẽ, hai chị em nhìn nhau rồi nhe răng cười vui vẻ:

- Xuống dưới nhà ăn sáng, chịu không? Chị sẽ đút cho em ăn.

Nhóc gật đầu rồi giơ hai tay ra. Thu Phong ẵm nhóc ra khỏi bồn. Với tay vào xách cái ghế, quay lại, đã thấy cu cậu níu vạt áo cô.

- Gì đó cu Phong?

Cu Phong lại giơ tay ra. Cô tròn mắt nhìn em như không hiểu:

- Muốn chị cho em xách ghế phụ à?

- Không phải, chị Phong cồng em.

- Cồng em.

Thu Phong tròn mắt định nói thì nhóc đã tuyên bố như để trám miệng cô lại:

- Đánh răng xong, ba cũng cồng em.

Lại là ba? Thu Phong lỗ mắt nhìn thẳng nhóc. Ba em là ông kẹ nào vậy? Cứ bộ ba em làm là chị Phong cũng phải làm theo sao?

Định từ chối, nhưng nghĩ đến thắng lợi gian khổ vừa đạt được, và thấy đôi mắt tròn xoe, đôi tay dang ra chờ đợi của em, cô đành thở dài gật đầu:

- Ừ, thôi được, chị sẽ cồng em xuống.

Đưa lưng hứng lấy ông trời con, cô lằm bằm:

- Nhưng nói trước là thỉnh thoảng thôi đó. Ngay cả hồi còn nhỏ, ba cưng tở nhất, vậy mà cũng chỉ thỉnh thoảng mới cồng tở ra thăm vườn. Đáng tở đã nhỏ thó thế này mà “cậu” cứ nhõng nhẽo đòi ẵm với cồng thì làm bạn bè với cậu, tở thiệt thòi quá xá.

Nhưng mặc cho cô làu bàu hay lằm bằm, cu Phong phía sau vẫn ngoan ngoãn tì cằm lên bờ vai gầy của cô theo nhịp chân xuống

thang.

Ngay dưới chân thang vẫn là bà Minh, và lấp ló cửa bếp là dì Tư. Ánh mắt bà Minh như vui mừng khi thấy cảnh Thu Phong cồng chú nhóc ghê gớm kia xuống được. Bà mỉm cười, cô nhìn bà, cũng hãnh diện nhoẻn nụ cười thật tươi. Chứ gì nữa, cũng trên mình lấm cô mới như hôm nay, may mà đã thành công.

Hôm ấy, Thu Phong rất vui. Và không chỉ mình cô, bà Minh và dì Tư cũng chia sẻ niềm vui ấy với cô qua những đôi mắt sáng lấp lánh như khuyến khích và ủng hộ.

Hôm ấy buổi sáng cô và em chơi tưới cây. Những tràng cười của em ngân lên như tiếng reo phong linh thật ngộ.

Chơi đùa dữ quá, ướt cả áo, cô lại có dịp tập tắm cho chú nhóc. Cũng hơi khó một chút vì chú cứ bắt cô tắm chung. Phải viện hết mọi lý do ngô nghê, cô mới thoát được cái lệ quái quỷ mà Nguyên để lại. Tắm xong, tóc tai gọn ghẽ, cô dẫn chú nhóc ăn trưa. Bữa cơm đặt thành quả cao hơn mọi hôm trước, vì có lẽ vui đùa làm chú hơi đuối sức, nên cô cứ vừa kể chuyện, vừa dứt thì chú cũng há miệng đớp. Dù tất ngậm cơm vẫn chưa bỏ được nhưng Thu Phong tạm cho mình thành công hơn hôm qua vì em đã chịu ăn gần hết chén cơm với canh rau đậu và thịt xay, thực đơn của bà Minh.

Một ngày trôi qua, không cực nhọc như ba ở quê nhà, nhưng lại mệt tâm trí vì nỗi nhọc nhằn khác.

Nhưng dù gì, Thu Phong vẫn vui vẻ và cố tìm cách để có thể làm tốt hơn vai trò của mình. Vì thật sự cô yêu mến cu Phong, thật sự muốn chứng minh hết khả năng nhỏ nhoi của mình vào công việc vừa thú vị, vừa khó khăn này.

Ngày hôm ấy, cô mở cuốn sổ tay của mình và lại những gì ghi chép. Và lật cuối trang, cô nắn nót từng chữ:

“Ngày... tháng...

Đánh thức em dậy vào lúc bảy giờ rưỡi, thành công bước đầu. Bảy điểm. Cố lên nhé Thu Phong!”

Đêm thu

Chương 9

Ngày thứ năm.

Nguyên về nhà vào buổi chiều, khi hai Phong đang say sưa chơi với đồng đồ chơi giữa phòng.

Đã nghe tin tức qua điện thoại mỗi ngày và vừa nãy ở dưới nhà, cô Minh cũng có vấn tắt kể anh nghe tình hình chuyển biến khả quan của cu Phong, nhưng có ở cửa phòng con nhìn trộm vào, anh mới thấy quả thật cô gái trùng tên với con anh kia là một vị thần thể kỷ này.

Chẳng biết vị thần gió mùa thu kia dùng cái đũa thần nào mà mới gõ có vài ngày, cục cưng mè nheo của anh đã tươi tỉnh ngồi chơi với mấy cái xe tăng, tàu bay và mấy chú lính nhĩ.

Xưa nay mấy món đồ chơi này, hoặc là của Nhã mua tặng cho cu Phong, hoặc là của anh khuân về những lúc đi siêu thị. Có cho nhiều chất đầy các ngăn kệ, nhưng có bao giờ nó để mắt đến đâu.

Vậy mà bây giờ hãy nhìn coi miệng nó đang líu ríu nói gì đó với Thu Phong, trong khi vẫn bò theo vòng vòng với cái xe tăng chạy pin, thỉnh thoảng lại nhái âm thanh của chiếc xe nghe thật ngộ.

Còn người bạn lớn của nó, cô cũng ngồi bệt xuống hăm hờ lắp pin vào một batman và nhấn nút khởi động, để người dơi đi những bước hùng dũng và nói câu quen thuộc “chào bạn, tôi là batman”. Mắt cô nhỏ cũng lấp lánh niềm vui, cô khác gì chú nhóc con anh đâu.

Đứng ngắm chưa dám lên tiếng vì sợ phá hỏng giây phút vui chơi xuất thần của con.

Nhưng dù sao linh tính con gái cũng có phần bén nhạy, Thu Phong đang chơi, chợt ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa. Thấy bóng anh miệng cô há ra kinh ngạc.

Nguyên định đưa ngón tay lên suýt nhẹ nhưng lại không kịp, cô đã vụt reo lên vui vẻ:

- Ý, ba về cu Phong ời. Ba về kìa.

- Ba?

Chú nhóc ngơ ngác đứng lên, rồi theo tay chỉ của Thu Phong, chú nhìn ra cánh cửa lúc này đã mở rộng.

Nguyên đặt hành lý xuống sàn và ra rộng càn tay đón con. Cu Phong hét lên mừng rỡ và chạy đến ngã áp vào lòng anh. Kiểu biểu lộ tình cảm này thật sự làm anh thú vị.

Bước hẳn vô phòng, anh vui sướng khi nghe con nhõng nhẽo:

- Ba đi đâu vậy? Lâu quá chừng.

Anh cười, cọ cằm lên đầu con:

- Vậy cu Phong có nhớ ba không?

- Có. – Cu Phong cười ngất thích chí.

- Nhưng con có bạn chơi chung rồi mà. Ba đã đem chị Phong về chơi chung với con đó thôi.

Cu Phong cười:

- Chị Phong là ... chị Phong. Ba là... ba mà.

Nguyên tròn mắt cười:

- Chà, cũng biết lý sự chút đỉnh rồi à.

Quay qua Thu Phong đang thu dọn lại đồng đồ chơi ngổn ngang, Nguyên hắng giọng vui vẻ:

- Chào em.

Cô chỉ cười gật đầu thay câu chào.

- Cu Phong không làm em ... mệt chứ?

Thu Phong nhướn mày. Anh mà ở tình thế của tôi thử xem có mệt hay không. Nhưng chỉ là nghĩ vậy thôi, câu trả lời của cô cũng lịch sự chán:

- Hơi mệt chút thôi.

Nguyên khều nhẹ chóp mũi con:

- Đó, thấy chưa, ba nghe nói con làm chị Phong sợ hết hồn mấy bữa đó.

Nhìn vẻ mặt ngệt ra biết lỗi của nhóc, anh hăm dọa:

- Nè, ba nói trước nhé, ba đem chị Phong về chơi với con rồi, nếu con làm chị Phong giận, chị Phong bỏ đi thì đến chừng đó ba không làm sao tìm chị về lại cho con đâu, hiểu không?

Đang xếp đồ chơi vào kệ, Thu Phong lắc nhẹ đầu. Lại hăm he con nữa rồi. Đã thằng con hay sợ mà "ông cha" cứ hăm hoài thì tới tết cũng không trị dứt căn bệnh sợ hãi vu vơ của nó.

Thu dọn xong cô định rút lui êm thì bị cu Phong phát hiện. Nó kêu tên cô bằng một cái giọng như ngạc nhiên pha chút trách móc.

Nguyên quay lại cười trừ:

- Chắc là tạm thời em phải ở đây một chút rồi, vì cu Phong mới nghe tôi dọa em bỏ đi, nên nó tưởng là em đang định đi thật.

Thu Phong đành gãi ót quay vào. Anh ta dọa con, còn cô lãnh hậu quả. Ngán chưa!

Ngồi xuống giường con. Nguyên hỏi đủ thứ chuyện. Cu Phong có lẽ rất vui nên cu cậu hứng chí kể chuyện này chuyện kia bằng những câu ngắn ngắn và hơi cà lăm.

Nguyên hỏi từ chuyện ăn của con sang đến chuyện chơi. Dù rằng mỗi tối anh gọi điện về, đã nghe báo cáo tin tức đầy đủ, nhưng anh vẫn thích nghe lại tin ấy từ giọng trong vắt của con.

Rù rì với ba một lúc, anh nhóc chuyển qua nói nhỏ vào tai ba nó điều gì đó làm ba nó tròn mắt rồi phá ra cười sặc sụa.

Đang lật giở những trang chuyện tranh, Thu Phong nghe tiếng cười, nhưng cô không biết rằng tiếng cười của hai cha con là đang nói nhảm vào cô.

Nếu mà hiểu ra cu Phong đang thắc mắc với ba nó sao cô tắm cho nó nhưng lại không chịu cởi áo vô bồn tắm chung như ba nó, thì ắt hẳn cô sẽ trợn mắt mà phóng ra khỏi phòng rồi, mặc tình cho hai cha con họ thắc mắc với nhau.

o O o

Nguyên đang nói chuyện với bà Minh trong phòng khách thì Thu Phong đi xuống. Anh quay qua cười:

- Nó ngủ rồi hả Thu Phong?

- Dạ.

Ngồi xuống ghế đối diện, cô cầm cuộn chỉ len của bà Minh và tiếp tục giúp bà cuộn lại thành một cuộn nhỏ.

- Nghe nói cu Phong đã chịu ăn nhiều hơn một chút em đã tập cho nó hai bữa nay dậy đúng giờ.

Gỡ tép chỉ len, cô mỉm cười:

- Cũng may mà em cũng chịu dậy. Sáng nay cu Phong đã giỏi hơn, tôi chỉ gọi có mấy câu.

Nguyên nhìn cô thán phục:

- Em hay thật đó, có biết không, nhiều người đã thử vào phòng nó tập đánh thức như em, nhưng rốt cuộc ai nấy đều chạy ra với bộ mặt xanh lè thất thần.

Thu Phong bật cười:

- Hồn vía chắc bị tiếng thét kinh dị của nhóc làm tản mát mất chứ gì?

Nguyên gật:

- Đúng là vậy. Cho nên tôi mới thật sự phục em khi chỉ mới mấy ngày mà em đã thành công như vậy. Từ chuyện ăn đến chuyện ngủ, đó là còn chưa kể đến chuyện cũng chơi đùa với bé.

Cô đỏ mặt nhớ cảnh mình cũng ham chơi mấy thứ nhồi pin đó để bị Nguyên bắt gặp, cô liền phân trần:

- Tại... tôi thấy đồ chơi nhiều nên....

Nguyên cười ngắt lời:

- Tất cả đồ chơi ấy nếu thích em cứ việc chơi chung với cu Phong, tôi có ý gì đâu mà ngại. Chơi đùa như vậy tôi thích hơn là rủ nó nghịch cát như hôm nào.

Thấy cô ngượng, anh hắng giọng:

- Thật tình mà nói, tôi còn nợ em một lời cảm ơn.

Cô cụp mắt xuống:

- Tôi có làm gì đâu. Cô Minh chỉ, rồi thêm cu Phong cũng chịu nghe lời.

Bà Minh mỉm cười:

- Nhưng nếu không có cháu thì tất cả đều bó tay. Kỳ này Nguyên nó

đi kiểu đó là hơi liều, nhưng may mà có cháu nên cu Phong cũng không để ý chuyện thiếu vắng ba nó mà khóc nhè bỏ ăn như hồi trước.

Nguyên chất lười:

- Thấy nó ngoan như vậy tôi mừng lắm. Mong là em tiếp tục giúp tôi.

Cô cười gật đầu. Bà Minh nói:

- Tôi đang nói khi này Nguyên để cháu đỡ cu Phong ngủ là đúng lắm, vì mai này Nguyên nó công tác dài hạn, cháu sẽ lo trọn chuyện này. Thèm quần quít con một ngày thì chỉ làm khổ cháu lúc không có nó thôi.

Thu Phong ngưng tay nhìn qua Nguyên:

- Anh sắp đi xa à?

Nguyên gật:

- Thứ ba tuần sau tôi đi.

- Trong bao lâu?

- Mười hai ngày – Anh đáp.

- Gần nửa tháng lận? – Cô tròn mắt ngạc nhiên.

Nguyên nhìn cô phân trần:

- Chuyến đi này cũng quan trọng lắm. Chắc là... lần này em cũng có thể lèo lái được.

Thu Phong nhún vai cười trừ:

- Không được thì cũng phải được thôi.

- Vậy thì tốt lắm. – Nguyên cũng cười. – Có cô giúp em mà, đừng lo.

Thu Phong gật đầu rồi cầm cuộn chỉ lên gỡ tiếp.

Có tiếng reo của máy điện thoại đặt kê bên. Nguyên quai tay sang nhắc máy. Không biết đầu giây bên kia ai đó nói gì mà anh cười nhỏ:

- Phải, anh đây, anh mới về. Sao em biết anh về mà gọi hay vậy?

-

-Ồ, vậy hả. Chà, không ngờ trợ lý của anh lại friend với em như thế.

-

-Đâu có, chỉ nói chuyện với cô thôi. Đang bản về cu Phong đó mà.

Bà Minh nhướn mắt nhìn anh rồi khẽ liếc sang Thu Phong. Cô đang giúp bà gỡ cuộn chỉ len một cách vô tâm.

Những cú điện thoại kiểu này trước đây bà Minh đã từng nghe qua.

Bà biết người ở đầu dây bên kia là ai. Nhưng chuyện Nguyên đem Thu Phong về chăm con để anh rảnh chân hện hò với cô gái ấy làm bà tự dưng cảm thấy bức dọc và có một điều gì đó như khó chịu.

Nguyên vẫn say sưa đàm thoại qua máy:

- Được rồi, đợi chút anh đến, tất nhiên là có quà cho em nữa.

-

- Ủ, rồi, chờ anh chút thôi. Bye!

Anh bỏ máy xuống quay lại với bộ mặt tươi tỉnh. Bà Minh háng giọng:

- À, đang định hỏi con còn chuyện sắp đặt cho việc đám cưới thế nào, con bàn luôn cho Thu Phong để con bé biết mà liệu.

- Đám cưới? – Nguyên sững sốt.

Câu nói của bà Minh làm Thu Phong cũng ngẩng lên nhìn.

Bà Minh điềm tỉnh hỏi:

- Không phải là con đã có hẹn với nhà của Thu Phong hai tháng sau sẽ phát thiệp làm đám cưới trên này sao?

- Cháu....

Nguyên ngập ngừng nhìn bà, rồi nhìn qua Thu Phong. Anh lựng khựng một lát rồi bật cười xòa:

- Sao cô lại nhắc con ngay lúc này? Cô cũng nghe rồi đó, con đã có hẹn. Hôm khác sẽ bàn sau.

Bà Minh vẫn cương quyết:

- Hẹn gì thì cô nghĩ con cũng cần phải nói cho xong ý của con đi đã.

- Ý của con...

- Thu Phong ở đây chỉ mới mấy ngày nhưng cô xem tình hình thì cu Phong đã có chuyển biến khá hơn một chút rồi.

Nguyên lúng túng:

- Con... hiểu ý cô, nhưng mà....

Bà Minh lạnh lùng:

- Nếu có chuyện gì cản trở, thì tốt nhất con đem cái “nhưng mà” đó ra nói cho Thu Phong biết thì đúng hơn là nói cho cô.

Hai người đối thoại với nhau, Thu Phong chỉ nghech mặt nghe mà không hiểu gì cho lắm. Đại khái cô chỉ biết dường như bà Minh đang hỏi Nguyên chuẩn bị cho đám cưới, còn anh thì lừng khừng vì chuyện vì đó.

Cô không để ý đến chuyện anh lừng khừng, mà lại ngạc nhiên vì kiểu thúc hối của bà Minh. Sao bà lại có vẻ quyết liệt với chuyện này dữ vậy? Đám cưới hay không thì cô cũng đã ở đây rồi. Có gì khác thường mà phải phô trương nữa đâu?

Ngần ngừ suy nghĩ mất một lúc rồi quay qua cô, Nguyên giải thích:

- Ý tôi là đợi vài tháng nữa công việc của tôi tạm ổn định thì chúng ta tính chuyện này, nhưng cô Minh thì muốn sớm được rõ ràng.

Bà Minh xen vào:

- Đúng vậy, vì con gái, nhất là trường hợp của Thu Phong thì càng cần cái lễ cho rõ ràng để dây dưa không tốt.

Nguyên gượng gạo hỏi Thu Phong:

- Ý em thế nào?

Cô nhìn cả hai người và lúng túng lắc đầu:

- Tôi.... không biết nữa. Tôi không có ý kiến. Anh cứ làm theo những gì anh thấy đúng và cần thiết là được rồi.

Vẫn bà Minh chen vào:

- Điều đúng và cần thiết đó là tính ngay từ bây giờ, vì hai tháng cũng qua mau lắm có khi đến lại không kịp.

Nguyên nhướng nhướng mắt lặng thinh. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi háng giọng nói:

- Thật ra dạo này con công việc túi bụi nên....

Bà Minh ngắt lời:

- Nếu con quá bận thì cô lại rảnh rồi. Cu Phong đã có Thu Phong chăm lo làm bận rồi, cô không có việc gì nhiều. Vậy cháu cứ giao việc chuẩn bị hôn lễ cho cô, cô sẽ tìm cách lo chu toàn.

- Con....

Nguyên nhăn mặt định nói gì đó, nhưng thấy vẻ nghiêm nghị của bà Minh, anh đành thở ra:

- Thôi cũng được. Tùy ý cô, nhưng.... Xin cô giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng nhiều quá.

Bà Minh cười nhẹ:

- Dĩ nhiên rồi, cô cũng muốn khỏe mạnh để còn dự lễ cưới chứ.

Thu Phong liếc thấy Nguyên có vẻ không vui. Trán nhăn nhăn như đang gặp chuyện khó nghĩ, anh ngồi đó với vẻ mặt trầm ngâm.

Bà Minh tăng lờ về mặt anh, bà quay qua nói chuyện với cô về mấy cuốn sách tâm lý trẻ bà mua cho cô và việc đổi thực đơn cho cu Phong. Hai người còn đang bàn tính, Nguyên ngồi cạnh cũng dần dể tai lắng nghe.

Được một lúc, chợt anh giật mình nhìn lại đồng hồ rồi kêu lên:

- Ái chà, quên mất.

Hấp tấp đứng lên, anh nói nhanh:

- Con có hẹn, phải đi đây. Cô và em Phong cứ nói chuyện vui về.

Bà Minh gật đầu nói vọng theo bóng anh:

- Được rồi, lỡ hẹn thì cứ đi. Nhưng gì mình hứa hẹn tất nhiên nhớ và làm cho tốt.

Khi còn một mình với bà, Thu Phong rụt rè thắc mắc:

- Cô nói... anh Nguyên à?

Bà Minh nhìn cô mỉm cười:

- Tất nhiên là nói với nó rồi.

- Tại cháu nghe.... câu đó giống như... một câu khuyên cáo vậy.

Bà Minh nhướng mày nhìn Thu Phong. Gương mặt cô vẫn khờ khạo

chưa hiểu ra, nhưng sự nhạy bén tiềm ẩn có lẽ đã giúp cô mang máng thấy điểm khác lạ rồi đây. Bà gật gù:

- Thật ra cháu chỉ khờ khạo non nớt vì ở quê ít giao tiếp thôi. Chứ cháu cũng là một cô gái thông minh và khá nhạy cảm đó chứ. Chưa kịp để Thu Phong hiểu sâu xa về lời nhận xét ấy, bà đã hắng nhẹ giọng:

- Có sự đồng ý của Nguyên rồi, vậy bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ hỏi giáo xứ gần đây để xin cho cháu theo học đạo.

Bà tính toán một chút rồi nói:

- Có lẽ cháu phải học vào sáng sớm hoặc vào chiều tối, để nếu không có Nguyên ở nhà, cu Phong cũng không mè nheo vì thiếu cháu.

Thu Phong ngạc nhiên:

- Học đạo? Học đạo gì hả cô?

- Ý tôi là học giáo lý để cháu theo đạo.

Thu Phong ngơ ngác:

- Nhưng... sao cháu lại phải học đạo?

Bà Minh cười giải thích:

- Bởi vì nhà này vốn có đạo. Nếu làm lễ cưới, nhất định phải làm lễ ở nhà thờ. Cháu theo đạo sẽ tốt hơn cho chuyện cưới hỏi này.

Thu Phong hiểu ra, cô ngập ngừng một lúc rồi hỏi bà Minh:

- Nhưng....sao cháu thấy anh Nguyên dường như chưa muốn làm lễ cưới đó bây giờ đâu cô.

Bà Minh nghiêm mặt:

- Nó không muốn cũng phải làm.

Bà nhìn cô lắc đầu:

- Thật ra khi nãy cháu cũng thật ngốc khi trả lời buông xuôi như thế.

Ngần ngừ một chút rồi bà nói thẳng thắn:

- Tình hình hiện giờ người cần một cái lễ cưới là cháu chứ không phải là nó nữa. Cháu lại nói tùy nó thì có đến tết cũng chưa đâu vào đâu.

Chuyện nói về Nguyên làm cô ngỡ ngàng. Nghe theo ba, cô vẫn luôn tin tưởng anh tuyệt đối, nhưng theo như ẩn ý của bà Minh, Nguyên cũng không tốt lắm như cô tưởng.

- Anh Nguyên....

Như hiểu sự hoang mang của cô, bà Minh chắt lưỡi:

- Nguyên nó không phải là người xấu nhưng... có nhiều việc mình phải đưa ra ý kiến, chứ nó... bận nhiều công việc quá. Mà lơ là chuyện này, thì cháu sẽ ăn nói làm sao nếu một mai về thăm lại quê người ta hỏi về thân phận của cháu trong nhà này.

Thu Phong sửng ngời. Cô bắt đầu hiểu về tình trạng lỡ dở của mình. Ủ, đúng rồi, má cô thì chỉ nghĩ đến gán phép được cô là có cơ hội khất nợ, ba cô chỉ tin tưởng vào người con trai của bạn cũ, còn cô.... Chao ơi! Cô thì vẫn tỏ ra ngốc nghếch quá chừng.

Cô bàng hoàng ngẩng lên nhìn bà Minh:

- Cháu thật tình không nghĩ ra điều này. Cám ơn cô đã nhắc anh Nguyên dùm cháu.

Bà Minh nhẹ nhàng nói:

- Cháu là con gái, bước chân ra khỏi nhà theo người ta mà chỉ có một cái lễ nhỏ như đùa như vậy thì đừng nói gì ba má cháu mà ngay cả tôi là người bên này cũng thấy áy náy nữa.

Thu Phong cúi đầu. Cô đã chẳng nghĩ đến điều thua thiệt như vậy.

Cô thở dài:

- Cháu... thấy mình thật ngu ngốc quá. Má nói lấy chồng giúp má thì cháu gật, ba nói nên tin tưởng anh Nguyên thì cháu tin tưởng, bây giờ cô phân tích, cháu mới biết thì ra mọi chuyện đều không đơn giản.

Bà Minh lắc đầu:

- Làm sao đơn giản được. Ngay cả quyết định lấy cháu làm vợ của thằng Nguyên đã phức tạp và khác người rồi. Mai mốt đây cháu đừng quá nghĩ cho người khác, thỉnh thoảng cũng nên nghĩ về mình một chút. Kéo được lòng mọi người mà thân phận mình thì tăm tối mù khơi.

“Thân phận mình thì tăm tối mù khơi?”

Câu nói của bà Minh làm cô hụt hẫng quá. Trước đây cô vẫn luôn yêu đời và dễ tin người. Người miệt quê chân chất thật lòng. Ai cũng thành thật cả thì lấy gì mà nghi ngại.

Nhưng còn bây giờ, cô đang sống ở thành thị. Xung quanh là những người thành thị. Cách sống và cư xử của người ta phức tạp như vậy thì cô biết phải làm sao để thích ứng được đây?

Đêm thu

Chương 10

Thu Phong cứ chạy ra chạy vào gian bếp mãi. Đến nỗi dì Tư đang pha ấm trà cũng phải lắc đầu cười.

Tay cầm đèn pin, cô cứ chốc chốc lại đến bên lò nung soi đèn vào

ngó ổ bánh đã nổi mặt vàng chưa. Thấy cô như vậy, bà Minh lặn xe vào bếp cười nói:

- Cháu đã để thời gian cho lò nướng rồi mà, đừng coi chừng nữa, chừng nào đủ giờ, lò sẽ reo báo thôi.

Thu Phong gạt đầu bên lên:

- Cháu sợ nó teo nhỏ như cái lần hôm trước, cháu ở ngoài không nghe được.

Bà Minh lắc đầu:

- Dì Tư đang rửa chén trong này, để dì Tư coi chừng cho, có gì dì Tư gọi cháu.

Dì Tư gạt đầu quay lại:

- Dạ phải, cô Hai cứ lên trên đi, để tôi coi chừng cho.

Thu Phong còn lân khân thì giọng cu Phong đã vọng vào:

- Để cu Phong coi chừng cho.

Thu Phong trợn mắt nhìn ra cửa gian bếp:

- Ủa ! Phim hoạt họa hết rồi à?

Cu Phong lắc đầu. Thu Phong vội bước ra bên em:

- Vậy sao cu Phong không coi phim tiếp?

Nhóc nắm tay cô kéo ra:

- Cu Phong coi phim với chị Phong.

Thu Phong để cu cậu kéo tay ra salon. Bà Minh cười:

- Xem chừng cháu cứ ngồi xem phim hoạt họa với nó đi, vì không có cháu giải thích thì phim hoạt họa nào hay đâu.

Thu Phong thều nảo:

- Nhưng cái bánh của cháu...

Bà Minh ngắt lời:

- Thôi được rồi, bánh để trong đó, lò nướng có hẹn giờ không khét đâu mà cháu sợ.

Thấy cô còn nuối tiếc cây đèn pin, bà cười lắc đầu:

- Cô cũng rất thích dạy làm bếp cho cháu, vì cháu rất thích thú, nhưng cháu đã làm thành công mấy lần rồi, lần này không cần sợ hư như vậy.

Cô cười hồi hộp:

- Nhưng cháu vẫn nghe nói bánh bông lan cuộn khó làm lắm. Không biết cái bánh này sẽ ra sao.

Bà Minh cười lắc đầu:

- Rồi cũng sẽ ngon y như mấy đợt làm bánh trước thôi. Bánh su, bánh flan, bánh sừng trâu mà cháu làm được thì bánh bông lan cuộn tất cũng sẽ ngon và khéo như mấy thứ kia thôi.

Tạm yên lòng vì lời trấn an của bà, cô chợt nhìn thấy vẻ mặt ỉu xiu

của chú nhỏ bên cạnh. Cô ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy? Sao mặt cu Phong giống bánh tráng nhúng nước vậy?

Cu Phong lí nhí hồn dỗi:

- Chị Phong không chịu coi, phim hết rồi.

Cô giật mình nhìn qua tivi:

- Ái chà, hết thật ta. Vậy làm sao đây? Hay chị Phong lấy cuộn băng "Tom & Jerry" ra coi nha?

Cu Phong lắc đầu:

- Chứ coi phim gì bù lại bây giờ? - Cô hỏi.

Chú chàng ngẫm nghĩ rồi bật ra quyết định:

- "Chó đốm" đi. Cu Phong với chị Phong coi "Chó đốm".

- "Chó Đốm" hả? Được rồi, đợi chị chút nha.

Lục trong tủ băng toàn là phim hoạt họa của cu Phong, cô lấy ra cuộn "101 Con chó đốm" và bỏ vào máy.

Những hình ảnh vui nhộn của mấy chú chó vừa diễn ra thì không chỉ cu Phong, mà chính cô thợ làm bánh nghiệp dư cũng quên mất ổ bánh trong lò mà trở mắt say sưa xem, say sưa cười chung với nhóc nhỏ bên cạnh.

Nhìn thấy hai chị em ngồi mãi mê coi phim. Bà Minh cười lắc đầu.

Quả thật vẫn chưa bỏ được tính con nít.

Bộ phim này bà đã cùng cô đưa cu Phong vào nhà sách ở trung tâm thành phố lựa và mua về cả nửa tháng nay. Hai chị em coi không biết đã bao nhiêu lần, vậy mà bây giờ vẫn còn say mê kiểu đó.

Ngắm gương mặt ngây thơ non nớt của Thu Phong, bà Minh ngẫm nghĩ rồi lại chép miệng bất nhẫn.

Thật ra bà cũng biết cô bạn của Nguyên hiện giờ mới xứng hợp với anh về địa vị, phong cách và sự trưởng thành, nhưng nhìn lại Thu Phong với số phận tội nghiệp, mà con bé vẫn nhiệt thành, vẫn sống hết lòng với mọi người xung quanh, bà lại buồn cho cô.

Đã hơn một tháng qua rồi. Nguyên vẫn lặng lẽ chuyện tổ chức cưới hỏi cho đủ lễ. Bà đã cố tìm cách nói vào, nhưng dường như bây giờ cu Phong có Thu Phong lo chu đáo quá, Nguyên rộng thời giờ nên thường hay vắng nhà chiều tối, càng khăng khít hơn với cô bạn thân cũ của mình.

Biết làm sao đây?

Bà đã ra công dạy cho Thu Phong những gì bà nghĩ là cần cho một cô dâu trẻ. Và bà đã hứng thú vì có một cô học trò khá chăm chỉ và thông minh. Làm bánh, nấu ăn, chăm sóc trẻ... Nhưng dường như tất cả những thứ ấy vẫn còn thiếu.

Tiếng cười trong trẻo của hai chị em tên Phong làm bà mỉm cười. Ừ

nhỉ, bà đã quên một chuyện khá quan trọng rồi đấy.

Cô chỉ là một đứa con nít, bà đã vội vàng nhét khiến thức của một bà nội trợ cho cô, mà quên bằng là trước khi về làm vợ, người đàn bà nào cũng có một thời thanh xuân thiếu nữ.

Thu Phong lại cùng chú nhỏ cười ngặt nghẽo. Bỗng nhiên, đang cười, cô như khựng lại và trợn mắt.

Bà Minh vừa nhớ ra thì tiếng la của Thu Phong vang lên gấp rút :

- Ủi, cái bánh, cái bánh chín rồi.

Cô luống cuống chạy xuống bếp, vừa lúc cái lò kêu một tiếng ngắn báo hiệu. Lăn xe vào cạnh Thu Phong, bà Minh chỉ có cách lấy bánh ra khỏi lò, khỏi khuôn và cuốn lại. Cu Phong cũng chạy vào vỗ tay kêu vang:

- Bánh chín rồi. Thơm quá, bánh chín rồi chị Phong ơi !

Loay hoay cuốn bánh cô cười với nhóc :

- Ủ, chín rồi nè, thơm chưa? Chị Phong làm đó nha. Cu Phong có muốn ăn không?

Như sực nhớ ra, cô quay qua bà Minh :

- Cô ơi, em Phong ăn cơm cũng gần một tiếng rồi, em ăn bánh được không cô?

Bà Minh phì cười:

- Được, nhưng nhớ là bánh bông lan hay ngen lắm, cho nó ăn ít và từ từ thôi.

Cô lập tức ra lệnh cho cu nhóc ngay:

- Hai chị em Phong được phép ăn thử bánh với bà cô rồi, hoan hô !

Cu Phong lấy đĩa nhựa ăn bánh đi em, mấy cái biết không?

Cu Phong đưa hai ngón tay:

- Hai cái.

Đặt ổ bánh cuốn thơm phức lên cái đĩa kiểu, cô cười lắc đầu :

- Ý, đầu phải. Cu Phong đếm coi trong nhà mình có bao nhiêu người cái đã, ai cũng ăn thử bánh hết mà.

Anh nhóc xoay người lăm bắm đếm số như chị Phong mấy hôm trước đã dạy. Được một lát, anh nhóc quay lại báo cáo :

- Bốn cái.

Thu Phong hiểu ngay cu nhóc đã đếm luôn dì Tư, cô cười khen ngay:

- Hay quá, đúng rồi, là bốn người, vậy cu Phong đi lấy đĩa đi, nhớ đếm bốn đĩa đó nha.

Bà Minh nhìn cô ngẫm nghĩ một lúc rồi bà lặng thinh mỉm cười. Có lẽ cách xử sự của con bé đối với người làm cũng không hẳn sai. Gần đây bà thấy dì Tư có vẻ mền nó ra mặt.

Ủ, ai cũng mền con bé. Ngay cả bà vốn là người khắc khe mà còn

dần dần bị cái tính yêu đời hồn nhiên của con bé chinh phục. Vậy thì không lý gì mà Nguyễn lại ngoại lệ.

Cần phải đánh thức vẻ đẹp của con bé, để từ đó đánh thức cái đầu óc ngu si của người chủ gia đình này.

Cầm đĩa bánh trên tay, bà Minh cứ ngồi mà tằm tằm cười, làm cu Phong ngạc nhiên chỉ bà và nói với Thu Phong :

- Chị Phong ơi, sao bà cô không ăn bánh mà lại nhìn con cười vậy? Thắc mắc của cu Phong chưa có câu trả lời thì có tiếng mở cổng và tiếng xe chạy vào sân. Cu Phong mừng rỡ rồi chạy ra kêu vang trời :
- A, ba về, ba về. Ba ơi, vô ăn bánh chị Phong làm, ngon lắm.

o0o0o0o0o

Đọc chưa hết câu chuyện cổ tích, chú nhóc Phong đã ngủ khò, Thu Phong gỡ nhẹ vạt áo của mình trong bàn tay của em rồi xếp sách cất lên kệ và khép nhẹ cửa ra ngoài.

Cảm thấy khát, cô định xuống dưới nhà tìm nước. Đến giữa chừng thang, bỗng cô nghe từ phía salon phòng khách bên ngoài, giọng Nguyễn vút lên khó chịu :

- Chứ cô bảo con phải làm sao đây? Thật ra con cũng đã nói rõ là con đem Thu Phong về là để chăm sóc cho cu Phong mà.

- Đúng, nhưng con đã làm cách nào để mà đem con bé về? Nếu muốn nó làm vú em thì tại sao không nói thẳng ra là làm vú em? Bày làm chi cái chuyện dạm ngõ rồi rước dâu sớm?

Giọng Nguyễn bức tức :

- Đó là do ý kiến của dì Thẩm, dì nói chú Hai Trạng rất cổ hủ, không bao giờ để con gái đi ở mướn hay làm vú em gì cả, sẵn mẹ cô ấy cứ dò hỏi con về chuyện cưới một trong hai người chị nên con nghĩ...

Bà Minh bất bình :

- Cô không cần biết con đã nghĩ ngợi và toan tính những gì, có điều con đã hứa khi đón con bé về đây đợi nó đủ tuổi rồi thì cưới. Vậy con cần phải thực hiện lời hứa của mình cho đàng hoàng.

- Nhưng con...

- Cô biết con chỉ vì thương cu Phong, lại thêm công việc gần đây quá cần những chuyến công tác xa, nhưng con thử dẹp cái tính ích kỷ của mình qua một vài phút, để nghĩ cho thân phận con bé kia xem.

Bà chất lưỡi:

- Nó chưa đủ tuổi, con cũng đã từng nhận xét là nó là một cô gái chỉ ham chơi trò con nít. Vậy mà vì cái quyết định nhập nhằng của con, nó đã bị cái bà má tưng tiền đẩy lên ở trong căn nhà lạ hoắc này.

Không nghe giọng Nguyễn chỉ có tiếng bà Minh thở dài:

- Chắc con từng nhớ, ngày lên đường, con bé chỉ được một tấm áo

dài vụng về xấu xí và cái túi nhỏ đựng dăm cái áo cũ của chị nó như là những thứ làm của hồi môn. Nó có cái gì cho riêng nó đâu, ngay cả đôi giày mang dưới chân cũng là mang khín, không vừa, nó phải bước những bước đầu tiên lên bậc thềm nhà này bằng đôi chân trần trụi.

Nguyên phân bua:

- Thì con cũng nhờ cô mua cho em Phong một ít áo quần, giày dép rồi mà. Mấy chuyện... tể nhị đó cô cứ giúp em, con hiểu nhưng làm sao con để ý mấy chuyện nhỏ nhặt đó được.

- Nếu con nói những chuyện đáng tủi thân kia là nhỏ nhặt, vậy cô hỏi con chuyện lớn hơn con đã có quyết định chưa?

Giọng Nguyên đầu phiến não:

- Cái chuyện cô hỏi đó... con thấy từ từ rồi tính đi.

- Từ từ sao được mà từ từ. Nó ở đây làm bạn với cu Phong, rồi sau này nó sẽ được cái gì? Con nghĩ bỏ mớ tiền để người ta bãi nại bà mẹ là con đã mua đứt con gái người ta làm vú em sao? Ở đâu lại có một kiểu ích kỷ trắng trợn như thế?

Nguyên có vẻ khổ sở:

- Nhưng cô ơi, con phải làm sao đây. Chỉ là cu Phong cần bạn, cần người săn sóc, vui đùa, chứ con đâu có cần vợ. Thu Phong thì rất thích hợp cho vai trò làm bạn với cu Phong, nhưng cô bé đó... Trời ơi, cô ta chỉ là một đứa con nít mà. Vả lại con đâu có thương yêu gì...

- Người con thương yêu là cái con nhỏ mà cứ hay điện thoại đến đó chứ gì? Con nói yêu nó nhưng có nghĩ đến sẽ lấy nó chưa?

Nguyên hơi lúng túng khi đáp:

- Thật lòng mà nói con chưa biết mình có lấy Nhã làm mẹ kế cho cu Phong không, nhưng cô cũng biết con trọng tình cảm mà. Con quen biết Nhã còn trước hơn mẹ cu Phong.

Bà Minh hừ nhẹ:

- Đúng rồi, nhưng cô Nhã đó có trọng cái tình cảm vu vơ học trò của con không? Hay cô ta chưa kịp vào đại học, đã ưng ngay ông thuyền trưởng viễn dương giàu sụ?

- Cô ! Nhưng... bây giờ Nhã đã là người độc thân.

Bà Minh chì chiết :

- Phải, người độc thân, cho nên mới tìm cách quay qua tìm những anh chàng ngốc xưa kia từng đem bám mình.

- Trời ơi cô, xin cô đừng nói những lời khó nghe như vậy. Cô phải hiểu dùm con là với Nhã, con còn có chút âm hưởng tình cảm cũ, nhưng với Thu Phong, con chỉ mới biết em đây mà. Lối sống khác nhau, suy nghĩ không cùng thời, và còn nữa, em Phong tính rất trẻ

con, con không thích hợp để có một cô vợ quá trẻ con đâu.

Giọng bà Minh hơi dịu xuống:

- Cô chỉ muốn thức tỉnh con thôi. Thu Phong là chính đưa con đưa nó từ quê về đây mà.

- Nhưng...

Bà Minh ngắt lời:

- Lối sống không hợp thì ta dần dắt chỉ về cho nó hợp. Suy nghĩ không cùng thời hoặc quá nhỏ tuổi gì thì cũng là cha con con chọn người ta rồi. Tất cả những thứ nhỏ nhặt ấy có thể thay đổi mà. Con bé vốn là đứa thông minh và ham học hỏi. Cô không tin là qua một thời gian, nó lại không trở thành cô gái thành thị dễ thương, dễ mến.

Bà Minh chất lưởi thuyết phục:

- Nếu con thật sự là người trọng tình cảm, thì con cần phải lo làm đám cưới với Thu Phong mới đúng. Vì có nó, con mới yên tâm mà đi công tác. Có nó, nhà này mới vui vẻ, con của con mới ngoan ngoãn như con người ta. Vả lại con đã hứa với người ta rồi còn gì.

Nguyên khổ sở kêu lên :

- Trời ơi, con không hiểu sao cô lại nhắc chuyện này hoài vậy. Sao cô cứ nghĩ cho Thu Phong không mà không nghĩ cho con?

- Bộ cô bé đó cũng làm cô thích thú như cu Phong rồi sao?

- Có lẽ là đúng như vậy đó.

- Nhưng lúc đầu cô...

Bà Minh thản nhiên ngắt lời:

- Lúc đầu cô không chào đón nó lắm vì nghĩ đến chuyện con bé lấy chồng cũng chỉ vì cần tiền cho má trả nợ. Những cuộc hôn nhân có mùi tiền bạc, cô không thích và không muốn xen vào. Nhưng ở chung với nó hơn tháng nay, cô cũng hiểu ra những tính tốt của nó.

Nguyên phân trần:

- Nhưng hôn nhân mà không có tình yêu thì làm sao hạnh phúc được cô? Con đã bảo với em Phong tương đối rõ ràng rồi. Bây giờ em cố giúp con, mai một nếu em có gặp ai vừa ý, con nhất định sẽ đứng ra lo cho em được như ý nguyện.

- Nhưng rồi nó...

Giọng Nguyên vẫn vang lên:

- Xin cô đừng ép con nữa. Nếu cô thúc ép con tổ chức lễ cưới với em bây giờ, thì mai một làm sao em có cơ hội quen biết hay gặp gỡ ai, làm sao giải thích với mọi người về vị trí của mình trong nhà này?

- Vậy nếu không tổ chức lễ cưới, con bé cũng sẽ giải thích với người ta ra sao về vị trí trong nhà này? Thu Phong nó khờ khạo nên bị con lừa gạt thôi.

- Con...

Nguyên đột ngột kêu lớn lên:

- Trời ơi, con xin cô, cô đừng ép con hoài như vậy.

Giọng bà Minh vẫn lạnh lùng:

- Nếu cô không ép con, thì con sẽ ép con bé sống với sự lơ dờ khó coi kia đến suốt đời sao?

- Thôi thôi, chuyện này xin cô hãy khoan bàn tới, cô cho con suy nghĩ thêm một thời gian nữa đã.

Rồi như sợ bà Minh chặn lại, Nguyên nhanh chân bước lên thang.

Thu Phong sửng người với câu chuyện mà không kịp lánh đi nên cuộc chạm mặt tình tình làm cả hai đều cảm thấy bất ngờ.

- Thu Phong - Nguyên kêu lên.

Thu Phong im lặng nhìn anh một giây, rồi đi ngang qua anh để xuống.

Nguyên quay lại như định nói gì, nhưng không hiểu sao anh nhăn mặt lắc đầu rồi thở hắt ra và bước lên lầu.

Bà Minh lẫn xe đến chân thang đón cô với ánh mắt buồn rầu. Cô mỉm cười nụ cười không trọn:

- Thôi cô ạ, dù sao... nhớ đến cái đám cưới chỉ là ba cháu thôi, má cháu có lẽ đã về lại phố chợ, không để ý đến nữa đâu. Hôm nào anh Nguyên cho phép, cháu sẽ về thăm và tìm cách nói cho ba cháu đừng buồn.

- Nhưng nếu như vậy thì tội phận cháu quá.

Cô lắc đầu:

- Cháu không ngại người ta nói gì, miễn là má cháu không phải vào tù, miễn là nói sao ba không buồn thì được rồi.

Bà Minh nhìn cô rồi thở dài:

- Dù sao cô cũng thấy cháu rất tốt, cô muốn cháu là cháu dâu của cô, thẳng Nguyên với cách sống như vậy thật là không công bằng cho cháu một chút nào.

Cô cười chua chát:

- Anh Nguyên cũng vì cu Phong, còn cháu thì vì ba má cháu. Má cháu được sự giúp đỡ của anh mà trả hầu hết nợ, không phải vào tù, thì đã là tốt rồi. Cháu thích cu Phong, ở đây giúp anh Nguyên trông con cũng tốt. Có điều...

- Cháu muốn nói gì? - Bà Minh ân cần - Cháu cứ nói ra đi, có gì cô sẽ giúp cháu.

Cô đáp:

- Cháu muốn học cô nghề đan áo len. Cô đã có lần khen cháu đan đẹp, vậy không biết cháu có thể... làm thêm để kiếm tiền không?

Bà Minh châu mày:

- Sao lại đan áo kiếm tiền? Nguyên nó vẫn có thể lo cho cháu mà.

Cô lắc đầu cười gượng:

- Nhưng cháu hiểu ý ảnh rồi. Ảnh rồi sẽ đám cưới với chị Nhã nào đó, vậy cứ để cháu học chút ít kiến thức bổ bụng, mai mốt cu Phong ngoan hơn, ảnh sẽ không cần vai trò vú em của cháu nữa thì cháu sẽ ra ngoài tìm việc làm. Cháu sẽ cố dành dụm để trả ảnh dần số tiền ảnh giúp má cháu.

Bà Minh châu mày:

- Chuyện nợ nần kia đừng bao giờ cháu nhắc đến nữa, là nó chủ động đến đề nghị và thỏa thuận với má cháu để đưa cháu lên đây mà. Nhưng còn chuyện đan áo...

Bà nhìn cô hỏi gặng:

- Bộ cháu thật sự thích sống ở đây à?

Như chạm đúng nỗi lòng, Thu Phong mím môi cố kềm nhưng không được đành bưng mặt bật khóc:

- Cháu... không thích sống ở đây đâu. Người thành phố phức tạp khó hiểu quá, cháu không dám đặt lòng tin vào ai nữa. Nhưng cháu lại về quê không được.

Tiếng khóc của cô như tiếng than cho số phận. Bà Minh mủi lòng vươn tay sờ lên mái đầu cúi gằm nước mắt của cô và thở dài:

- Thu Phong! Thật tủi cho thân cháu.

Giọng cô ướm sưng nước mắt:

- Ngày tiễn cháu đi, ba cháu đã dặn rồi, phải ráng làm người mẹ tốt, làm người vợ tốt, cháu đã hứa với ba, nhưng bây giờ không có dịp để thực hiện. Nếu anh Nguyên không còn cần vai trò của cháu nữa, cháu đành nấn ná ở lại thành phố này kiếm cách sinh sống, để thỉnh thoảng về thăm ba thôi. Cháu sẽ giấu ba chuyện này, vì nếu biết ra, ba cháu sẽ buồn lắm.

Nắm lấy bàn tay cô, bà Minh nghẹn lời:

- Thu Phong, hay là...

Bà ngập ngừng nói:

- Hay là con làm con nuôi của cô đi. Cô sẽ làm giấy tờ bảo lãnh con qua Pháp sống.

- Qua Pháp?

Bà nói quả quyết:

- Ừ, mặc dù mấy năm nay tật nguyên nhưng cô đoán chắc có thể lo lắng chăm sóc cho cháu học hành tới nơi tới chốn. Cô sẽ tìm người tốt dựng vợ gả chồng cho cháu. Làm con nuôi cô nhé, cô không có con, cô sẽ thương yêu cháu như chính đứa con ruột của mình.

Cô nhìn bà cảm động, nước mắt lãnh dài trên má:

- Cô ơi, con biết cô thương con, lo cho con còn hơn má ruột của con nữa, nhưng mà con vẫn còn ba ở quê, ba con cũng già rồi, ở lại đây con còn có thể về thăm viếng ba.

- Con không nghĩ cho mình sao?

Cô chùi nước mắt lãnh dài. Bà Minh thở dài. Vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô, bà dịu giọng:

- Con gái, con tính tốt như vậy, lo gì mà không có thằng con trai tốt đeo đuổi, lo lắng cho con. Thôi được, nếu con không thích theo cô qua Pháp, thì bất cứ chuyện gì con cần, cứ gọi điện qua bên ấy cho cô, cô sẽ giúp con hết khả năng của mình.

Thu Phong máy móc gạt đầu, lòng chùng xuống vì thấy ngoài bà Minh và ba mình, cô hầu như không còn biết phải tin yêu ai khác nữa.

Cả đêm hôm ấy cô không ngủ được. Hình ảnh ba mong chờ một thiệp hồng cho danh chính ngôn thuận làm cô cứ trần trở không nguôi.

Gần về sáng, cô mệt mỏi thiếp đi. Cô mơ con sáo sậu hót trong lồng bảo cô:

- Về nhà thôi, chị Phong, về nhà thôi.

Cô mơ hồ thấy hồ Thanh Vân cũng rì rào tiếng vọng:

- Về với tôi đi cô chủ nhỏ, họ không tốt bụng với cô đâu. Cô về đi.

Rồi cô lại thấy ba. Ba gầy guộc đứng cạnh bờ ao, nói với cô bằng một giọng muộn phiền trách móc:

- Thu Phong! Ba đã gả con đi, thì con đã là người nhà người ta, con đã hứa là người mẹ tốt, người vợ tốt rồi, sao giờ lại thất hứa hả con? Cô thấy mình nấc lên nghẹn ngào.

Ba không hiểu cô sao? Người ta đâu cần một người mẹ, người ta đâu cần một người vợ, người ta chỉ cần một cô vú em thôi. Và con là cô vú em mà người ta xuống tận miệt quê nghèo bỏ tiền mua về.

Chuyện là mẹ tốt vợ tốt kia chỉ mãi là trong mơ mà thôi ba ơi.

Chẳng biết ba có nghe lời cô phân trần không, chỉ nghe văng vẳng đâu đây tiếng ai gieo nhẹ mấy vần thơ thánh thót, như nuối tiếc một thời con gái vô tư của hôm qua:

"Một lần khép nép

Lạy chào mẹ cha

Phận con là gái

Như hạt mưa sa... "

Thân cô là hạt mưa sa. Không sa vào giếng trong để hòa mình với nước mát, mà lại sa xuống chỗ sa mạc khô cằn mất rồi.

oOo

Đêm hôm ấy cũng có một người không ngủ được. Người ấy ngồi mãi ngoài sân thượng, thuốc nốc thuốc trên môi trong suy tưởng lặng câm.

Nỗi day dứt về một lời hứa suông hôm nào làm lòng nặng trĩu buồn phiền, người ấy thở dài.

Với Nhã có còn là tình yêu không?

Còn với Thu Phong, một người đàn ông gần ba mươi như anh có thể hòa hợp với một cô nhóc thôn quê còn ham đùa, ham nghịch như cô không để mà có một sự bắt đầu?

Không tổ chức lễ cưới thì cô Minh sẽ mãi chỉ chiết mình là người tệ bạc, cơ hội. Nhưng nếu tổ chức lễ cưới, thì chẳng lẽ lại tự cột chặt mình vào một mối quan hệ hầu như chắc chắn là không cân xứng, làm khổ cả đôi bên?

Mùi hoa ngọc lan vẫn nồng, nhưng thiếu người đồng cảm yêu thích hoa, mùi hương buồn bay tản mát trong đêm, cả tách trà cũng nguội lạnh ơ hờ.

Đêm thu

Chương 11

Thu Phong gương mặt đỏ bừng vì hơi nóng từ lò nướng. Hôm nay cô khá mệt. Vừa phụ dì Tư làm bếp, vừa tự tay làm ổ bánh sinh nhật cho cu Phong, cô mệt đến bỏ hơi tai.

Cu Phong đang ngồi nhồm trên ghế chống tay trên cầm say sưa ngắm cô bắt kem, chợt có tiếng xe chạy vào cổng, cu cậu mừng quýnh vỗ tay la lên:

- Ba về, ba về rồi.

Leo xuống ghế, chú nhóc chạy ra trong tiếng cười kèm lời khuyến cáo của Thu Phong:

- Từ từ chứ cu Phong, sàn nhà mới lau trơn lắm đó.

Tiếng reo hò ầm ĩ chỉ ra đến thềm là đột nhiên tắt ngấm. Thu Phong ngạc nhiên sợ em té, cô vội vã chạy ra.

Nguyên đưa Nhã bước lên bậc thềm để vào nhà. Tay ôm một hộp to được gói bằng giấy gói quà, anh định cầm luôn tay con thì cu Phong đã rút tay lại và quay mình lon ton tự đi vào.

Trong phòng khách, bà Minh trên xe lăn lạnh lùng đưa mắt nhìn. Ở

cửa thông xuống nhà bếp, Thu Phong vẫn còn mặc chiếc tạp dề làm bếp, cô đứng sững, mắt cô xoe tròn nhìn người khách lạ.

Thấy không khí chào đón khách của mình có vẻ không nồng nhiệt lắm, Nguyên hắng giọng cười nói:

- Hôm nay sinh nhật cu Phong, nhà chúng ta có thêm một người khách.

Mọi người vẫn chưa dụi đi, cu Phong đến đứng sau lưng Thu Phong, bà Minh nheo mắt lặng im, Thu Phong lấy lại tự chủ, cô đành cười và chỉ tay về phía ghế:

- Chào chị. Mời chị ngồi.

Đã nhíu mày ngấm cô gái thắt bím này ngay từ lúc đầu, Nhã ngạc nhiên vì nhận thấy Nguyên không tả thực với mình. Chẳng lẽ con bé này lại là con nhỏ ốm yếu xấu xí mà theo anh nói, chỉ có thằng nhóc khó chịu con anh mới mến thích?

Cô gái trước mặt cô tuy có dáng vóc nhỏ nhắn thật, nhưng gương mặt kia khá gọi là dễ thương với đôi bím tóc nhí nhảnh, và đôi mắt to tròn, đâu phải là một cô bé nhà quê xấu xí nào đâu.

Nhã ngấm nghĩ rồi bật ra một lý giải. Ủ, có lẽ anh đã kể cô nghe như vậy để cô đừng hờn dỗi bóng gió thôi.

Đúng ra cô nhỏ này không đủ tư cách để mời cô, vì thân phận của nó có là gì đâu, nhưng lời nó vừa nói ra cứ như được mọi người thấy là bình thường vậy. Nhã không thích cái cách lặng thinh của Nguyên, của bà Minh. Sao con bé lại tỉnh bơ mời cô làm khách được chứ?

Để tỏ ra bản lĩnh của mình không thua kém, Nhã nhoẻn miệng cười và gật đầu:

- Được rồi, để tôi tự nhiên, cô vô làm tiếp công việc của mình đi.

Câu nói cũng duyên dáng và lịch sự, nhưng giọng nói như hàm chứa một sự bảo ban trên trước rất khéo.

Đặt hai hộp giấy vào bàn thấp sát vách, Nguyên kéo Nhã về salon:

- Em ngồi đi.

Thu Phong bối rối chùi tay vào tạp dề, cô chỉ định làm dụi đi sự im lặng nặng nề kia thôi, ai ngờ đâu bị dồn tất cả sự nặng nề vô duyên vào mình.

Nguyên đã quay ra tiếp cô khách, chỉ có đôi mắt bà Minh là thông cảm với cô, cô đành bảo cu Phong đến với bà cô rồi quay trở vào bếp.

Bánh đã làm xong, chỉ còn trang trí thêm mấy lát sô cô la và cắm bốn cây đèn cầy cho đúng với số tuổi của cu Phong, vậy mà cô vẫn lóng cọng chưa làm được.

Người đàn bà ấy đẹp quá. Thu Phong thất lòng mà công nhận như

vậy. Tuy tuổi không còn trẻ, nhưng cô ta lại có vẻ đẹp sắc xảo rất sang trọng và đầy kiêu cách.

Đây là người đàn bà anh ấy yêu. Cho dù đau lòng, nhưng cô vẫn nhận định được điều quá rõ ràng, là người đàn bà đẹp kia mới xứng hợp với Nguyên.

Cuộc nói chuyện gay gắt giữa anh với bà Minh chỉ mới mấy hôm trước. Hôm nay, anh đã nhân sinh nhật cu Phong mà đưa Nhã về dự. Đó có phải là cách để gián tiếp báo với cô về nữ chủ nhân tương lai của nhà này?

Có tiếng Nguyên ở cửa nhà bếp, anh đang hỏi dì Tư thức ăn đã chuẩn bị xong chưa, Thu Phong sực tỉnh cơn suy tưởng, cô cầm cho xong mấy miếng sôcôla rồi để bánh vào ngăn tủ lạnh.

Nguyên đến gần trong khi cô quay qua lau đĩa giúp dì Tư.

- Em lên nhà đi, dì Tư tự bày bàn được rồi. – Anh nói.

Cô cúi mặt lắc đầu:

- Tôi phụ dì Tư một chút là xong bàn tiệc ngay. Anh lên tiếp bạn đi.

Nguyên cười:

- Tôi với Nhã khá thân quen rồi, còn chuyện gì đâu để nói, em lên đó cùng góp chuyện cho vui, chỗ của em đâu phải ở đây?

Dì Tư cũng lên tiếng:

- Cô Hai lên trên nhà đi cô Hai, tự dì làm được mà.

Nguyên vồ ngay lấy tay cô thúc hối:

- Nhanh nào, đừng nghĩ ngợi nữa chứ Thu Phong, em vốn rất cởi mở, vui tính mà. Lên cùng tôi tiếp khách nhé.

“Cái vui tính của tôi đã bị anh phủ màu xám đen mất rồi còn đâu”.

Thu Phong cay đắng nghĩ vậy khi cùng anh bước ra.

Đã đến giữa phòng khách, Nguyên bật cười khi ngó thấy cô vẫn còn mặc cái tạp dề. Anh nhanh nhẹn giữ cô đứng yên rồi tháo nút buộc ra cho cô với câu trêu đùa:

- Chà, ra khỏi công xưởng làm bánh rồi mà em còn mặc đồ bảo hộ lao động sao?

Hành động của anh thật bất ngờ làm Thu Phong không kịp phản ứng, chớp mắt đã thấy anh xếp lại cái tạp dề của cô và để lên góc bàn rồi lại đưa tiếp cô đến ngồi đối diện Nhã.

Ánh mắt người đàn bà càng thiếu sự thiện cảm, tuy nét mặt vẫn tươi cười như bản lĩnh vốn có.

- Hai người chưa biết nhau nhỉ. – Nguyên giới thiệu – Đây là Nhã, em đã nghe qua rồi, còn đây là em Phong.

Thu Phong gật nhẹ đầu. Ánh mắt cười cợt của người đàn bà kia làm cô có cảm giác như mình cần phải dè chừng.

Những câu nói chuyện rời rạc như chỉ có Nguyên và cô khách sang trọng kia là chính, cô chỉ ngập ngừng trả lời nếu Nguyên kéo cả cô vào. Bà Minh và cu Phong thờ thẩn bên trong như một kiểu kỳ thị lạ lùng. Một lúc sau, dì Tư báo đã chuẩn bị xong và mời tất cả vào bàn tiệc.

Cu Phong đòi cho mình ngồi đầu bàn, nên dãy bên kia là Nguyên và Nhã, dãy đối diện bên này là Thu Phong và bà Minh.

Thức ăn có nhiều món rất ngon, nhưng hầu như cả bàn đều có vẻ lặng lẽ và uể oải, dù thỉnh thoảng tiếng nói cười vẫn vang lên từ cô khách và vị chủ nhà.

Nhã có lẽ muốn xóa đi vẻ lãnh đạm của bà Minh nên hỏi han bà về cuộc sống bên Pháp. Trái với nhiệt tình của cô, bà Minh vẫn trả lời ngắn gọn và miễn cưỡng. Thái độ lạnh lùng kỳ quặc của bà làm Nhã nản lòng, cô đành quay lại bắt chuyện với Thu Phong.

- Nghe nói cô quê ở Đồng Nai?

Cô gật thay câu trả lời:

- Hôm trước nghe anh Phong kể là nhờ tên trùng với cu Phong, nên cô có được sự chú ý của bé.

Liếc nhìn gương mặt điềm tĩnh của Nguyên, Nhã cười nửa đùa nửa thật:

- Anh Nguyên lại còn tả cô... rất khác với bây giờ, thật chẳng biết anh nói cho vui, hay là cô ở thành phố một tháng mấy nay đã thay đổi được một chút?

Câu hỏi làm Thu Phong hơi ngạc nhiên, cô nhìn người đàn bà xinh đẹp kia mà chợt buồn cười. Chẳng lẽ phụ nữ thành phố lại có cách nói chuyện trịch thượng và cứ cố tình đón sự khó chịu cho người khác như vậy?

Cô cười lặng lẽ:

- Tối thấy tôi vẫn vậy, không có gì khác cả.

Nhã cười cợt:

- Tôi thì lại thấy khác một chút, vì hình như bây giờ cô đã biết đi dép. Câu khiêu khích của Nhã làm bà Minh sầm mặt hứ một tiếng, và Nguyên khẽ cau mày.

Thu Phong cười buồn gật nhẹ đầu:

- Đúng rồi, trước nay tôi vẫn thường đi chân không. Ba tôi có dạy quan trọng là biết mình đang đi đâu, đi bằng tư thế nào, chứ không quan trọng bằng những thứ mang dưới chân.

Bà Minh nâng ly nước lên môi giấu một nụ cười. Chà, cô nhỏ cũng biết gai góc lúc cần thiết. Khá lắm!

Nhã cười lớn kiêu hãnh:

- Vậy chắc chắn là cô đã biết mình đang đi đâu rồi chứ?

Gương mặt Thu Phong nhợt nhạt hẳn trước lời bóng gió ác ý đó, cô chưa kịp đáp thì Nguyên đã nhíu mày quay qua:

- Nhã!

Chỉ một tiếng gọi nhưng đủ làm Nhã đột nhiên đổi ngay câu hỏi để lấp sự khó chịu của Nguyên:

- Anh Nguyên có nói dạo này cu Phong chịu nói chuyện dữ lắm, cũng nhờ có cô một phần.

Thu Phong lắc đầu:

- Em Phong rất dễ thương, có lẽ trước nay em ít nói là vì không có bạn thôi.

Nhã cười, lại chớp ngay câu nói của cô:

- Cho nên anh Nguyên mới nhờ cô về làm bạn bé, tôi biết chuyện này.

Thu Phong chỉ cười không đáp. Nguyên lặng thinh gấp thức ăn cho con. Bà Minh nghe không sót từ nào, gương mặt bà bây giờ thoáng một nụ cười nhẹ.

Thức ăn có nhiều món ngon, nhưng không ai hào hứng lắm. Khi bữa ăn xem chừng cũng sắp tàn, Nguyên quay qua vuốt nhẹ mũi con:

- Sao bí xì vậy cu Phong, giờ ba đem bánh ra rồi con cắt bánh đãi mọi người, chịu không?

Cu Phong gật đầu. Nhưng nhóc nghĩ sao lại nói:

- Em lên lầu lấy đồ chơi, chị Phong?

Thu Phong đứng lên đỡ em lên mấy nấc thang đầu rồi dặn dò:

- Leo cầu thang cẩn thận.

Cô định đi vào bếp lấy bánh, nhưng bà Minh đã lăn xe vào bảo dì Tư mang ra rồi. Đặt bánh lên bàn, dì Tư cười nói:

- Cô Hai quên chưa cắm đèn cây.

Thu Phong tròn mắt nhớ ra. Quả thật cô đã quên mất chưa cắm mấy cây đèn cây lên bánh sinh nhật. Cô lắc đầu cười xòa:

- Cám ơn dì Tư.

Trong khi Thu Phong cắm bốn cây đèn cây nhỏ xíu lên ổ bánh. Nhã nhìn Nguyên với vẻ kinh ngạc. Cô Hai? Sao người làm nhà anh lại nghiêm chỉnh gọi con bé kia như vậy nhỉ?

Nhã định hỏi, nhưng thấy anh đang ngăn người nhìn chăm chăm vào hàng chữ nắn nét nghiêng nghiêng “Mừng sinh nhật bé Hoàng Phong” trên ổ bánh, cô đành nín nhịn thắc mắc của mình.

Tiếng chuông điện thoại reo bên ngoài, dì Tư mau mắn chạy ra nhắc máy rồi quay vào:

- Cậu Hai ơi! Điện thoại của cậu.

Nguyên hơi ngạc nhiên với câu xưng lạ tai của dì Tư, nhưng không để ý suy nghĩ, anh rời bàn để ra phòng ngoài nghe điện.

Lần này thì Nhã thật sự muốn phát cáu. Cô không biết Nguyên đùa hay là đám người nhà anh a dua nhau trêu tức cô. Hết cô Hai rồi tới cậu Hai. Nghe sao mà rôm rã quá.

Cu Phong xuống thang, ánh mắt tươi tỉnh vui vẻ. Nguyên cũng vừa gác máy trở vào, anh cười bông con lên ghế:

- Rồi, đến giờ phút quan trọng rồi đó. Con ước điều gì rồi thổi đèn cây đi.

Chú nhóc nhắm mắt chấp tay có vẻ thành kính. Đến mấy giây trôi qua, chú mới mở mắt, nhưng không chịu thổi đèn ngay mà quay qua hỏi Thu Phong:

- Chị Phong! Em ước hai điều có được không?

Câu hỏi của em làm mọi người ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng Thu Phong cũng cười mà trả lời:

- Được chứ. Nếu gần đây em ngoan, em có thể xin chúa ban cho em thêm một điều ước nữa.

Hài lòng với câu trả lời của cô, chú nhóc quay lại thổi một cách thật chặt vật mới tắt hết bốn cây đèn cây trong tiếng vỗ tay và bài hát mừng sinh nhật của mọi người.

Thu Phong dời bánh qua cái bàn thấp để cắt. Cô thì cắt bánh còn cu Phong dành phần bưng bánh mời mọi người.

Khi tắt cả đã có bánh, Thu Phong vừa về chỗ ngồi đã thấy vẻ mặt cu Phong nheo nheo có chiều khác lạ. Chú nhóc nhìn về phía bà mình và cô khách miệng mỉm mỉm một lúc rồi chồm qua cô thì thào:

- Chị Phong!

- Gì cu Phong ? – Múc một miếng kem nhấp thử, cô hài lòng vì bánh mình làm không đến nỗi quá tệ.

- Chị Phong ! – Chú nhóc lại gọi.

Cô ngạc nhiên chồm lại hỏi nhỏ:

- Gì đó? Em muốn đi vệ sinh à?

Nhóc lắc đầu:

- Không phải, em....

Một tiếng thét thất thanh vang lên trong bàn làm ai cũng giật nảy mình nhìn lại.

Nhã trừng trừng nhìn vào đĩa bánh của mình, cô vừa dứt tiếng hét thì đã gặp người nôn thốc nôn tháo lên mặt bàn.

Tất cả mọi người đều sửng người đứng cả dậy. Nguyên nhanh tay chụp lấy hộp khăn giấy đưa cho cô.

- Sao vậy Nhã?

Túm cả xấp khăn giấy, Nhã ngẩng phắt lên chỉ vào mặt Thu Phong rung giọng quát lớn:

- Là mày, con nhà quê khốn nạn này, mày dám phá tao?

Đờ lầy cô, Nguyên nhăn mặt kêu lên:

- Gì vậy Nhã? Sao lại lớn tiếng như vậy?

Nhã quắc mắt mà tay chân run lẩy bẩy vì quá giận:

- Anh còn la em? Thử nhìn vào đĩa bánh của em đi. Chỉ có những hạng dơ dáy bụi đời mới bày ra những trò mất dạy như thế. Con mọi này khốn nạn thật. Đồ mặt hạng, đồ nhà quê!

- Nhã! Đừng làm ầm lên như vậy chứ?

Miệng thì quát lên để ngăn cô Nguyên nhìn xuống đĩa bánh giờ đây nhầy nhụa bởi những thứ Nhã ới ra. Nhưng cho dù có bị mớ thức ăn chưa kịp tiêu kia phủ lầy, anh cũng nhận ra một hình thù tựa như con dế vừa đủ cả chân cẳng đang cắm đầu giữa miếng kem.

Ngay lập tức anh ngẩng phắt lên nhìn về phía Thu Phong. Gương mặt cô đầy kinh ngạc và hoang mang. Cô cũng nhìn thấy mấy cái chân dế từ xa, ánh mắt cô như muốn kêu oan với anh.

Quai hàm bạnh lại giận dữ, Nguyên đánh giọng:

- Là ai làm?

Ánh mắt kết tội của anh làm Thu Phong hoảng sợ, cô lắc đầu:

- Không... phải tôi.

- Không phải mày thì là ai, đồ khốn! – Nhã chùi mạnh những gì còn nhòem tởm trên môi, son lem cả ra cằm, cô hét lên – Mày chỉ là một con mán người ta rước về làm vú em. Vậy mà lại dám giỡn mặt với tao.

- Nhã! – Nguyên nhăn mặt kêu lên - Đừng ăn nói kiêu đó chứ.

Nhã quát lên phần nộ:

- Chứ anh muốn tôi ăn nói làm sao? Anh có biết tôi đã nuốt cái thứ... cái thứ gớm ghiếc đó rồi không?

Cô chột òa ra khóc:

- Trời ơi! Chưa từng thấy trên đời lại có người dám giỡn mặt với tôi như thế. Sao anh lại có thể cho phép nó làm vậy. Thật là khốn nạn!

Nguyên trầm giọng:

- Nhưng sao em quả quyết là Thu Phong làm?

Nhã sụt sùi:

- Bánh nó cắt, không nó làm thì ai. Không nó thì cũng là cái thằng quỷ nhỏ kia, không chừng nó dạy con anh theo cái kiểu vô giáo dục đó. Nó là một thứ....

Bà Minh gần giọng chen vào:

- Cô làm ơn im miệng đi, đừng có chửi bậy ở đây hoài như vậy.

Nhã như không còn bình tĩnh được nữa, vì quá tức tối, cô quay qua định nạt luôn bà Minh:

- Cả cô nữa, cô a dua theo cái đám....

Nguyên cau mày cao giọng át đi:

- Thôi được rồi Nhã, em đừng nói nữa. Vào trong súc miệng rồi anh đưa em ra xe. Mau!

Nắm lấy khuỷu tay Nhã và đẩy cô ra khỏi bàn, Nguyên quay mặt vào trong lớn tiếng gọi dì Tư dọn dẹp.

Nước mắt làm chì kẻ mắt tèm lem, Nhã giật lấy bóp đầm và vừa khóc tức tưởi vừa lọc cọc khua giày vùng vằng ra cửa.

Cương quyết giao cô cho người tài xế đưa về. Nguyên quay trở vào với khuôn mặt sắt lạnh nghiêm trọng, anh nhìn Thu Phong vẫn còn ngơ ngác, bàng hoàng, nhìn cu Phong mặt mày tái mét, rồi buông giọng:

- Tất cả hãy ra phòng khách đi, tôi muốn nói chuyện với cả nhà.

Thu Phong run rẩy dắt tay cu Phong ra ngoài phòng khách. Bà Minh cũng im lìm lặn xe ra như sẵn sàng can gián người chủ gia đình đang nổi cơn thịnh nộ kia.

Chỉ tay bảo hai chị em Phong ngồi xuống, Nguyên phớt lờ vẻ cố tình muốn can thiệp của bà Minh, anh nghiêm giọng:

- Bây giờ cả hai hãy thú thật đi, ai đã làm chuyện này?

Ánh mắt anh lìa từ Thu Phong sang con. Cả hai đều đang run rẩy vì quá sợ hãi.

Thật ra khi nãy anh thật sự tức giận. Chưa bao giờ trong nhà anh lại xảy ra khiêu đùa đầy ác ý với khách khứa như vậy. Nhét mấy con côn trùng dơ dáy ấy vào thức ăn người ta thì quả thật là quá sức chịu đựng của anh.

Nhưng bây giờ, khi trước mặt anh là một thủ phạm hay cả hai đều là thủ phạm, anh lại thấy cơn giận ấy bỗng không đã giảm xuống quá nửa.

Hai cái đáng sợ sệt kia làm anh thậm chí còn cảm thật tội nghiệp, đúng tội thì cũng cần phải hù dọa một lần để triệt cái kiêu giỡn với khách quá đáng như vậy.

- Đã chịu nói chưa ? - Anh hừ nhẹ.

Bà Minh hắng giọng:

- Nguyên à, cô thấy...

Anh khoát tay ngắt lời:

- Con biết cô muốn nói gì, nhưng xin cô hãy để con làm cho rõ chuyện đã, xưa nay trong nhà này không có cái kiêu đùa ghê gớm ác ý như vậy.

Quay lại hai chị em Phong, anh vẫn lạnh lùng lặp lại câu hỏi :

- Tôi muốn biết ai đã làm chuyện này ? Mọi người hay cả hai cùng làm . Cái sáng kiến đuổi khách này là do ai nghĩ ra ?

Ánh mắt anh làm cu Phong nín chặt Thu Phong hơn . Cô bặm môi ngập ngừng lên tiếng:

- Là... là tôi làm.

Nguyên nheo mắt :

- Có thật là cô ?

- Là tôi.

Đột nhiên, cu Phong nấc lên khóc vui mặt sau lưng Thu Phong.

Nguyên nghiêm giọng:

- Cu Phong, bước qua bên đây xem.

Nhóc ôm chặt cổ Thu Phong, dúm đầu vào cổ cô như đà điều vụng về dẫu cái đầu ngốc nghếch của mình.

- Sao vậy ? Ba đang gọi con mà, ra đây xem.

Thu Phong vội chen vào:

- Anh đừng làm nó sợ, là tôi làm thôi.

- Tại sao cô làm vậy ?

- Tôi... tôi không thích cái cô Nhã đó . - Bỗng nhiên lời của cô có vẻ trợn trợn hơn - Tôi biết anh sẽ lấy cô Nhã đó làm vợ, tôi sợ khi đó tôi sẽ phải rời đi, nên... nên tôi nhét mấy con dế vào đĩa bánh của cô.

Nguyên nhìn Thu Phong chăm chú . Ánh mắt cô vẫn còn sợ hãi, nhưng đã đầy cương quyết nhận tội, Nguyên hắng giọng :

- Vậy cô có biết tôi sẽ làm gì khi biết được chuyện này không ?

Cô cụp mắt:

- Anh... muốn đuổi tôi chứ gì ?

Cu Phong nấc lên:

- Hồng đuổi chị Phong đi . Hồng đuổi chị Phong đi . Hồng phải chị Phong.

Nguyên hắng giọng lớn hơn :

- Hồng phải chị Phong cái gì ?

Anh nhóc hu hu bệu bạo nói:

- Hồng phải chị Phong làm, là cu Phong làm mà.

- Con làm ? Một mình con làm à ? - Nguyên hỏi gặng.

Cu Phong gục mặt hu hu khóc :

- Con làm... một mình.

Nguyên thở hắt ra:

- Lúc con đi lên lầu đã lấy dế xuống phải không ?

Vẫn gục đầu vô cổ Thu Phong, anh nhóc gật đầu.

- Dế ở đâu con có ?

- Là... là chị Phong bắt cho con chơi . Bỏ vô hộp quẹt... nó kêu...
 Nguyên nheo mắt nhìn Thu Phong . Đúng như anh nghĩ, những trò chơi mất vệ sinh này cũng là từ cô thôi, mặc dù anh đã từng khuyên cáo cô là đừng cho con anh nghịch dờ.

- Có mấy con ?

- Chị Phong cho hai con. Một con trống, một con mái.

- Rồi con bỏ hết vô đĩa bánh của cô Nhã à ?

Cu Phong gạt đầu một cách sợ sệt . Nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi người Thu Phong, anh đặt nó đứng trước mặt mình và hỏi :

- Sao con lại làm vậy ?

Mặt chú nhóc cụp xuống lí nhí :

- Con... ghét cô đó.

- Tại sao con lại ghét cô Nhã ?

- Hôm nay sinh nhật con... không thích có cô Nhã.

Nguyên hỏi câu khác:

- Sao lúc đầu ba hỏi con không nói ?

- Con sợ ba đánh.

- Vậy rồi bây giờ sao lại nói ?

- Ba đuổi chị Phong đi.

Nguyên nhướng mày nhìn con đăm đăm, rồi anh ngẩng lên nhìn Thu Phong. Cô vẫn gằm mặt đứng im, nhưng có vẻ thờ thẩn buồn bã lạ thường.

Nguyên dịu dàng bảo con:

- Thôi được, ba sẽ không bắt chị Phong đi đâu hết, nhưng con làm như vậy là không được. Mình không để bất cứ vật gì vào đồ ăn của người khác, như vậy là mình xấu lắm, nếu con mà bị bỏ con gián, con dế vào bánh kem của mình, con có tức không ?

Chú chàng không nói, anh thở dài:

- Thôi được, lần này con có lỗi, ba phạt con không được chơi với chị Thu Phong một buổi sáng, con chịu không ? Nếu còn tái phạm thì sẽ phạt nặng hơn đó, nghe không ?

- Dạ nghe - cu Phong lí nhí.

Bà Minh nãy giờ im lặng nghe anh phân xử, bây giờ thờ phào.

Ồ bánh kem ngon lành của Thu Phong giờ đây đâm ra chẳng ai dám đụng tới . Hình ảnh con dế và bàn tiệc nhoe nhoẹt khi nãy làm tắt cả muốn nhợn, làm sao tiếp tục cho vô.

Đêm thu

Chương 12

Dỗ cho thủ phạm nhí ngủ xong, Thu Phong mở cửa bước ra. Nguyên đứng dựa tường ở hành lang. Thấy cô anh nói ngay:

- Tôi muốn nói chuyện với em, em lên sân thượng một chút được không ?

Thu Phong ngần ngừ rồi gật đầu.

Sân thượng gió lộng, Thu Phong ơ hờ khếp nhẹ tà áo ngồi xuống cái ghế đối diện anh. Vô tình gương mặt cô lộ ra trước đèn sáng, trong khi anh thì bị chìm trong bóng tối.

- Em nghĩ gì về chuyện hôm nay ? - Nguyên trầm giọng hỏi.

Cô lắc đầu không đáp, anh thở ra:

- Tôi thật tình cũng không lại có chuyện đó xảy ra. Cu Phong đã có lần ói cả lên người Nhã, bây giờ lại thêm chuyện này. Không ngờ nó lại ghét Nhã đến như vậy.

Thu Phong vẫn đan tay trên đùi và im lặng. Nguyên ngắm cô một lúc rồi hắng giọng:

- Có lẽ con nít có linh tính và nhận xét có khi lại bén nhạy hơn những người lớn như tôi. Đối với nó, Nhã không được chấp nhận. Còn đối với em, nó lại đặc biệt yêu thích.

Ánh sáng đèn dù chéch trên cao, cũng làm cô chói mắt. Nhưng cô vẫn lặng lẽ không buồn né đi.

Giọng Nguyên nhẹ nhàng:

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện cô Minh để tâm nhắc nhở. Tôi quyết định rồi, cuối tháng chín này em đủ tuổi, chúng ta sẽ tổ chức cưới.

Thu Phong vẫn lặng im, chỉ có đôi lông mày khẽ cau lại. Nguyên ngạc nhiên :

- Thu Phong ! Em có nghe tôi nói gì không ? Tôi vừa nói là cuối tháng chín này chúng ta sẽ làm lễ. Tức là chỉ còn hơn ba tuần nữa thôi.

- Tôi biết. Tôi có nghe mà. - Cô khàn giọng.

Nguyên nhíu mày:

- Sao... em lại có vẻ không vui ?

Thu Phong nhắm mắt lại. Ánh sáng trên kia chói chang quá. Cô cười cay đắng:

- Anh cần gì biết tôi vui hay buồn, chỉ là quyết định của anh thôi. Hôm nay cưới, ngày mai không. Tôi dù gì cũng ở đây rồi, vẫn làm bạn với cu Phong. Anh quyết định như vậy, cũng chỉ làm gia đình tôi đỡ mất

mặt một tí, có vậy thôi.

- Thu Phong ! - Anh cau mày.

Rèm mi chừng như hơn ướt, Thu Phong cười gượng đứng lên:

- Nếu đây là quyết định cuối cùng của anh thì cũng tốt, tôi thành thật cảm ơn. Không còn gì nữa, tôi về phòng nhé.

- Thu Phong !

Anh níu tay cô lại:

- Tôi biết... tôi biết mình đã làm tổn thương em, nhưng đây là ý chân thành của tôi, em đừng như vậy.

Thu Phong nghẹn lời nhìn anh. Gương mặt anh vẫn lấp trong bóng tối không nhìn rõ được :

- Không như vậy thì sao? Tôi biết vì áy náy nên anh ép lòng mà đưa ra quyết định này. Tôi biết một đứa nhà quê mọi rợ như tôi sắp làm kỳ đà cản trở chuyện kết hợp giữa anh và chị Nhã đó. Tôi thật tình không muốn như vậy. Xin lỗi anh.

Nguyên nhăn mặt:

- Sao lại có Nhã vào đây, chỉ là quyết định của riêng tôi thôi. Tôi hiểu mình đã quá bất công với em khi chần chừ cả tháng nay, tôi xin hứa là sẽ không làm em buồn nữa.

Thu Phong thở dài:

- Đừng hứa, vì tôi biết khôn ra một chút rồi. Người thành phố dễ hứa hẹn hơn người miệt quê chúng tôi quá. Dễ hứa, nhưng cũng dễ quên.

Câu nói nhẹ như gió thoảng của cô sao làm anh ngượng ngừng ray rứt. Nhớ ngày nào đón cô về đây, anh đã trịnh trọng hứa trước ba cô là sẽ lo lắng cho cô chu toàn. Vậy mà...

Nguyên ngậm ngùi nắm nhẹ mấy ngón tay gầy của cô:

- Là lỗi của tôi. Tôi đã làm em thất vọng và mất niềm tin như thế, nhưng tôi mong em hãy để tôi có cơ hội chứng minh thiện chí của mình.

Rút tay lại. Thu Phong cười nhẹ mà nước mắt ứa rèm mi:

- Tất nhiên rồi. Vì theo tình hình mà nói, tôi rất cần cái lễ này mà.

Nguyên lắc đầu thở hắt ra. Thu Phong nghiêm mặt nói :

- Anh thông báo sẽ tổ chức cưới, tôi biết rồi, vậy tôi về phòng nhé.

Anh còn gì nói nữa không ?

Nguyên lắc đầu:

- Tôi biết lo bữa tiệc sinh nhật cho cu Phong, em đã mệt. Vậy em nghỉ sớm đi. Chuyện chuẩn bị lễ cưới, tôi sẽ nhờ cô giúp một tay.

Thu Phong chào anh. Chợt bước vài bước, cô quay lại cười nói :

- Từ bây giờ đến cuối tháng cũng còn hơn ba tuần, nếu anh có quyết

định khác hơn cái quyết định này, làm ơn thông báo cho tôi nhé.

- Thu Phong !

Cô đã quay người đi xuống rồi, để Nguyên đứng lại sượng sùng. Trời ! Anh đã hầu như quên mất cô là một cô nhóc hay cãi lý và khá ngang bướng rồi. Lần đầu gặp cô ở bên hồ, cô đã chứng tỏ cái cá tính gai góc này rồi mà.

Rước cô đi dễ dàng với sự chấp nhận của ba má cô, anh cứ quên mất cái cá tính này, chỉ nhớ hình ảnh cô trước bàn thờ tổ tiên với vẻ thẹn thùng và khờ khạo.

Anh lắc đầu tự nhạo mình. Ngốc ă ! Cô nhóc chẳng hiền lành, cũng chẳng khờ khạo chút nào đâu. Có thể vì cô ngây thơ, và vô tư, nhưng tuyệt đối không phải là một cô gái khờ khạo.

Quyết định chắc chắn lần này, thật ra nữa vì lời hứa của mình, nữa vì cu Phong, nhưng tính cách của cô hôm nay, cho dù những câu nói có làm anh ngỡ ngàng ngừng tui hủ, nhưng lạ là nó lại đem cho anh một cảm giác thú vị.

Con trai anh đã chọn cô là người bạn lớn, là thành viên của gia đình này rồi mà. Vậy còn anh ? Chẳng lẽ anh không đủ bản lĩnh để chinh phục cô, cô gái con anh đã thay ba nó chọn, cô gái mà anh bắt đầu giật mình hồi tiếc vì đã lãng quên phí phạm thời gian cả tháng nay. Nhất định anh sẽ chinh phục được cô, và nhất định trước bàn thờ chúa, cầm tay một cô gái nhỏ nhắn có nụ cười tươi xinh, chứ không phải nụ cười buồn chua chát như khi nãy.

Nhất định là vậy, Nguyên mỉm cười tự tin.

Thu Phong tô chút son hồng. Cầm chai dầu thơm nhỏ xíu, cô đắp một tí vào ngón tay để thoa sau vành tai.

Cô vừa quay lại thay áo thì giật mình vì có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Giọng Nguyên vang lên bên ngoài:

- Thu Phong ơi ! Em đã xong chưa ? Mau lên kéo trề giò đó.

Cô luống cuống cài nhanh dây kéo sau áo rồi nói vọng ra:

- Anh xuống trước đi, tôi xong rồi.

Đến bên khung kiếng to, cô nhìn vào lần nữa. Cô chỉ trang điểm nhẹ theo cách bà Minh chỉ, nhưng xem ra cũng không tệ. Cái đầm xanh hôm trước bà Minh đưa cô đi sắm rất đẹp, thân trên ôm phần váy xòe ra một chút rất dễ thương.

Chỉ có hai cái bím tóc còn hơi con nít. Nhưng cô chặc lưỡi. Cô đâu biết chải tóc. Nếu không bím cho gọn thì có lẽ phải cột lên. Thôi thì bím đã quen, cô cứ để như cũ.

Tới góc phòng, cô mở ngăn đựng giày. Mấy đôi giày bà Minh mua

cho cô, cô đều đã có mang qua khi đi dự lễ nhà thờ mỗi sáng chủ nhật. Đôi nào cũng đã quen, nên cô không biết đôi nào mới phù hợp cho hôm nay, đành nhắm mắt chọn đại đôi góc bằng cho dễ đi.

Cầm cái ví đầm bằng da đen, cô bước nhanh xuống thang lầu. Có đến ba đôi mắt quay qua nhìn cô. Nguyên neho mắt đứng dậy :

- Chà, hôm nay em đẹp quá.

Câu khen thẳng tuột của anh làm cô ngượng, nhưng lại làm bà Minh cười ý nhị. Bảo cô xoay một vòng, bà gật gù:

- Cháu mặc áo này hợp lắm. Nguyên nó không nói quá đâu. Trẻ trung và rất xinh.

Cu Phong cũng ngón ngoèn:

- Chị Phong giống phim hoạt họa "Thủy thủ mặt trắng".

Thu Phong bật cười:

- Em khen ngộ ghê. Làm chị cũng thích.

Nguyên chột nhìn đồng hồ:

- Đến giờ rồi Thu Phong! Mình đi thôi.

Trong lúc Thu Phong chào bà Minh và chúc anh nhóc ngủ ngon, Nguyên ra xe mở cửa chờ sẵn.

Đường phố hôm nay thật đông đúc, nơi nào cũng treo cờ chào mừng lễ lớn. Đặt tay lên đùi, Thu Phong ngồi nghiêm chỉnh cạnh Nguyên để ngắm cảnh phố xá tấp nập.

Nguyên nhìn qua cô cười:

- Lần đầu tiên em thấy cảnh lễ lớn ở thành phố phải không ? Ở quê chắc là không vui bằng đâu.

Thu Phong cười gật đầu:

- Quê khánh ở quê tôi cũng bình thường thôi. Quá lắm là hàng xóm kéo nhau đi xem văn nghệ miễn phí. Còn ở đây thật như một ngày hội vậy. Đông đúc ghê.

Nguyên cười sửa cô:

- Quê em cũng là quê tôi đó, đừng dành phần luôn cả quê quán chứ.

Thu Phong nghe vậy bèn quay sang anh tò mò:

- Đúng rồi, tôi cũng có nghe ba nói qua, gia đình anh hồi xưa là láng giềng với nhà tôi, má tôi có nhắc qua là ba anh và ba tôi còn là bạn tốt nữa, nhưng tại sao mọi người lại bỏ quê mà lên thành phố hết vậy ?

Nguyên có vẻ không vui lắm khi nhắc chuyện cũ, anh chỉ nói vắn tắt:

- Ngày xưa lúc tôi vừa ra đời, dân quanh đó a dua đổ thừa một chuyện xấu rồi nghi kỵ ba mẹ tôi. Lúc đó nghe nói chỉ có ba em là tin tưởng bạn, nên giúp ba tôi một số tiền để đi nơi khác sống.

Anh nhìn cô:

- Ngày xưa ba em khá giả lắm, làm ăn ở Biên Hòa cũng có dư, nên nhờ số tiền giúp đỡ của ông, mà nhà tôi mới lên đây bon chen lập nghiệp và may mắn là đã thành công.

Thu Phong hiểu ra:

- Có lẽ vì chuyện cũ nên ba mẹ anh không thích trở về thăm lại quê hương ?

- Đúng vậy. Và cũng không thích nhắc đến. Nhưng mối liên hệ giữa hai gia đình vẫn còn duy trì bằng thư từ thăm hỏi cho đến ngày ba mẹ tôi mất.

Thu Phong im lặng lắng nghe. Chuyện giúp bạn bè gì đó có lần cô nghe má nhắc qua, nhưng lần này chính miệng Nguyễn thừa nhận làm cô lại dâng lên một niềm hãnh diện về ba mình.

Ba rất tốt, sống hết mình, yêu thương giúp đỡ mọi người hết mình như vậy, thật đáng cảm phục. Cô muốn mình cũng học cách sống như ba. Vì cho đến tận bây giờ vẫn còn đọng lại nghĩa cử đẹp trong lòng mọi người.

Nguyễn nhún kèn ở một con đường đầy xe gắn máy rồi lắc đầu vì đám thanh niên lạng lách phía trước. Thu Phong cười:

- Hôm nay anh lại cho tài xế nghỉ chắc là khó đến công ty đúng giờ rồi.

Nguyễn gật đầu công nhận:

- Tay lái của tôi xoàng thật, nhưng hôm nay lễ mà, những ngày lễ tôi đều để tài xế và người làm nghỉ phép.

- Tại sao vậy ? - Cô thắc mắc.

Anh nhún vai:

- Mỗi năm chỉ có mấy ngày lễ lớn và mình vui chơi thì cũng muốn họ có dịp để vui chơi chứ.

Thu Phong nhìn anh một lúc rồi chợt mỉm cười. Nguyễn dù đang chăm chú lái xe nhưng vẫn chú ý đến cô, anh hỏi ngay:

- Sao em lại cười ? Nhạo tôi điều gì à ?

Cô cười lắc đầu:

- Không. Thấy anh cũng có nhiều tính rất tốt.

Nguyễn phì cười. Cách khen của cô vụng về nhưng lạ chỗ lại làm anh thấy vui vui.

Xe đã đến trước cửa công ty, Nguyễn đánh tay lái vào bãi xe rồi bước ra lịch sự mở cửa xe cho cô xuống.

Cầm tay cô bước vào lối đi trải thảm đỏ vào sảnh đường lớn treo đèn kết hoa rực rỡ với đầy người ăn mặc đẹp đẽ, Nguyễn nói nhỏ vào tai Thu Phong:

- Đừng run như vậy chứ em, họ chỉ là những người bình thường thôi.

Có tôi bên cạnh, em đừng sợ gì hết.

Có tiếng reo lên chào mừng của mấy tốp người. Ai đó nhao nhao đòi Nguyên giới thiệu cô bạn gái đi kèm. Thu Phong cảm thấy bàn tay của Nguyên đặt ngay eo lưng mình, anh cười với họ và rành mạch giới thiệu:

- Thu Phong ! vợ sắp cưới của tôi.

oOo

Không có dì Tư, không có cả anh tài xế Thu Phong cảm thấy cả một gánh nặng ghê gớm khi phải dìu Nguyên lên lầu.

Khi nãy trên đường về, đã phải hú hồn vì sợ anh gây tai nạn, còn bây giờ về đến nhà lại khổ sở với chuyện dìu một người đàn ông nặng nề mùi rượu nặng có đến bảy tám mươi ký lên cầu thang.

Đến cửa phòng anh, cô chưa kịp mở cửa thì anh đã bỏ vào phòng đối diện. Cô định kêu lên để cảnh anh vì chính đó là phòng cô nhưng không còn kịp nữa. Nguyên quy người ói mửa ra sàn nhà trong đôi mắt kinh hoàng của cô.

Òi xong, có lẽ đuối hơi, anh quờ nứu lẩy cạch giường rồi vương người ngã phịch luôn lên đó.

Thu Phong trợn mắt nhìn cái giường có dáng Nguyên nằm sải, rồi lại nhìn xuống sàn nhà. Phải mất đến một lúc cô mới hiểu ra là mình vừa bị chiếm chỗ ngủ, lại vừa bị làm dơ cả phòng như vậy.

Muốn phát khóc lên được, nhưng cô cũng đành xuống nhà tìm cái thau và miếng dẻ lau. Bê thau nước trở vào, cô tụt giày cột mở áo sống lại rồi bắt đầu quỳ gối chùi rửa sàn gạch.

Vừa làm, cô vừa ghen ngào liếc mắt trách móc Nguyên. Gì mà nhất định bảo cô phải đi theo anh đến bữa tiệc mừng lễ của công ty, nếu không có bà Minh nói vào, cô cũng đâu có thêm đi. Cứ tưởng đến đó giúp anh trong việc xã giao gì đó như anh nói, ai ngờ suốt bữa tiệc anh cứ hết bá vai, đến choàng tay làm cô sợ quá chừng. Bây giờ còn say xỉn kiểu này hỏi làm sao mà cô chịu thấu.

Sàn nhà đã sạch, cô gườm mắt nhìn anh rồi trề môi lên nhại anh.

Đàn ông là như vậy sao ? Cứ cụng ly ra chiều vui vẻ phấn khởi lắm, xong việc về nhà chỉ làm khổ vợ con.

Ý là mình là vợ hờ mà còn chịu khổ như vậy. Khi nãy anh cũng ép cô uống đến nửa ly champagne chứ bộ. Men rượu dù chỉ có một chút nhưng cũng làm cô đuối hơi vậy mà còn bị anh chiếm dụng tổ ấm.

Cô đến gần định lay anh dậy để về phòng mình, nhưng nhìn thấy gương mặt mệt mệt của anh, cô lại không đành lòng. Trong cái áo vest dày cộm, anh có vẻ không thoải mái. Cô chắt lưỡi rồi đành làm người tốt một hôm.

Cởi áo vest và tháo nút cà vạt cho anh quả là một kỳ công. Người anh vừa nặng vừa mềm oặt như không xương sống, cứ chực đổ ập lên cái thân mảnh dẻ của cô.

Vào phòng tắm, cô tìm khăn mặt của anh nhúng vào nước rồi về phòng nhẹ tay lau mặt cho anh. Trong lúc lau, cô vô tình có dịp ngắm anh thật kỹ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên mà anh gần cô đến như vậy. Anh có vàng trán rộng, có đôi lông mày thẳng. Đôi mắt hay nheo lại cười cợt hoặc lạnh lùng thì đang nhắm chặt, đôi môi từng nói những câu khinh mạn, cao ngạo đang thở toàn là hơi rượu.

Đột nhiên cô rùng mình lắc đầu.

Đây là người đàn ông mà ba má cô đã chọn để cô gởi phận, nhưng cũng là người đàn ông từng đem lại cho cô cay đắng với những lời nói lãnh đạm phủ phàng.

Anh không phải dành cho mình. Những âu yếm của anh khi nãy chỉ là vờ vịt trước mặt mọi người mà thôi, Thu Phong ạ. Mà đừng lãng mạng quá như vậy. Đừng để đối với mình là thành tâm, còn đối với người ta là đùa cợt.

Đắp mảnh khăn ướt khác lên trán Nguyên, cô đứng dậy nhìn anh rồi thở dài.

oOo

Nguyên tỉnh dậy vào lúc bốn giờ sáng với cơn nhức đầu như búa bổ, cổ họng khô khốc. Trần nhà màu hồng nhạt làm anh nheo mắt nhìn cho rõ rồi ngơ ngác nhồm dậy. Chiếc khăn ướt trên trán rơi phịch xuống cạnh nệm giường.

Nguyên nhìn quanh. Phòng của Thu Phong. Anh đang ở phòng cô. Lấy tay đỡ lấy hai bên thái dương và miết nhẹ, anh dần nhớ ra mọi chuyện. Những ly bia, những ly rượu, những lời chúc mừng lần đưa cợt của bạn đồng nghiệp. Thu Phong khó nhọc dìu anh lên phòng, rồi anh nhớ mình đã nôn đầy ra mà cũng chẳng biết là mình đã nôn ở đâu.

Chiếc áo sơ được mở một nút cổ cho thoáng làm anh nhìn ra được cái máng áo với áo vest, cà vạt đã được treo cẩn thận gần đó, sát bờ tường lại là giày vớ của anh.

Mình... tệ thật ! Nguyên chất lười lắc đầu.

Lượm cái khăn ướt để lên bàn phấn. Một cuốn sổ bìa vàng đặt sát trong góc khiến anh hơi tò mò. Đã có lần anh thấy cô lo le cầm cuốn sổ ấy rồi. Không biết đấy là gì ?

Nguyên ngáp ngừng một chút rồi không nén được tò mò, anh cầm nó lên.

Mấy trang ghi chép đầu làm anh bật cười. Thì ra chẳng phải là nhật ký gì, đó chỉ là một hạng sổ chỉ ghi chép về cu Phong. Trang đầu cô liệt kê tất cả những tật xấu của chú nhóc.

Những trang kế tiếp là những chuyển biến mà cô đã cố gắng thực hiện. Lại thêm một lô thực đơn mà cô Minh bày cho.

Nguyên lắc đầu mỉm cười. Cứ như một chuyên viên săn sóc trẻ chuyên nghiệp vậy.

Tay lật lướt qua hết cuốn sổ. Trang giấy đặc kín ở cuối cuốn sổ làm anh ngưng tay. Chữ viết nghiêng nghiêng thật đẹp. Cô đã chép vào đó một bài thơ.

Ngồi xuống cái ghế nhỏ, Nguyên đọc một lượt bài thơ ít chữ nhưng dễ thương ấy. Rồi gấp sổ lại, anh trầm ngâm suy nghĩ.

Cô đã nắn nót một bài thơ vu quy vào quyển sổ tay đem theo, để làm hành trang cho những ngày sống xa gia đình. Cô đã ôm kín ước mơ thầm kín nào đó của thời con gái, mong muốn có một mái gia đình êm ấm. Vậy mà anh đã đem lại gì cho cô ? Chua chát hay hực hắng ? Thu Phong ! Anh vụt đứng dậy. Cô ở đâu nhỉ ? Anh thật sự muốn nhìn thấy cô ngay lúc này.

Nguyên về phòng mình. Không có cô. Anh định xuống phòng bà Minh. Nhưng xuống dưới nhà anh lại sực nghĩ với tính cô, khó mà có chuyện gõ cửa tạm trú phòng bà.

Với lấy chai nước trong tủ lạnh, anh uống mấy hơi rồi vào phòng tắm tưới luôn lên đầu cho tỉnh táo, chợt có một suy đoán thoáng qua, anh đến trước phòng cu Phong, ngần ngừ một chút rồi mở nhẹ cánh cửa nhỏ.

Dáng Thu Phong nằm co ngay trên sàn nhà khiến Nguyên thở phào. Anh bước vào và nhẹ bồng lấy cô lên. Miệng lẩm bầm gì đó, cô say ngủ để anh ẵm gọn trên tay và đưa về phòng.

Phòng cô sát cạnh phòng cu Phong, đi về chỉ mấy bước, nhưng nâng trên tay thân thể nhỏ nhắn của cô, Nguyên lại có một cảm nhận ấm áp đến kỳ lạ, anh cứ muốn mấy bước kia dài hơn một chút, để anh có thể ẵm cô trong lòng như vậy mãi.

Nguyên đặt nhẹ Thu Phong xuống nệm giường. Cử chỉ của anh nhẹ nhàng, nhưng lại làm cô thức giấc. Chớp khẽ mi mắt, cô giật mình suýt nhảy nhồm khi nhận ra anh.

- Đừng sợ, Thu Phong ! Anh đưa em về phòng mình thôi. - Anh nhẹ giọng trấn an cô.

Thu Phong ngơ ngác nhìn sung quanh rồi nhìn anh. Anh cười :

- Xin lỗi em nhé, hôm nay anh hư thật. Làm em phải cực thân. Mai mốt anh sẽ không như vậy nữa đâu.

Cô chỉ nhìn anh không nói. Nguyên vuốt nhẹ má cô và cười:
- Em ngủ lại đi. Anh về phòng mình đây. Ngủ ngon nhé.
Anh khẽ khép cửa lại rồi, nhưng cô còn ngẩn người ngồi đấy. Rồi cô chợt bừng mặt, tay chùi mạnh lên gò má, chỗ anh vừa nựng nhẹ.
Bộ Nguyên chưa hết say sao ta ? Anh làm gì mà tỉnh bơ nựng mình làm nhột nhạt như vậy ? Thật là kỳ khôi !
Nguyên thay bộ áo ngủ rồi nằm sải tay trên giường, trạng thái lâng lâng xúc cảm. Anh biết tình cảm ấy là gì rồi. Và có lẽ bây giờ anh biết mình phải làm gì để có hạnh phúc cho mình, cho gia đình ba người của mình.
Anh sẽ không làm em buồn nữa đâu Thu Phong ! Hãy tin tưởng anh !
Hãy tin tưởng vào lễ cưới sắp tới.
Nguyên tủm tỉm cười một mình. Anh lẩm bẩm mãi tên cô cho đến lúc thiếp đi.

Đêm thu

Chương 13

Nguyên vừa về đến nhà, đã thấy ánh đèn phòng khách chớp tắt một cách khác thường và cu Phong thì đang đứng giữa nhà nhóng cổ nhìn lên trần. Anh ngược mắt nhìn theo và bật ngay tiếng kêu hoảng:
- Trời ơi, Thu Phong! Em làm gì mà leo lên đó vậy? Xuống đi.
Thu Phong đang đứng như làm xiếc trên một cái ghế đầu kê trên cái bàn sát góc nhà. Chân nhón cao, tay cô với lên đang xoay chỉnh cái đầu con chuột bóng đèn tuýp.
- Xuống mau Thu Phong. Những việc này đâu phải để em làm.
- Nhưng nó... không cháy. Tôi mới thay...
Nguyên gật nhanh:
- Anh biết, anh biết. Thôi xuống đi, anh làm cho.
Anh không cần phải nói thêm, vì đèn đã cháy sáng trở lại. Chờ một giây, cô gật gù hài lòng, và quay lại để chuẩn bị leo xuống.
Nguyên đứng chờ sẵn bên dưới, anh đưa tay ra đón đỡ cô:
- Cẩn thận nhé.
Né tránh đôi tay anh. Thu Phong loay hoay rồi vịn tường leo chéch qua một bên bàn để xuống đất một mình.
Không ngờ chỗ hẹp, cô vướng ống quần vào cái đèn hư mới được thay ra còn dựng trong góc bàn, nên ngã khụy xuống trên nền gạch.
Cùng với tiếng vỡ của bóng đèn, là tiếng kêu lên của Nguyên và cả

của cô.

- Đứng yên Thu Phong! Miếng nhiều lắm.

Cũng may là Nguyên còn mang giày, anh nhanh tay bồng xốc cô lên và đem ra ngoài. Đặt cô lên ghế nệm, anh trở lại một bước nhấc luôn thằng nhóc đang đứng ngăn người giữa nhà lên ngồi cạnh cô.

Dì Tư nghe tiếng đồ vỡ đã mau mắn đem vật dụng ra hốt tước sạch sẽ, Nguyên quay lại ngồi cạnh Thu Phong:

- Sao lại leo cao vậy Thu Phong? Không sao chứ?

Mặt nhăn nhó vịn lấy cổ chân, cô lắp bắp nói:

- Tại... cái đèn hư.

- Đèn hư cũng chờ anh về sửa chứ, sao lại tự leo lên đó thay bóng như vậy?

- Tôi... anh Nguyên! - Cô chợt kêu lên.

Thấy cô có vẻ mặt như đau đớn. Nguyên ngạc nhiên thụp xuống:

- Sao vậy Thu Phong! Em bị thương à?

Anh vừa vịn vào chân phải, cô đã suýt thét lên. Mồ hôi cô nhỏ rùng rùng trên mặt làm anh quỳnh quáng. Anh vội nói:

- Chắc em bị trật chân rồi, ngồi yên đó nhé.

Chạy vội ra bảo tài xế chuẩn bị rồi quay vào anh thận trọng ẵm Thu Phong lên.

Thấy cô như vậy, cu Phong sợ hãi òa khóc, Thu Phong đau muốn xỉu nhưng cũng cố vỗ nhẹ vai Nguyên để anh ngừng lại cho cô đỡ em một câu:

- Cu Phong ngoan ở nhà nhé. Chị

Nguyên đỡ lời:

- Chị Phong bị té đau chân, ba phải đưa chị đi bệnh viện bó thuốc, con ngoan ở nhà, một chút ba đưa chị Phong về liền.

Rồi anh bảo dì Tư đang dọn dẹp góc nhà vừa xảy ra sự cố:

- Dì Tư, mau coi bé Phong dùm tôi. Tôi phải đưa Thu Phong đến bệnh viện.

Nhìn nụ cười méo xệch của cô, cu Phong càng muốn khóc già, nhưng ba nó trừng mắt một cái dữ dội quá, nó đành chỉ dám mếu máo sợ hãi.

Nguyên bồng Thu Phong ra xe và đặt cô vào băng sau một cách gượng nhẹ. Vừa lúc ấy bà Minh về, anh hỏi hỏi bà vấn tắt cho bà đỡ nhờ bà vào giữ cu Phong, rồi thì chui vào xe đến bệnh viện.

Thu Phong có lẽ đau đớn lắm, cô cố bặm môi kèm lại nhưng mồ hôi vẫn tươm thành giọt trên trán và hai bên thái dương. Xe chạy qua đoạn đường có vài chỗ xóc. Nguyên xót xa nắm lấy tay cô:

- Đau lắm hả em, cố lên, sắp đến bệnh viện rồi.

Cơn đau làm cô trào cả nước mắt, Nguyên để cô dựa vào vai mình, anh lính quỳnh lau nước mắt cho cô bằng bàn tay vụng về của mình:

- Ráng chịu đau một tí thôi em, đến rồi, sắp đến rồi.

- Em đau quá... - Cô thút thít.

- Anh biết, anh biết rồi. Ráng lên em.

Anh chỉ còn biết vỗ về bằng những câu lặp lại đó thôi, vì cái đau của cô, anh mong mình có thể chia sẻ hoặc thay thế cô nhận lãnh nhưng lại không được.

- Em sẽ không sao đâu, có anh rồi, để anh đưa em đi khám, chắc chỉ trật chân thôi, nín đi em.

Xe đã dừng ở bệnh viện, người tài xế vội vàng chạy qua mở cửa, để anh bông cô vào.

Cứ mong là trật chân, ai ngờ bác sĩ khám và chụp hình lại bảo là gãy xương. Vừa nghe mình bị gãy xương. Thu Phong sợ quá níu tay Nguyên. Anh phải ngọt ngào trấn an cô:

- Đừng sợ em, bác sĩ sẽ băng bột cho em mà, chừng một hai tháng là bình thường lại thôi. Đừng sợ.

Trong lúc bác sĩ định lại khớp xương và bó bột, anh ở cạnh Thu Phong cầm lấy tay cô không rời.

Bó bột và mua thuốc xong, anh đưa cô trở ra xe. Dọc đường về, Thu Phong đã ngót đau nên cô thu người và rút nhẹ tay về thì bị anh phát hiện, anh cười:

- Mới hết đau một tí lại tiếp tục giương vây ra với anh rồi. Đừng trẻ con vậy chứ em.

Cô mím môi làm thinh.

Anh vén lại mấy sợi tóc mai dểm mồ hôi cho cô:

- Em thờ thật, sao lại leo lên đó sửa điện? Sao không đợi anh về? Ngượng với cử chỉ tỉnh bơ của anh, cô không đáp. Nguyên lại cười hỏi:

- Sao em biết thay bóng đèn nhỉ? Cô dạy cho em à?

Cô liếc xéo anh:

- Tập chí nhà anh có dạy sơ về điện. Không phải tôi sửa lần đầu đâu, hôm trước tôi đã thay con chuột của bóng đèn phòng tôi một lần rồi.

Nguyên ngạc nhiên:

- Bao giờ? Sao anh lại không biết? Sao không gọi anh?

Cô bấu môi:

- Lúc đó anh ở ngoài Đà Nẵng, làm sao gọi? Tôi sửa thử thấy mấy cái đó cũng dễ.

- Dễ? – Nguyên trợn mắt - Đụng đến điện mờ em nói dễ à? Thôi được rồi, mai mốt anh để ở nhà mấy số điện thoại cần thiết, trong đó

có số điện thoại của một thợ điện quen. À, phải thêm một thợ sửa ống nước nữa, kẻo mà có ngày đi làm về lại thấy em lúi húi xịt tưới khắp nhà thì khổ.

Thu Phong mím môi lặng thinh. Nguyên chép môi ngán ngẩm:

- Thu Phong à.... giận dai quá. Thiệp đã phát xong, còn mấy ngày nữa là mình cưới nhau rồi. Vậy mà em vẫn cứ làm mặt lạnh hoải.

Thu Phong cụp mắt không nói. Khi nãy thì đau quá, cô chỉ biết có anh là chỗ dựa chắc chắn và an toàn, nhưng bây giờ đã tỉnh trí lại, cô vẫn có thể nhớ anh vốn khó mà tin tưởng được. Đề phòng anh là điều tất nhiên thôi.

Đã mấy ngày nay, anh có vẻ tích cực lo cho ngày cưới. Anh chọn ngày cưới là ngày sinh nhật của cô, còn cười nói khỏi chọn ngày, vì ngày đó đã là ngày tốt, là ngày mà mười tám năm trước cô chọn để ra đời rồi.

Anh tỉ mỉ trong việc chọn mẫu thiệp, kỹ càng trong chuyện may áo cưới cho cô. Thậm chí cả tháng trước bà Minh đã mua cả lô mỹ phẩm về hướng dẫn cách cô dùng rồi, bây giờ anh lại nhờ bà cố vấn để mua thêm một mớ linh tinh khác cho việc làm đẹp.

Đưa cô về quê gởi thiệp, anh làm cô phát ngượng trước những cử chỉ âu yếm và quan tâm. Cô nói chuyện với ba, anh cũng bắt chuyện, cô ra thêm trêu con sáo, cũng thấy anh đứng bên huýt sáo nhại lại, cô vừa ra bờ hồ định tìm nơi thư giãn, mới dăm phút đã có anh theo ra ngồi cạnh.

Anh làm cô vừa bức bối, vừa hoang mang. Cô vẫn luôn tự nhủ đừng nên tin tưởng vào anh nữa, đừng nên để anh dẫn dụ tình cảm bởi cái lễ cưới hôm nay có ngày mai không ấy. Nhưng nụ cười và vẻ sẵn sóc quan tâm của anh đôi khi cũng làm cô xao lòng suýt đầu hàng. Xe dừng trước nhà, Nguyên mở cửa xe bằng cô ra. Thấy mình chỉ bằng bột ở cổ chân, cô ấp úng nói:

- Anh.... để tôi xuống đi, chắc tôi có thể đi nhúc nhích một chút được mà.

Nguyên khế nhìn cô không đáp, cũng không ừ hử. Anh cứ mang cô vào nhà và đặt nhẹ lên nệm ghế.

Cu Phong ngóc dậy ngay, cả bà Minh cũng đẩy xe lại:

- Có sao không con? Bằng bột à?

Nguyên nhẹ giọng:

- Em Phong bị gãy xương, bác sĩ đã bó bột rồi, không sao cô ạ, tránh đi đứng và nghỉ ngơi một hai tháng là lành thôi.

Bà Minh gật đầu:

- Vậy tốt rồi. Hồi nãy cô cũng sợ, nếu đã bó bột thì sẽ khỏi thôi.

Thu Phong chưa kịp hỏi cu Phong thì bà đã nói luôn:

- Cu Phong cô đã cho nó ăn cơm rồi, bây giờ hai đứa vô ăn cơm đi, cô bảo dì Tư đem nó lên phòng cho nó ngủ.

Nguyên quyết định:

- Em ăn cơm với cô đi, để anh đỡ cu Phong ngủ cho.

- Nhưng anh... - Cô ngập ngừng.

Anh khoát tay:

- Em cứ ăn trước đi rồi uống thuốc. Anh đỡ bé xong thì xuống liền.

Anh nhất định đưa cô đến bàn ăn, rồi đem cu Phong lên lầu. Thu Phong nhìn theo mà lòng cảm thấy chút bâng khuâng.

Bà Minh xới cơm ra chén đưa cho cô. Bà hắng giọng:

- Dạo này... cô thấy Nguyên nó có vẻ đổi với con tốt hơn rồi, con có cảm nhận được không?

Cô bặm môi lắc đầu:

- Con.... cũng không biết nữa cô ạ, có lẽ ảnh áy náy chuyện hứa hẹn với gia đình con thôi.

Bà Minh cười:

- Cô thì lại thấy kiểu chuyển biến ấy theo chiều hướng khác. Ngay cả những cú điện thoại của Nhã cũng mất biệt. Chắc là nó đã cắt đứt với cô ta để toàn tâm toàn ý làm lễ cưới với con.

Thu Phong nhún nhẹ vai cười:

- Con nghĩ... chắc cô ấy chán ngán sợ hãi vì chuyện con dể hôm trước thôi.

Bà Minh lắc đầu cười:

- Lạ thật! Sao con lại có vẻ lãnh đạm với những chuyện tốt đẹp này nhỉ?

Cô nhìn bà đáp ngay:

- Vì con rất sợ bị hụt hẫng một lần nữa.

Câu nói của cô được Nguyên nghe trọn khi anh vừa đi xuống. Thu Phong ngẩng lên, nhưng lảng đi trước ánh mắt trách móc của anh. Có thêm Nguyên, bữa cơm không vui vẻ hơn. Nguyên ăn uể oải và lặng lẽ. Khi thấy Thu Phong buông đũa, anh cũng lùa hết chén cơm của mình rồi đứng dậy lấy nước lấy thuốc cho cô.

Thu Phong hơi đỏ ửng mặt lúng túng trước sự quan sát của bà Minh. Cô uống thuốc và yên lặng để anh lại ấm mình lên lầu.

Anh nói khi đưa cô vào phòng:

- Em vẫn không tin tưởng anh à?

Cô im lặng không đáp. Giọng anh buồn buồn:

- Anh đã nói sẽ lấy em làm vợ chính thức rồi mà, em còn chưa tin tưởng anh?

Cô bối rối với ánh mắt đăm đăm của anh, chỉ biết cụp mắt áp ứng:
- Anh chỉ ép lòng làm điều này như... như một việc nghĩa thôi. Tôi cảm ơn anh, nhưng nói thật ra trong thâm tâm, tôi ghét chuyện phải mang ơn anh lắm.

Nguyên chột vươn tay nắm lấy cổ tay mảnh dẻ của cô:

- Vậy em yêu anh chứ?

Câu nói của anh làm cô rùng mình. Cô cố gỡ tay về. Anh thì vẫn cố giữ với câu hỏi kỳ quặc được lặp lại lần thứ hai:

- Em cứ nói đi, em yêu anh không?

Cụp mắt lo sợ trước sự lì lợm của anh, cô áp ứng:

- Cái gì mà.... yêu với đương, anh...chỉ cần một cô vợ hờ để làm bạn con anh thôi mà, chẳng phải anh... đã từng thỏa thuận...

Nguyên nhăn mặt:

- Anh thừa nhận mình đã sai lầm. Lẽ ra anh không nên nói những câu tệ hại như vậy. Nhưng lẽ cưới sắp đến không phải là việc nghĩa hay thủ tín gì hết. Anh thật lòng muốn em là vợ chính thức của mình, là người mà cu Phong gọi là mẹ.

Cô bối rối lắc mạnh đầu. Anh thở dài nói tiếp:

- Chẳng lẽ thời gian gần đây chưa đủ làm em hiểu thành ý của anh?

Anh nghĩ mình đã cố gắng biểu lộ cho em thấy tình ý thật sự của mình. Nhưng em lại cứ lạnh nhạt dè chừng. Còn có mấy hôm nữa thôi, anh không biết phải làm sao để em nguôi được cơn giận dai dẳng này.

Thu Phong cụp mắt buồn buồn:

- Cho dù tôi có lạnh nhạt hay sôi nổi lẽ cưới đó cũng phải hoãn lại rồi.

Nguyên nhìn cô kinh ngạc:

- Ý em là....

Cô chỉ xuống chân mình:

- Tôi như vậy làm sao còn chuyện làm đám cưới nữa.

Nguyên trở mắt sực nhớ, anh vỗ mạnh vào đầu:

- Anh quên mất. Chân em lại vừa....

Chột anh ngẩng lên:

- Nhưng chân em chỉ băng bột chút thôi, có gì cản trở đâu. Mình đã đăng ký lễ cưới tại nhà thờ rồi mà. Cứ tổ chức có sao đâu.

Cô ngạc nhiên:

- Để... làm gì? Sao lại vẫn làm lễ?

- Thì mình đã định ngày cưới rồi mà, đúng ngày sinh nhật của em đó thôi. Sao lại hoãn được.

Cô lắp bắp:

- Nhưng... có ai làm cô dâu mà đi nạng vào nhà thờ đâu?

Nguyên cười:

- Sao lại đi nặng? Chẳng lẽ tay anh lại không đủ mạnh để bồng em vào?

- Lại bồng? – Cô kêu lên kinh hoàng - Trời ơi, sao lại như vậy, anh... điên rồi à? Làm như vậy để làm gì?

Nguyên cau mày:

- Sao em lại nói như vậy? Khi anh chưa định lòng mình, anh chán chường thì em buồn rầu rồi để bụng, còn khi anh quyết tâm chinh phục và cưới em thật thì em lại bảo làm như thế để làm gì? Anh không hề điên, chỉ muốn nhân chuyện này mà chứng tỏ quyết tâm của mình thôi.

- Nhưng cái quyết tâm ấy ngược đời quá – Cô phản đối.

Nguyên nhìn cô đáp:

- Ngược đời anh cũng mặc kệ. Khi về quê hỏi cưới một cô nhóc chưa đủ tuổi như em, anh đã làm chuyện lạ đời rồi. Bây giờ anh yêu em thật, muốn em là vợ anh thật, điều đó có gì sai đâu?

Trời ơi, lại những lời tỏ tình nghe muốn... lòng bùng nổ tai, Thu Phong muốn anh tỉnh táo hơn, nhưng anh lại càng tỏ vẻ bức dọc và nóng nảy. Cứ như chuyện tổ chức đám cưới đúng ngày đã định mới là chứng tỏ cho cô hiểu rằng anh yêu cô thật vậy.

- Thôi em nghỉ đi cho khỏe, anh đã quyết định rồi đó. Đúng ngày đã mời thiệp, không thay đổi gì cả, chỉ trừ khi em không muốn kết hôn với anh thôi.

Anh nâng tay cô lên hôn nhẹ, rồi bỏ ra ngoài.

Còn lại một mình, cô thù người với đầu óc rối rắm. Sao anh kỳ lạ vậy?

Khi thì lạnh lùng phân định rạch ròi vai trò và ranh giới tình cảm, làm ngày đầu ấy cô đã cố nén tủi buồn. Rồi những câu cãi vã với bà Minh. Những lần khó chịu khi nghe bà nhắc chuyện cưới hỏi.

Còn bây giờ, cũng vẫn là anh, nhưng từ sau ngày anh tuyên bố làm lễ cưới, tối nào cũng chờ cô trước cửa phòng cu Phong, cũng rủ cô lên sân thượng uống trà, nói chuyện. Toàn những chuyện linh tinh về cu Phong, về chuyện cô học làm bếp ra sao, học đan áo thế nào.

Cho dù cô chỉ đáp những câu nhát gừng, chỉ nói những lời khô khan, lạt lẽo, không mĩa mai thì cũng chưa chát với anh. Nhưng càng ngày, ánh mắt anh càng nồng nàn, giọng anh càng dịu ngọt, cô muốn bảo mình đừng thêm nghe, đừng thêm để ý, nhưng con tim ngốc nghếch cứ hồi hộp mỗi khi đổ cu Phong ngủ xong và mở cửa bước ra.

Anh có yêu mình thật không?

Cô không biết phải trả lời ra sao. Vẫn là anh đó thôi, khi thì có một vẻ

khinh bạc, lãnh đạm, khi thì lại âu yếm, nồng nàn.
Cô tự biết mình chỉ là một con bé nhà quê, thêm những lần hụt hẫng trước đây khiến cô thất vọng, nhưng nếu anh cứ mãi quan tâm kiểu đương nhiên như thế, cô lo sợ mình lại ngã lòng mất thôi.
Sờ nhẹ xuống lớp bột băng dày dưới chân, cô nhớ đến lúc nép vào vai anh mà khóc, những lời anh lo lắng an ủi sao êm đềm quá, làm cơn đau của cô như nhẹ đi nhiều.
Vẫn vướng với những hoang mang của mình, cuối cùng cô thiếp đi.
Trong tâm trí vẫn mang máng những câu hỏi mơ hồ.
“Mình đã phát hiện rằng yêu anh từ lâu, nhưng còn anh, làm sao để biết được tình cảm của anh là thật?”

Đêm thu

Chương 14

"Vừa gặp anh là tôi mến ngay hô là hi hô là hò. Vừa gặp anh là tôi thích ngay. Hô là hi hế lô hò là."

Thu Phong vừa thức dậy, đã nghe giọng hát vang vang khắp nhà. Lại cu Phong với mấy bài hát cô dạy đây mà. Cô mỉm cười.
Chợt cô lắng tai nghe kỹ. Đâu chỉ có mình cu Phong, hòa thêm với giọng của nhóc là giọng trầm trầm rõ ràng của Nguyên nữa. Và hình như tiếng hát đã ngay phía ngoài phòng cô.
Có tiếng gõ nhẹ rồi cánh cửa bật mở ra với hai cái đầu ló vào :
- A, hay quá. Em đã chịu dậy rồi.
Cô lúng túng vuốt lại tóc:
- Trễ giờ rồi à? Xin lỗi, tôi... lại còn ngủ mê hơn cả cu Phong nữa.
Nguyên nhướn mắt cười:
- Tại hôm nay cu Phong thức sớm thôi, mới có sáu giờ rưỡi, còn em thức muộn là chắc đêm qua hồi hộp không ngủ được chứ gì?
Câu nói của anh làm cô cười ngượng nghịu. Cu Phong leo lên giường cô ngồi cười :
- Chị Phong dậy trễ chứ. Có người khách tìm chị mà.
- Khách? - Thu Phong nhìn Nguyên.
Anh cười:
- Chỉ tại thợ trang điểm và làm đầu đã đến rồi, chứ không thì anh còn để em ngủ một chút nữa.
- Thợ làm đầu? Phải rồi, trời ơi quên mất.

Cô lính quỳnh tung mền nhỏm dậy rồi lúng túng buột miệng :

- Anh Nguyên !

Nguyên cười:

- Dĩ nhiên là anh biết nhiệm vụ của mình.

Bồng cô lên, anh quay qua bảo con:

- Cu Phong chạy xuống nói dì Tư cho con ăn sáng sớm đi con, hôm nay chị Phong bận bịu lắm.

Cu Phong ra về khôn ngoan :

- Bà cô nói hôm nay chị Phong đám cưới, không phải bận bịu đâu.

Nguyên ẵm cô đi dọc hành lang, đầu gật gù:

- Ủ, ba nói lộn, là chị Phong đám cưới. Vậy bà cô có nói con phải làm gì không?

- Bà cô nói con phải ngoan.

- Ủ, đúng rồi.

- Bà cô nói mai mốt con phải kêu chị Phong là mẹ Phong.

Nguyên ngẩn người đỡ cô vào phòng vệ sinh. Khép cánh cửa, anh quay qua con tán thưởng :

- Ủ, con nói đúng luôn. Hồi đó đến giờ con cứ gọi chị Phong, ba nghe đã muốn quen, cũng quên mất chuyện cần sửa lại cách gọi cho đúng. Mai mốt con gọi lại là mẹ, như vậy tiện hơn.

Cu Phong cãi:

- Không phải là mẹ, là mẹ Phong mà.

Nguyên phì cười:

- Ủ thì là mẹ Phong. Miễn con gọi có chữ mẹ là ba vui rồi.

Rửa mặt trong phòng, Thu Phong cũng lắc đầu cười. Hai cha con thôi mà cũng nhộn dữ.

Rửa nhanh mặt mũi, cô mở cửa, lại thấy Nguyên chờ sẵn với đôi tay sẵn sàng giúp cô. Cô cầu nhàu :

- Đã nhờ anh mua cái nạng, vậy mà anh cứ không chịu, để bây giờ tự dưng tôi đi đâu làm gì, anh cũng cực thân như vậy.

Nguyên tỉnh bơ cười :

- Mua cái nạng mà làm gì, chẳng lẽ anh không ẵm nổi vợ mình.

Thu Phong nhăn nhó:

- Nhưng bốn ngày rồi, mở bột băng này phải đến cả tháng trời nữa.

Anh cứ giúp tôi kiểu này... người ngoài nhìn vào chắc thấy chướng mắt lắm. Thậm chí lại còn nghỉ phép ở nhà...

Nguyên trợn mắt ngắt lời cô:

- Ủa, anh lấy vợ mà, tất nhiên là nghỉ phép rồi. Nghỉ sớm vài ngày đỡ em cho quen thôi mà.

Cu Phong đã được anh sai xuống nhà nhắn người thợ trang điểm và

làm tóc lên. Trở lại là một người đàn ông, nên anh mở cửa cho người ta rồi nghĩ sao cũng vô luôn rồi ngồi gần đó. Thấy anh mỗi điều thuốc, vẻ như ngồi lâu để chờ. Thu Phong nhắc khéo:

- Anh thay áo đi.
- Chút anh thay.
- Hay anh xuống coi cu Phong, người ta sửa soạn chắc cũng lâu lắm.

Nguyên nhún vai:

- Lâu gì cũng phải đúng giờ. Đợi em trang điểm xong thì anh thay áo cũng còn kịp. Tám giờ mới làm lễ mà.

- Nhưng cu Phong...

- Cu Phong có cô Minh coi chừng rồi, em khỏi lo.

Anh thợ bày đồ nghề trong hộp ra với nụ cười thắm làm cô quê quá, nhưng đành phải chịu thua Nguyên.

Nhưng anh đâu có chịu ngồi yên. Người ta vừa mới thoa phấn cho cô, anh đã xen vào góp ý :

- Anh đừng làm đậm quá nhé. Vợ tôi còn trẻ, làm sắc sảo quá không hợp.

Lát sau đến lúc tô son, thấy màu son hồng anh lại phản nản:

- Sao anh không tìm màu son đỏ, vợ tôi tính hay hồi hộp, nếu chút nữa vào làm lễ, cô ấy sợ run lên thì lại nhột nhạt lắm nếu sai màu son này.

Thu Phong trợn mắt nhìn lên anh. Trời. Chưa có ai tử mĩ như anh chàng này. Chuyện làm đẹp của đàn bà con gái cũng xen vào hoài, làm sao thợ người ta làm được.

Người thợ vừa mới tháo những bím tóc muôn thuở của cô ra để chúng xõa ngang vai mà chải, thì anh đã trở mắt ngắm nghía. Thu Phong liếc thấy, cô thắc mắc :

- Gì mà anh nhìn ghê vậy?

Anh chất lười:

- Lần đầu tiên mới thấy em xõa tóc. Trông em khác lạ hẳn ra.

- Xấu hơn à?

- Không phải, đẹp hơn, bụi bụi một chút, nhưng đẹp hơn.

Không cần để ý cô đã đỏ ửng mặt như thế nào, anh thản nhiên kéo cả người thợ vào vị trí trọng tài :

- Phải không anh?

Người thợ làm đầu cười :

- Đúng rồi, tóc cô mềm, rất đẹp, có điều hơi bị cháy nắng phần đuôi tóc. Nếu cô không thích bụi thì có thể cắt bỏ đuôi tóc vàng ấy đi. Còn nếu muốn bụi hơn nữa thì nhuộm lại càng model.

- Nhuộm tóc? - Thu Phong xua tay - Tôi không thích nhuộm tóc đâu.
 Anh thợ gội đầu :
 - Vậy cô có muốn tôi tỉa bớt đuôi tóc cho cô không? Hay để nguyên?
 Thu Phong ngập ngừng một chút rồi quay sang Nguyên :
 - Anh... nghĩ sao?
 Nguyên cười toe:
 - Để nguyên đi, anh thích tóc em có cái đuôi vàng hoe như vậy, nhìn ngộ lắm. Nhưng nhớ đừng thắt bím nữa, em thắt bím làm anh có cảm tưởng mình già ghê lắm.
 Thu Phong đỏ mặt lườm anh.
 Người thợ làm xong vừa quay đi, cô đã lau bầu chĩnh anh :
 - Có người lạ mà anh nói lung tung vung vít hoài.
 Nguyên cười bước đến giúp cô trải cái áo cưới lên giường :
 - Nói vậy mà em cũng còn chưa chịu làm lành với anh nữa mà.
 Thu Phong nguýt anh, cô loay hoay nhìn ngó rồi bỗng nhìn anh :
 - Anh Nguyên ơi! Anh... gọi dì Tư lên đây dùm em đi.
 Nguyên ngạc nhiên :
 - Chi vậy em?
 Cô lúng túng chỉ cái áo:
 - Áo này rườm rà lắm, em muốn dì Tư giúp em mặc cho nhanh.
 - Thì để anh giúp em.
 - Anh... Đâu có được.
 Nguyên vẫn ngoan cố:
 - Tại sao không được? Còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa là mình chính thức làm đám cưới rồi, chẳng lẽ anh không có thẩm quyền để giúp em mấy chuyện này?
 Thu Phong mím môi :
 - Vậy không thềm nhờ anh nữa, anh ra ngoài đợi tôi đi, tôi tự mặc lấy.
 Nguyên lắc đầu:
 - Anh chẳng đi đâu hết.
 - Anh. - Cô tức tối trợn mắt. Nguyên vẫn lì lợm đứng nguyên đó.
 Vừa lúc đó, cửa phòng chợt có tiếng gõ nhẹ. Nguyên với bộ mặt không vui bước ra mở cửa. Người rụt rè đứng bên ngoài làm Thu Phong mừng quýnh kêu lên :
 - Chị Hai ! Ý, chị Hai hả?
 Đúng là Xuân Hương, cô chào Nguyên rồi phân trần:
 - Tôi vừa đến, nghe bác Minh nói em Phong bị thương ở chân nên định lên xem có gì giúp một tay.
 Nguyên chưa kịp đáp thì Thu Phong đã kêu lên :

- May cho em rồi, chị Hai vào giúp em đi, em chưa mặc áo.

Nguyễn đành gật đầu:

- Tôi ở ngoài chờ.

Khi cánh cửa đã khép lại sau lưng anh, Thu Phong trề môi nhái theo.

Rồi cô quay qua chị hỏi :

- Mau lên chị, giúp em thay áo đi. Cái cổ chân em băng cứng ngắt à. Chị cô còn mãi chống mắt ngắm em gái. Thấy cái nhìn của chị, cô nhỏ giọng:

- Gì vậy chị Hai?

Xuân Hương thở ra :

- Không có gì, chỉ là... mới hơn hai tháng không gặp em, em khác nhiều quá. Hôm trước em về nhà phát thiệp không có chị, lúc về chị đã có nghe Xuân Hồng nó nói, nhưng bây giờ thấy tận mắt mới lạ như vậy.

Thu Phong chớp mắt cười:

- Chị thấy em mập ra phải không? Là cô Minh đó. Cô bắt em tập thể dục mỗi sáng, bắt ăn thực đơn của riêng cô. Đủ món hết. Thậm chí còn bắt em phải uống sữa mỗi tối nữa, cho nên mới hai tháng mấy mà em đã lên ký như vậy rồi.

Giúp cô mặc tấm áo lót trắng, Xuân Hương nói :

- Vậy là em cũng may mắn đó chứ. Chị cũng đoán em vui vẻ và hạnh phúc, không có gì phải lo lắng cực nhọc, vì em đã tròn người một chút và lại còn trắng trẻo xinh đẹp hơn ra.

Lọng cọng mặc cái soirée cưới trắng tinh dưới sự giúp đỡ của chị, Thu Phong nhún vai:

- Em có việc gì làm đâu. Cũng như hồi ở quê vậy thôi. Cu Phong với em suốt ngày không bày trò chơi thì cũng xem phim hoặc hát hò, chả có gì cực nhọc hết. Chị đợi mà coi, mai mốt không chừng em sẽ tròn quay như cái dì Thắm đó chứ không vừa.

Cài áo cho em, Xuân Hương cười:

- Lại chưa bỏ tật nói nhăng à? Dì Thắm đang ngồi với má ở dưới nhà đó, chút xuống đừng có mà đem dì ra làm mẫu kiểu đó, dì giận cho coi.

Thu Phong ngoái nhìn chị:

- Má đến rồi, vậy còn ba?

Xuân Hương hơi ngập ngừng:

- Má với dì Thắm đi cùng tụi chị từ Biên Hòa lên đây. Ba chắc là đi riêng, chị chưa thấy tới.

Thu Phong cau mày:

- Ba đi riêng? Ba đi riêng à?

Cô chột cà nhắc ra cánh cửa và mở ra. Nguyên chờ sẵn bên ngoài trong bộ đồ vest tề chỉnh, tay anh cầm điều thuốc với vẻ bồn chồn. Vừa thấy cô, anh tròn mắt ngắm nhìn.

Không để ý đến vẻ mặt anh, Thu Phong lo lắng hỏi ngay:

- Anh Nguyên, ba vẫn chưa đến.

Nguyên ngẩn ra một chút rồi gật đầu ngay:

- Đừng lo em, chắc ba trễ chút thôi, anh đã sai người xuống đón ba rồi mà.

Thu Phong ngạc nhiên:

- Đón? Anh nhờ đón hồi nào?

Nguyên cười:

- Tất nhiên là đi vào chiều hôm qua rồi, chứ nếu sáng nay mới đi thì trễ mất. Anh đã sắp xếp đâu ra đó rồi, đừng lo lắng quá.

Thu Phong nhẹ lòng, cô nhìn anh cảm động:

- Cám ơn anh.

Nguyên cười, nói một câu thừa thải và... lảng xẹt:

- Em xinh ghê !

Thu Phong đỏ mặt. Chị Xuân Hương mới thoáng nghe câu ấy đã rút êm. Nguyên né người nhường chỗ cho bà chị vợ xuống xong đã lên trở vào phòng cô:

- Còn cần anh giúp gì không?

Thu Phong mắc cười, nhưng cũng bủi môi :

- Đã thay áo rồi, còn cần gì nữa đâu mà anh mong.

Nguyên cười:

- Vậy mà anh thấy có đó.

- Cái gì?

Choàng eo nhắc cô lại cạnh tấm kiếng to, anh cười hỏi :

- Thấy gì không?

Thu Phong nheo mắt nhìn vào gương. Chà, hôm trước cô thử áo còn thất hai cái bím tóc, nên chỉ thấy cái dáng áo đẹp thôi. Bây giờ có phần chải tóc, trang điểm khéo léo của anh thợ, cô lại thấy cô gái trong kiếng như không phải là cô vậy.

Cái áo sao mà ôm vừa với dáng cô đẹp quá chừng. Mình còn thấy mình lạ nữa mà, nói gì chị Xuân Hương.

- Biết em đẹp rồi, cứ trố mắt ngắm nghía hoài. Thấy thiếu gì chưa?

Câu nhắc chừng của Nguyên làm cô sực tỉnh nheo mắt nhìn kỹ lại.

Một giây cô đã phát hiện và kêu lên :

- Cái lúp, hình như em quên cái lúp phải không?

Nguyên cười thích chí:

- Phải rồi, "em" quên cái lúp. Để anh cài cho nhé.

Thu Phong trợn mắt rồi chột bật cười. Cũng tại cô thôi. Nãy giờ tíu tít nói chuyện với chị Xuân Hương nên quên cái miệng, chỉ có nói lạ đi một chút mà anh cũng khoái chí dữ.

- Nhé, hồi nãy anh thợ kia chỉ, có anh ngồi nghe mà, chị Hai em không biết đâu.

Thu Phong trề môi cười:

- Anh muốn gắn thì gắn đại đi. Coi chừng cứ nhảy trể giờ đó.

Có sự đồng ý của cô, anh cười rồi nhanh tay cởi áo vest để lại trên giường. Mở hộp lấy ra cái lúp hai tầng bằng voan và ren trắng, anh để cô ngồi xuống giường rồi cầm cái kẹp tăm hí hoáy cài cho cô.

- Chắc chưa em? - Anh hỏi sau một lúc ghim ghim, kẹp kẹp.

Cô sờ tay lên đầu:

- Không biết nữa, chắc là được rồi.

Anh xoay cô lại ngắm nghía và chỉnh lại một chút cho cô. Cách anh nheo mắt tỉ mỉ chỉnh cái lúp cho cô làm cô tự dưng tủm tỉm cười. Anh phát hiện ra ngay.

- Em cười gì vậy? - Anh hỏi.

Cô cười hì hì :

- Chưa thấy ông thợ làm đầu nào diện như anh vậy, sơ mi, cà vạt tề chỉnh ghê chưa. Anh cũng có khiếu về cái nghề này lắm đó chứ.

Nụ cười của cô làm anh ngẩn ngơ nhìn. Cái nhìn hơi... kỳ lạ khiến cô lại nhắc:

- Còn đến phiên anh nhìn gì vậy?

- Bây giờ anh mới phát hiện cô vợ mình chẳng những có răng khểnh mà lại còn có má lúm đồng tiền nữa.

Thu Phong đỏ mặt nguýt anh :

- Có một bên thôi, giờ này anh mới biết.

Đưa tay chạm nhẹ cái lúm đồng tiền mới thoáng thấy một bên má cô, anh lằm bằm:

- Ủ ờ ! Giờ này anh mới biết mình có cô vợ xinh đến như vậy, anh ngốc thật.

Ánh mắt anh lạ quá, cái chạm nhẹ dù rất khẽ nhưng cũng đủ làm Thu Phong rùng mình. Cô bối rối chưa kịp nói gì thì anh đã thì thầm :

- Anh lại vừa nhớ ra mình còn một điều khác ngốc nghếch hơn. Biết không ! Đó là anh chưa được hôn em.

Tự coi lời nói vu vơ kia là một câu xin phép, anh chồm lên gần môi mình vào môi cô, Thu Phong định kêu lên nhưng không còn kịp nữa. Cô sợ hãi nhắm mắt lại, cảm thấy mình như bị cuốn vào một cơn lốc dài và mạnh mẽ đến đuổi cả hơi sức.

Có lẽ Nguyễn thật sự tiếc vì mình đã phí hoài thời gian, nên anh cứ

ôm ghì lấy cô với nụ hôn bù trừ của mình. Khi buông được cô ra, anh ngấm cô với một nụ cười ngất ngây và đắc thắng.

Thu Phong nghếch mặt nhìn anh, hoang mang mắt mấy giây rồi bỗng cô đỏ bừng gương mặt, rèm mi rưng rưng như chực đổ mưa. Lập tức tắt ngay nụ cười ngạo nghễ của mình, Nguyên luống cuống ôm lấy cô rồi rít:

- Đừng khóc, Thu Phong! Em đừng khóc ! Anh... xin lỗi. Đừng giận anh. Chỉ tại... anh yêu em thật mà, Thu Phong !

Bờ mi ướt nước, cô để anh ôm lấy vỗ về. Cô nhắm mắt cố giữ bình tĩnh, nhưng không hiểu sao người cứ run lên vì một nỗi lo sợ mơ hồ nào đó.

Nguyên nâng cằm cô lên bằng cả hai tay một cách vụng về gương nhẹ, anh dịu giọng hỏi:

- Em sao vậy? Vẫn còn giận anh à?

Cô gỡ tay anh ra và lắc đầu không nói. Anh rút khăn tay lau chút khế viền mi ướt của cô rồi ngập ngừng hỏi:

- Sao em khóc vậy?

Cô nhìn anh thật lâu trước khi trả lời rất thành thật:

- Anh làm em sợ.

Nguyên cười cảm động:

- Mình sắp là vợ chồng rồi, anh xin lỗi vì đã làm em bất ngờ, nhưng anh thật sự yêu em, Thu Phong !

Đặt cô ngồi trên đùi mình, anh vuốt mũi cô trêu:

- Mai đây anh sẽ hôn em hoài, vậy là em không sợ nữa đâu.

Thu Phong đỏ mặt tịt xuống trong ngỡ ngàng. Nguyên đỡ cô đứng dậy theo ý cô rồi hỏi:

- Em đi đâu vậy?

- Còn hai mươi phút nữa là đến giờ rồi, anh không chịu đưa giúp em xuống nhà mau thì mình trễ thật đó.

Nguyên nheo mắt cười:

- Nhưng trước khi em xuống, anh thấy em nên tô lại son, nếu không chị Hai thấy được thì mất công có người lại mắc cỡ mà khóc nhè thì khổ.

Thu Phong giật mình quay nhìn vào kiếng. Trời ơi, quả thật lớp son đỏ tươi của anh thợ trang điểm bay đi đâu mất tiêu rồi. Cô nóng bừng mặt mũi khi thấy khuôn mặt cười cười của anh trong kiếng.

Cụp mắt chụp lấy cây son anh đã chọn sẵn trên bàn pháp và nhìn ra trước mặt, cô nhích lại gần kiếng hơn để tô lại bờ môi mình. Ở đâu mà có nụ hôn ghê vậy, đến nỗi trôi sạch son của người ta.

Mở nắp cây son, Thu Phong chưa kịp chu môi tô thì đã bị Nguyên

đưa tay ra cướp lại. Anh ôm lấy cô nói nhanh :

- Anh biết hể tô son rồi thế nào em cũng không cho anh hôn nữa, vậy thì để anh hôn trước lần nữa vậy, hôn xong rồi tô son cũng chưa muộn.

Cũng mặc nhiên siết lấy cô trong vòng tay, anh lại tặng cô một nụ hôn không giấy phép, phớt lờ cả những lỗi phản đối của cô.

Nụ hôn lần này đã bớt mạnh bạo, chỉ nhẹ nhàng nhưng vẫn nồng nàn cháy bỏng, Thu Phong thoát đầu cổ đẩy anh ra, nhưng cuối cùng lại mềm người đi ngoan ngoãn.

Rồi môi cô lần nữa, Nguyên thở dài sung sướng khi thấy cô nép trong vòng tay mình ấm áp.

Hai người cứ đứng yên ở đó như muốn lắng lại một giây để được nghe rõ nhịp đập của trái tim người kia.

Rồi Thu Phong lên tiếng, lời cô giống như một tiếng than:

- Hình như anh làm em sút lúp đội đầu mất rồi.

Nguyên bật cười:

- Và hình như nếu mình đứng ôm nhau ở đây hoài thì có nước trề thật.

Anh tách cô ra để nhìn gương mặt dễ thương của cô, anh cười:

- Em tô son đi, anh không phá em nữa đâu. Xong rồi anh bồng em xuống để chị Hai cài lại lúp. Chắc là sẽ mau hơn.

Chỉ cần một phút, cánh cửa phòng đã mở ra. Nguyên bồng một cô dâu thật xinh, đôi môi đỏ thắm chúm chím một nụ cười, tay cô còn cầm một cái lúp trắng tinh. Anh xuống thang trong sự sốt ruột chờ đợi của mọi người.

Thu Phong lướt qua mọi người, mắt cô tươi vui khi bắt gặp ánh mắt của ba. Ba đã đến rồi.

oOo

Thu Phong không biết lễ cưới của mình có phải là một lễ cưới quái dị không, khi tiếng piano thánh thót vang lên chào đón, là cảnh chú rể thảnh nhiên bồng cô dâu đi dọc theo lối đi rộng giữa hai hàng ghế.

Nằm yên trên tay Nguyên, cô hồi hộp đưa mắt nhìn quanh. Có những khuôn mặt quen, có những không mặt lạ, nhưng ánh mắt nào cũng có vẻ tò mò hiếu kỳ khi chiếu vào cô.

Thấy cô có vẻ lúng túng, hoảng sợ, Nguyên phải mỉm cười nói nhỏ:

- Em đừng sợ chứ. Anh đang ở bên em đây mà.

Chỉ một câu nói nhưng bỗng nhiên cô thấy nhẹ cả lòng. Ừ nhỉ, có anh đang ở bên cô rồi, cô còn sợ gì nữa.

Đến trước đôi ghế quỳ lót khăn thêu đỏ trước cung đường, Nguyên đặt nhẹ cô xuống.

Học đạo một khóa cấp tốc gói gọn trong hai tháng, cô đã xem lễ ở nhà thờ này cả chục lần, vậy mà bây giờ, khi dự lễ dành cho mình, đánh dấu sự kiện quan trọng nhất của đời mình, cô lại thấy không khí trang trọng và đặc biệt quá.

Lời tuyên thệ được cô nói ra bằng một giọng run run, nhỏ nhẹ, còn Nguyên thì thật rõ ràng và tự tin.

Lúc vị chủ lễ tuyên bố họ là vợ chồng, anh quay lại nhìn cô với nụ cười rạng rỡ. Một nụ cười mà cô thấy thật sự tin tưởng.

Và khi anh nghiêng người hôn nhẹ lên gò má mình, cô thấy đầu hàng ghé, đôi mắt của má hãnh diện, của ba ấm áp hài lòng. Và cô rưng rưng nước mắt lẫn với môi cười khi nhận ra ánh mắt của ba.

Ba ơi, vậy là con chính thức là vợ người ta rồi đó. Mong rằng lần này là thực, không phải là một giấc mộng hư ảo.

Rồi Nguyên lại bỗng cô ra ngoài trong tiếng chúc mừng của bao người. Nhiều người là đồng nghiệp của anh, những người mà mới hôm trước cô có dịp làm quen. Ánh mắt họ vừa tò mò hiếu kỳ, vừa ngưỡng mộ trước sự yêu chiều của anh đối với cô.

Bà Minh nói nhỏ gì đó vào tai cu Phong. Chú chàng mím mím miệng len vào vịn nhẹ tà áo cô. Thu Phong cúi xuống cười. Chưa kịp hỏi, chú đã hỏi :

- Bây giờ em gọi chị Phong là mẹ Phong được rồi phải không?

Câu hỏi ngộ nghĩnh làm Thu Phong đỏ mặt và làm mọi người chột cười ồ. Cười khoái chí nhất chính là ba cu cậu. Bỗng nhẹ con lên để chụp mấy tấm ảnh kỷ niệm, anh nói:

- Con hay quá, vậy là đã biết trước rồi, con đổi lại nhé, gọi là mẹ Phong thì đúng hơn nhiều.

Khi vào xe, cô e ngại hỏi nhỏ anh:

- Cứ bỗng em hoài, anh có mỗi tay không?

Anh tự nhiên choàng vai cô cười:

- Cô dâu chân không. Đã thấy tội nghiệp cho anh rồi à? Vậy thì cũng đã hết giận chứ?

Cô bủi môi nguẩy đi. Anh làm ra vẻ thiếu não:

- Nè, anh hết cách để chứng minh tình yêu của mình rồi đó nhé, em vẫn không tin anh sao? Vẫn còn giận dai chuyện cũ à?

Cô cười cười :

- Muốn em hết giận không phải là chuyện khó khăn đâu. Chỉ cần anh dỗ em bằng cách...

- Cách gì? - Anh háo hức nghe.

Cô nháy cu Phong rồi cười :

- Anh có nhớ trước đây anh nợ em cái gì không? Nếu anh nhớ ra và

trả nợ cho em đảng hoàng, thì em mới hết giận anh.

- Nợ? - Nguyên cau mày - Anh nợ em cái gì vậy ta? Nợ một cái lễ cưới trịnh trọng nghiêm túc thì anh mới vừa từ nguyện trả rồi, còn nợ gì nữa?

Thu Phong nhún vai, cu Phong cũng bắt trước nhún vai theo:

- Anh không nhớ thì thôi vậy, em lại tiếp tục giận thì đừng than thở.

Nguyên vội xua tay:

- Khoan khoan, để anh nghĩ chút đã. Anh đã nợ em cái... gì ta? Nợ tiền à? Không phải, hay nợ tình?

Thấy cô bấu môi lườm nguýt, anh cười ngấm ngấm:

- Hay là nợ một đứa con?

Cô đỏ mặt:

- Đừng nói ầu, em giận hơn đó nha.

Anh cười:

- Thôi được rồi, anh không nói ầu, không giận nữa, nhưng anh thật tình lo tiệc cưới tối nay nên anh lu bu quá, tâm trí đâu mà nghĩ ra, để anh hỏi đệ tử của em cho chắc ăn.

Rồi anh cúi xuống con hỏi đùa:

- Ba nợ mẹ Phong con cái gì vậy hả? Con biết không?

Thu Phong cười khì. Cu Phong cứ cười toe vì thật ra nhóc có nhớ gì đâu. Nguyên năn nỉ:

- Nói ba biết đi, ba còn nợ mẹ Phong cái gì nữa? Nếu con cứu bồ ba lần này, ba sẽ dẫn con và mẹ Phong đi ăn...

Chợt anh sừng sốt kêu lên:

- Ôi trời! Anh nhớ ra rồi. Là anh nợ em một châu kem phải không?

Thấy nụ cười của cô, anh vỗ tay tự trách:

- Trời đất! Thật không ngờ anh tệ như vậy, hứa với em sẽ đưa em đi ăn kem nếu em làm quen được với cu Phong mà, phải không?

Thu Phong cười cười:

- Tưởng anh quên mất chứ.

Nguyên cười thú nhận:

- Cũng... suýt quên, may mà lại nhớ ra kịp lúc. Thôi, vậy mình khoan về nhà, thẳng tiến ra một tiệm kem ý nào gần nhất đi. Anh sẽ cho hai mẹ con tha hồ mà ăn đủ loại kem, để cái vị lạnh của kem làm trôi đi cơn giận dai của vợ anh.

Cu Phong vỗ tay cười:

- Ăn kem, ba nói ăn kem kìa chị Phong.

Nguyên quay qua sửa ngay:

- Mẹ Phong chứ.

Thu Phong tròn mắt cản:

- Không được, em nhắc anh nhưng bữa khác trả nợ cũng được, không cần phải hôm nay đâu.

Nguyên khẳng khẳng:

- Hôm nay, anh nhớ hôm nay thì phải trả nợ ngay chứ, chần chờ em giận tiếp thì sao?

- Nhưng ở nhà ai nấy đang chờ mình.

Anh tỉnh bơ:

- Để họ chờ một chút không sao đâu. Mình ăn kem chỉ tốn chừng mười phút, cứ để ba em đọc báo, má nói chuyện với cô Minh, với dì Thắm.

- Nhưng mà em đang mặc áo cưới mà? - Cô kêu lên - Lại còn đi chân không.

Nguyên nhún vai ngoan cố:

- Mặc kệ ! Anh sẽ ẵm em vào. Em đã dám làm cô dâu chân không trong nhà thờ, chẳng lẽ lại ngán làm cô dâu chân không trong quán kem sao.

Nháy mắt qua cậu con, anh hào hứng :

- Đi nhé, cả gia đình ba người chúng ta làm một cuộc phiêu lưu mười phút chơi.

Chồm lên tài xế, anh ra lệnh:

- Có một quán kem lớn trên đường... Anh đưa chúng tôi đến đó nhé. Thu Phong không biết có cô dâu nào ham vui như cô không, có gia đình nào nhận như gia đình ba người của cô không. Nhưng cảnh mình là một cô dâu đi chân không, một cô dâu vào quán kem với chồng con có lẽ là một hình ảnh đẹp nhất mà cô lưu giữ cho kỷ ức mai sau về cái ngày trọng đại này.

Vẫn nhóc Phong lót tót bên cạnh, vẫn Nguyên bông cô gọn trên tay trong bộ áo cưới trắng tinh. Cả ba gọi đủ thứ kem, vừa ăn vừa hát nghêu ngao và đùa giỡn vui vẻ.

Trên xe hoa, bác tài xế già đốt một điếu thuốc chờ đợi với một nụ cười. Ở băng sau, vẫn còn đôi găng tay, cái lúp trắng và bó hoa cưới bằng hoa hồng nhưng đồ thắm chờ đợi cô dâu đúng tuổi mười tám.

Đêm thu

Chương kết

Hôm nay, cả nhà ra sân bay để tiễn bà Minh. Bà trở về Pháp mang theo niềm vui của mình và sự lưu luyến của mọi người.

Tiến bà, Thu Phong mặc bộ áo dài trắng, bộ áo mà một tuần trước ngày về, bà đã đưa cô đi cắt may ở một cửa hiệu nổi tiếng kèm với ba bộ nữa với những màu sắc tươi trẻ khác nhau.

Khi cô ngạc nhiên về việc này, bà cười và nói:

- Tám áo mà ba cháu hứa tặng trước kia, cô muốn thay ông ấy mà tặng cho cháu.

Khi Thu Phong ngạc nhiên kêu lên:

- Nhưng.... nhưng cô ơi, con có nhiều áo rồi mà, vả lại áo dài trắng ba con hứa là để cho con mặc vào trung học...

Bà cười:

- Ý nghĩa vẫn là vậy. Tám áo trắng là để cho cháu nhớ mình vẫn phải luôn tìm cơ hội để học tập.

Rồi bà giải thích:

- Nếu Nguyễn có thể thu xếp cho cháu đi học tiếp thì tốt, nếu không, cháu cũng hãy học ở báo chí, ở sách vở. Một người vợ tất nhiên cần phải đảm đang nhưng một người vợ trong một xã hội tân tiến của thành thị, thì vừa phải đảm đang, vừa phải học tập không ngừng để có đủ kiến thức cùng tiến kịp với thời đại và với chồng mình. Có như vậy, con mới giữ được hạnh phúc lâu bền.

Bà vào trong với cái vẩy tay và nụ cười gởi lại, Thu Phong mỉm cười vẩy tay với bà. Cám ơn cô. Cám ơn tất cả những gì cô đã làm cho con.

Đưa hai mẹ con ra xe, Nguyễn cười nói nhỏ vào tai cô:

- Mai mốt anh phải giấu cái áo này đi mới được.

- Sao vậy anh? – Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh phàn nàn:

- Ai biểu em mặc cái áo này cứ như một cô học trò trung học vậy, làm anh thấy mình giống một tay dụ dỗ nữ sinh chuyên nghiệp quá.

Thu Phong lườm anh:

- Anh cứ bảo em hay nói nhăng, nhưng bây giờ anh đang nói nhăng đó.

Nguyễn trợn mắt trêu:

- Ủa, thì ra anh đã lây tính quá lạ này từ em sao? Vậy mà anh không biết đó chứ.

Rồi quay qua cu Phong anh hỏi:

- Nè, cu Phong con thấy mẹ Phong mặc áo dài trắng hôm nay giống như cô tiên trong cái truyện tranh ba mua cho con không?

- Hồng! – Cu Phong lắc đầu - Giống con thỏ trong bài hát của mẹ Phong hơn.

Nguyễn vỗ tay đắc ý hơn:

- À, đúng rồi, mẹ Phong là chú thỏ ngọc, còn con là chú thỏ con. Ba là con cáo nhé. Chúng ta cùng hát nào. Hai ba....

“Nhảy trong bụi ra một con cáo

Xem chú thỏ mày chạy đi đâu, đi đâu, đâu, đâu

Vồ bên đông, thỏ chạy sang tây

Chụp hướng nam thì nhanh chân hướng bắc.”

Cả ba người đồng hát to vui vẻ, Nguyên lại còn diễn tả khi trợn mắt xòe tay chụp từ cu Phong sang Thu Phong làm cả hai cười nắc nẻ.

Xe trôi êm trong một buổi sáng chủ nhật nắng rực rỡ.

o O o

Vừa về đến nhà, cu Phong đã chạy ra lấy thư từ trong hộp thư cho ba. Những thói quen này là do Thu Phong tập cho cu cậu, và xem chừng cu cậu hãnh diện và thích thú lắm với sứ mệnh này.

Trong khi Thu Phong mở tủ lấy mấy ly nước cam cho mọi người.

Nguyên mở thư ra xem. Có một bức điện tín sáng nay khiến anh chú ý nhất. Chỉ vừa mở ra, anh đã giật mình đứng phắt dậy.

Thu Phong mang khay nước ra, cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh:

- Gì vậy anh?

Anh quay nhìn cô, ngập ngừng một chút rồi dứt bức điện tín, anh bảo nhanh:

- Em uống chút nước đi. Lên lầu soạn đem theo cho anh, em và cu Phong mỗi người hai bộ đồ, và mở tủ lấy một ít tiền. Anh đi ra dặn xe và cho cu Phong lên trước.

- Chi vậy anh? – Cô ngạc nhiên.

Anh giải thích vắn tắt:

- Mình sắp phải đi ngoại ô một chuyến.

Thu Phong ngơ ngác:

- Liền bây giờ?

Anh gật đầu hồi thúc:

- Ừ, bây giờ. Thôi, em đừng hỏi nữa, cứ thu dọn giúp anh. Chút lên xe anh nói em biết sau. Nhớ đem theo tiền nhé em.

Thu Phong hoang mang như thấy gương mặt anh đầy căng thẳng, cô không tiện hỏi thêm nên chạy nhanh lên phòng thu xếp một túi du lịch với đủ thứ anh cần dặn.

Anh đón túi xách của cô ngay ở chân thang, rồi bỏ vào cốp xe mở sẵn ngoài sân. Xe đã nổ máy và người tài xế có mặt bên vô lăng. Hơi vương vís với tà áo trắng, cô len vào băng sau ngồi với con. Đóng cốp xe và khóa cửa, khóa cổng kỹ càng, rồi anh hồi hã vào xe.

Xe chạy suốt đến ra xa lộ. Anh vẫn cầm chặt tay cô không rời.

Gương mặt anh đầy nghiêm trọng khiến cô không dám hỏi. Chỉ khi

xe quẹo vào hướng quen thuộc, cô quay nhìn anh kinh ngạc và vẻ lo sợ, anh mới móc túi đưa cho cô bức điện.

Bức điện tin chỉ có mấy chữ, nhưng cứ làm cô nhìn trân trân như không tin nổi mắt mình. Chỉ có mấy chữ, nhưng cũng đủ làm cô đau thắt tim và nhặt nhòa lệ.

Nguyên kéo vợ vào lòng và để mặt cho nước mắt cô tuôn thấm đầm vai áo anh. Anh không cản cô khóc, chỉ biết vuốt mái tóc của cô và thở dài.

Làm sao cản những giọt nước mắt đau đớn khóc cho người thân.

Trong khi ba cô là người cô kính yêu nhất trên đời.

!!*!

Thu Phong ngồi xuống bên hồ Thanh Vân. Cô mở bức thư mà sáng nay, khi đưa ba đi, chị Xuân Hương đã dúi vào tay cô.

- Thư ba viết cho em đó. – Chị nói.

Khi những nắm đất được tung nhẹ xuống huyết mộ, cô như không còn nước mắt, cứ thần thờ trơ mắt nhìn cảnh quan tài bị lấp dần đến không còn thấy được nữa thì cô cũng ngã lăn trong vòng tay Nguyên mà ngất đi.

Vậy là ba đã thật sự bỏ cô mà đi rồi.

Ba ơi ! Tiếng khóc của cô, ba đâu có nghe thấu, những giọt lệ của cô muộn màng mắt rồi.

Tại sao ba bệnh nặng mà không cho con biết một lời? Tại sao ba bỏ con trong âm thầm mà chỉ khi mất rồi, chị Hai mới dám đi đánh điện tín?

- Ba không cho chị báo sớm, nói cứ để em không biết tốt hơn. - Chị Xuân Hương đã phân trần như vậy.

Sáng hôm qua trời nắng đẹp lắm, có phải ba đã chọn một ngày nắng đẹp mà từ giã người thân để ra đi không?

Chiều tàn dần trên hồ Thanh Vân. Cũng là cảnh vật cũ, nhưng sao hôm nay buồn quá. Thu Phong gạt nước mắt mở lá thư của ba Ba đã viết bằng một nét chữ run run, nhưng vẫn chân phương rõ rệt:

“Gửi con gái nhỏ của ba,

Có lẽ con về đây khi ba đã thật sự nằm xuống. Và có lẽ con đang giận ba vì đã không chịu báo tin dữ cho con.

Con gái của ba, đừng trách ba nhé.

Ba biết mình mắc chứng bệnh nan y này hơi muộn. Khi lên thành phố lo chuyện thừa kế của má con, ba ngất đi ngoài đường, người ta đã đưa bà vào bệnh viện, và thật là tin tai họa khi ba được bác sĩ cho biết mình chỉ còn sống được vài tháng nữa thôi.

Con có biết không, chỉ có vài tháng. Vài tháng vốn vụn, nhưng ba lại

cần một thời gian dài hơn gấp chục lần. Bởi vì ba cần phải sống và mạnh khỏe để chăm sóc cho con, đưa con gái lành tính, dễ thương của ba.

Ba muốn nhìn con lớn lên và là một thiếu nữ dễ thương xinh đẹp. Ba muốn nhìn thấy con lấy chồng. Mà chàng rể là một thanh niên tài giỏi và yêu thương con gái ba thật lòng. Ba lại còn muốn thấy con có cháu xinh xắn bồng ẵm trên tay nữa.

Nhưng tất cả những chuyện này lại trở thành khó khăn quá chừng đối với ba lúc ấy. Ba sợ rằng mình không kịp với tới một trong những ước mơ đã trở thành khó nhọc và hiếm hoi đối với mình.

Rồi ba được tin má con sắp đem con gả bán gán nợ. Ba đã trở lên thành phố gặp Vĩnh Nguyên.

Chỉ một buổi gặp mặt, ba nghĩ có thể tin cậy ở cậu ấy hết tâm chín phần. Ba không biết là có liều lĩnh không khi tin tưởng dễ dàng vào một con người mà mình chưa biết rõ trước đây, ba không biết mình có phiêu lưu không khi quyết định bán con nghe theo lời má mà lấy cậu ta.

Vĩnh Nguyên không phải là người xấu, nhưng trong hôn nhân, ba biết rõ ràng không tình yêu là cả một sự chấp vá miễn cưỡng và nhọc nhằn.

Nhưng khổ thay ba không còn cách lựa chọn nào khác, chỉ hy vọng là với tính tình chăm chỉ, dễ thương của con, con sẽ lay động được tình yêu của Vĩnh Nguyên mà thôi.

Rồi thì má gả con, có ba đồng ý. Hai tháng hơn con đi, nhà vắng con lặng ngắt. Không có con, ba thấy ngôi nhà cũ kỹ này như thiếu vắng sinh khí, trống trải và buồn tẻ quá.

Con là lẽ sống mười năm nay của ba đó, có biết không Thu Phong. Nhưng rốt cuộc ba cũng đã rất vui. Ngày con đám cưới. Nhìn con tay trong tay Vĩnh Nguyên, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc, ba thấy mừng vì rốt cuộc, mong ước cuối cùng của ba trên cõi đời này trở thành hiện thực.

Thu Phong!

Con còn nhớ bài thơ con đã xin ba dạy cho con thuộc lòng khi về nhà người ta không?

Hành trang lấy chồng của con chỉ với bài thơ Vu Quy đó, nhưng con kiếm tìm và có hạnh phúc. Đó là phần phước mà ân trên đã dành cho một đứa con gái ngoan ngoãn hiền lành như con.

Ba không thể sống tiếp để lo lắng cho con, nhưng ba cũng tự an ủi mình rằng đã đem con gởi gắm vào một tấm chồng tốt.

Hạnh phúc không dễ tìm, khi đã có rồi, chúng con gắng gìn giữ nhé.

Ba đi rồi, Thu Phong nhớ cẩn thận sức khỏe. Con cần phải khỏe mạnh hơn để có những đứa con kháu khỉnh, những đứa con dễ thương để làm bạn với cu Phong. Hãy chăm sóc cho gia đình thật tốt, có như vậy, ba mới hài lòng.

Cho ba gửi lời đến Vĩnh Nguyên. Đến mọi người.

Chào con gái mùa thu của ba, chúc con mãi mãi vui tươi và hạnh phúc.

Ba của con.”

Nước mắt chảy tràn trên mặt, Thu Phong nhắm mắt lại với nỗi đau mất mát. Có tiếng chân ai bước trên cát rồi một bàn tay đặt nhẹ trên vai cô. Cô ngẩng nhìn lên mà mờ mịt ánh mắt. Vĩnh Nguyên.

Anh ôm nhẹ cô vào lòng mà vỗ về:

- Đừng khóc nữa em. Ba đã yên nghĩ rồi. Em hãy lo cho sức khỏe của mình.

Cô đưa cho anh bức thư dài của ba và dựa yên trong lòng anh khi anh đọc thư.

Đọc xong, anh gấp lại đưa trả cô và nghiêm mặt nói:

- Ba không muốn em về trước lúc đi, chỉ vì lo lắng là em đau lòng không chịu nổi tin này thôi. Nếu em cứ yếu đuối quá như vậy, ba đâu có yên tâm.

Cô thút thít:

- Nhưng anh Nguyên ơi, lúc nào ba cũng thương em, cũng lo cho em. Bệnh ba như vậy, mà ba còn cố tìm nơi để em nương tựa.

Nguyên gật đầu:

- Ba thương em vì em thật sự là một cô gái dễ thương. Em hãy cố gượng để qua được nỗi đau này. Mất mát người thương yêu nhất là một điều khủng khiếp, nhưng em hãy nghĩ đến những lời ba gửi cho em.

- Những lời trong thư – Cô lẩm bẩm.

- Mong ước của ba là muốn em sống vui vẻ. hạnh phúc mà, em không nhớ sao?

Cô bệu bạo:

- Em nhớ. Nhưng sao vẫn không định được lòng. Ba bỏ em đột ngột quá Nguyên ơi. Em sẽ mãi ray rứt vì không có mặt lúc người nhắm mắt.

Anh thở dài gật đầu:

- Có lẽ ba biết trước em sẽ đau lòng, nên không muốn em phải quy ngã khi nhìn thấy ba hấp hối trên giường bệnh.

Thu Phong sụt sùi:

- Ba yêu thương em, nhân hậu với mọi người, nhưng lại ra đi trong

đau đớn chịu đựng.

Nguyên trầm giọng khuyên nhủ:

- Đừng khóc nữa em. Cuộc đời của ba dù lên đến khó nhọc, nhưng nhắm mắt rồi là đã yên nghỉ. Ba yên nghỉ trong sự thương tiếc của nhiều người, yên nghỉ mà thanh thản tâm trí thì cũng là một điều tốt rồi.

Lau nước mắt cho vợ, Nguyên vuốt nhẹ mái tóc đang vờn bay của cô mà nói:

- Ba đã tác hợp cho hai chúng ta. Vậy mình sẽ nghe theo lời ba nhé em.

Anh hắng giọng:

- Anh hứa sẽ lo cho em suốt đời, sẽ là một người chồng tốt. Em đừng khóc nữa. Lau nước mắt đi để tiếp tục sống. Ba đi, nhưng tình thương của ba vẫn còn lại mà.

Lời của anh lắng đọng trong gió chiều, Thu Phong ngẩng nhìn anh rồi gật nhẹ đầu.

Ba đã nói đúng, hạnh phúc hôm nay cô cũng chặt vật kiếm tìm, cô sẽ nghe lời ba, sẽ gìn giữ hạnh phúc, như gìn giữ một lời hứa trước một người vậy.

Cuộc đời mỗi con người dù là ngắn ngủi, nhưng sống vui vẻ và trân trọng lấy hạnh phúc trong tay của mình cũng là một cách sống xứng đáng với người xưa.

Nắng chiều chênh chếch một màu vàng u hoài như gợi niềm tiếc nhớ thời gian đã trôi qua như bông mây. Gió thổi mạnh làm lẫn lẫn những gợn sóng nhỏ trên mặt hồ.

Dụi đi nỗi đau lòng, đôi vợ chồng trẻ ngẩng nhìn bóng hoàng hôn phủ xuống. Cảnh vật buồn, nhưng thật đẹp. Nhất vào lúc con người có những u hoài tiếc nhớ.

Tựa cằm lên mái tóc cô, Nguyên thầm thì:

- Em còn nhớ không? Chúng mình đã lần đầu gặp nhau ở đây.

Cô gật đầu nhỏ nhẹ:

- Em nhớ chứ. Không ngờ lần gặp gỡ ấy lại là định mệnh cho em.

Nguyên mỉm cười. Chợt Thu Phong đẩy nhẹ anh ra và kêu lên:

- Thôi chết. Mình quên nhân vật chính của buổi sáng hôm ấy rồi. Con đâu rồi anh?

- Ở nhà....

Thu Phong lo lắng:

- Hồi sáng em ngất đi, có anh nhớ....

Nguyên cười:

- Anh nhớ mà. Anh cho con ăn rồi. Khi này không thấy em đâu, anh

gọi con cho chị Hai coi, rồi ra đây tìm em.

Thu Phong vội hỏi:

- Vậy mình về thôi. Thấy trời tối lại không có ba mẹ bên cạnh, cu Phong cũng sợ đó.

Nguyên gật đầu đỡ cô đứng lên:

- Ủ, vậy mình về.

Hồ Thanh Vân lưu luyến tiễn cô chủ lần nữa. Giọng Thu Phong vang vọng lại từ con đường ngập cỏ dại:

- Mà sao anh lại biết em ra đây?

Có cả giọng Nguyên cười:

- Anh đoán là vậy. Em có nhớ ngày xưa anh từng hỏi nếu muốn gặp em thì gặp ở đâu không? Em trả lời cứ ra hồ này mà. Thời gian có trôi, nhưng anh có thể hiểu tính tình và thói quen của em sẽ vẫn không thay đổi.

Thu Phong cười. Không, anh không biết đó thôi, cô cũng có thay đổi đó chứ, từ một gái nhỏ chỉ biết vui đùa, cô giờ đã hiểu biết và trưởng thành hơn nhiều.

Nhưng có một điều chắc chắn là cô sẽ sống hết mình, sống vui tươi và tin yêu mọi người, để ba luôn an tâm và hài lòng. Cô vẫn sẽ là Thu Phong, là con gió mùa thu tuy thổi nhẹ, nhưng dễ chịu cho cây lá, cho cỏ hoa. Cho đất trời này.

Vẳng trong tiếng gió rì rào gọi thời gian xưa trở lại, để tìm dư âm giọng một người cha chậm rãi dạy cho đứa con gái cưng của mình thuộc lòng một bài thơ.

Bài thơ đơn giản nhưng lại chất chứa mộng ước e ấp của một thời con gái. Bài thơ cũng từng là hy vọng, là niềm tin của một con gái có tên gọi là Thu Phong.

"Một lần khép nép

Lạy chào mẹ cha

Phận con là gái

Như hạt mưa sa

*

Một lần e lệ.

Bước lên xe hoa

Khép trang nhật ký

Đôi dòng viễn mơ

viễn mơ"

Nước hồ đã thấm màu và xao động, như chúc mừng những mộng mơ ban đầu của một cô dâu trẻ đã trở thành sự thật.

Gió lại tung những âm vang cũ lên trời.

Hết

Nguồn: Phong Anh
VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 17/04/2007 8:56:35 SA